

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison Harry - Ocelova krysa 6 - Ocelova krysa prezidentem.pdb

PDB Name: Ocelova krysa prezidentem
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.1.2004
Modification Date: 7.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Harry Harrison
OCELOVÁ KRYSA PREZIDENTEM
Version: Palm 1.0
Corrections: 1
ISBN 80-7191-176-3

KAPITOLA 1.

"Napadá tě nějaký duchaplný přípitek?" zeptal jsem se a pozorně sledoval, jak nám číšník nalévá jiskřivé víno z mimořádně dobrého ročníku.

"Jistě," usmála se má drahá Angelina, pozvedla číši a přes její okraj mi pohlédla přímo do očí. "Na mého manžela Jima diGrize, který právě zachránil vesmír. Opět."

Byl jsem dojat. Zvláště pak tím opět. Jelikož já sám jsem od přírody mimořádně skromný, je mi vždy příjemné, když názor na mé mimořádné schopnosti pronese nějaký nezaufatý a objektivní svědek. A jsem zvláště rád, když je tím svědkem někdo tak milý, šarmantní, inteligentní a nebezpečně nelitostný jako má Angelina. Byla také svědkem celé záležitosti se Slimeji a dokonce mi i aktivně pomáhala, když jsem zabránil obsazení naší galaxie a tím více jsem si vážil jejího názoru.

"Jsi příliš laskavá," mumlal jsem. "Ale je to pravda. My však teď zapomeneme na všechno zlé - a pochutnáme si na tom nejlepším chodu, který nám tato restaurace může nabídnout."

Pozvedli jsme číše a zhluboka se napili. Přes rameno své ženy jsem obdivoval oranžový západ blodgettského slunce, nořícího se do nádherně ozářeného zálivu a koutkem oka sledoval dva vazouny u stolu vedle dveří, kteří neustále "nenápadně" pošilhávali naším směrem. Nevěděl jsem, co jsou zač - ale věděl jsem, že jejich propocená podpaží skrývají veliké bouchačky.

Tenhle večer mi nezkazí! Angelina a já jsme si uvolněně povídali, popíjeli víno a vychutnávali mastodonta na kari. K tomu nám hrál smyčcový kvartet. Pomalu se snášel soumrak a my zasněně odpočívali nad kávou a likérem - a Angelina vytáhla rtěnku a maličké zrcátko.

"Ty víš o těch dvou hňupech, kteří sedí u dveří a pozorují nás?"

Povzdechl jsem, přikývl a vytáhl tabatěrku. "Bohužel, drahoušku, vím. Nemluvil jsem o nich, aby nám to nezkazilo večeri."

"Nesmysl! To jí jen dodalo zvláštní kouzlo."

"Nejskvělejší žena," básnil jsem a s úsměvem si zapálil cigaretu. "Tahle planeta číší nudou. Cokoli, co jen vzdáleně připomíná vzrušení je vítáno."

"Jsem rád, že to vidíš takhle..." Pohlédla do zrcátka. "Protože se právě zvedli a jdou sem. Mohu ti nějak pomoci? Mám s sebou jen tuhle večerní kabelku, takže nejsem právě nejlépe připravena. Jen pár granátů, vřešťana, nebo dva, nic důležitého."

"To je všechno?" zeptal jsem se a mé obočí vystoupilo až k okraji vlasů. Má Angelina mě nikdy nepřestane šokovat.

"Ne. Tahle rtěnka je jednorázová pistole, smrtelná na padesát metrů..."

"To nebudeme potřebovat," řekl jsem spěšně. "Jsou jen dva. Sed' a dávej pozor. Dáme si trochu cvičení na povzbuzení trávení."

"Čtyři. Přidali se k nim nějakí kamarádi."

"Stále mám ještě převahu."

Už jsem za sebou slyšel jejich těžké kroky - a oddechl si. Podle váhy kroků to mohli být jedině policisté. Zločinci by mi dělali starosti. Ale místní policie! Celou jednotku jsem si mohl dát k snídani - a na oběd už bych měl zase hlad. Kroky se zastavily a ten nejtěžší stanul přede mnou. Zpozorněl jsem, protože strčil ruku do kapsy - a uvolnil se, když nevytáhl nic smrtonosnějšího, než drahokamy posázený zlatý odznak.

"Jsem kapitán Kretin, planetární policie. A vy jste, jak pevně věřím, individuum, které operuje pod krycím jménem Ocelová krysa..."

Pche, krycí jméno! Jako bych byl obyčejný zločinec. Rozzuřeně jsem zaskřípal zuby a pod jeho nosem rozlomil svou cigaretu. Oči se mu rozšířily - a pak zavřely, jakmile uspávací plyn z rozdrcené trubičky, ukryté v cigaretě, pronikl jeho

chlupatým chrípím do plic. Vzal jsem si jeho odznak, sám mi ho přece nabízel, a odsunul se, když se střemhlav zřítíl do misky s cukrem.

Dál jsem se otáčel s nataženým ukazováčkem, abych jeho korpulentního kolegu tímto smrtícím prstem zasáhl za úhel čelisti. Tam se skrývá nervové zakončení, jehož přesné zasažení znamená okamžitý pád do bezvědomí.

Neminul jsem. Krásně se poskládal na svého tlustého přítele.

Zbytečně jsem tam neokouněl. "Dvacet dva," zavolal jsem na Angelinu a vystřelil ke dveřím kuchyně. Než jsem k nim dorazil, objevili s v nich další dva fyzlové. A hlavní východ byl zahrazen kolegy obou padlých.

"V pasti!" zaječel jsem nahlas a dotkl se knoflíku vřešťana na opasku. Množství hostů se k ryku přidalo, neboť jeho vibrace vyvolávají pocit hrůzy. Náhlera. Ve vzniklém zmatku mohu klidně odejít nouzovým východem, skrytým za závěsy.

Dokonalý plán. Chyba jen, že dveře nebyly to jediné, co závěsy skrývaly. V cestě mi stáli další dva policisté. Už mě to přestávalo bavit. Vyskočil jsem na dlouhý stůl a s obratností, která neodpovídala mému věku, jsem svižně proklíčkoval mezi kusy drahého servisu. Na konci jsem se otočil zády k oknu.

Byl jsem v pasti. Všechny únikové cesty byly obsazeny a strážci zákona se nezadržitelně blížili.

"Nebude to tak jednoduché!" křikl jsem. "To už zkoušely jinačí třídy, než jste vy, chytit prohnáného Jima diGrize! A nikdo neuspěl. Raději čistou smrt než prašivé zajetí!"

Za zády útočících hord jsem zahlédl svou sladkou Angelinu, kterák mi posílá políbení na rozloučenou. Naposledy jsem ji zamával, přikrčil se a skočil dozadu.

"Tak končí saga Ocelové krysy!"

Po mých slovech následoval zvuk tříštícího se skla, jak jsem prolétal zavřeným oknem a řítíl se do noci.

Padal jsem. V letu jsem se kroutil a otáčel, abych do vln kanálu dopadl ladnou šipkou a půvabným obloukem se zasunul pod vodu. Nad hladinu jsem nevyplaval, dokud jsem nebyl dost daleko od břehu a dokonale mě nekryla tma.

Byl to šťastný konec příjemného odpoledne; broukal jsem si a línými tempy se sunul temnotou. Přinesl jsem radost na tuto planetu, alespoň na pár kratičkých okamžiků. Policii jsem dopřál trochu nedobrovolného cvičení. Nyní mohli odpočívat a vyplňovat nekonečná lejstra, tak drahá srdci každého poldy. Konečně budou jejich hlášení trochu zajímavá. Milá změna. A obyvatelstvo bude fascinováno událostmi dnešní noci. Mne by opravdu měli brát spíše jako dobrodince lidstva - nikoli jako zločince. Ale spravedlnost neexistuje. Já to věděl a tak jsem plaval dál.

Číslo dvacet dva byl bezpečný dům umístěný v jedné z poněkud odpudivějších čtvrtí Blodgett City. Angelina ví, co znamená to číslo a vyhledá mě tady. Byla jen mizivá pravděpodobnost, že mé promočené šaty přitáhnou pozornost, i kdyby byl někdo natolik šilený, aby se touto dobou potloukal v tak nehostinných končinách. Dům měl jeden tajný vchod, který byl skryt na veřejných záchodcích. Ten mi v tuto chvíli připadal nejvhodnější. V domě se za mnou celou chodbou až ke koupelně táhla stopa zničených šatů. Kouřící sprcha mi vrátila ztracenou sílu a pohodu. Už jsem byl opět oblečen a držel v ruce sklenici s pitím, když Angelina vešla civilizovanějším vchodem.

"Úžasný únik," prohlásila nadšeně.

"Doufal jsem, že se ti bude líbit," připustil jsem. "Miláčku, omylem jsi nechala otevřené dveře."

"To není omyl, brouku," odpověděla. Dovnitř vdusalo celé stádo útočících policistů.

"Zrada!" vyjekl jsem. Vyskočil jsem na nohy. "Et tu, Brute?"

"Vysvětlím ti to," řekla a šla ke mně.

"Žádná slova nevysvětlí zradu!" vykřikl jsem. Snažil jsem se dostat k únikovému panelu ve zdi. Zvedla jemnou nožku a zachytila můj kotník. Po hlavě jsem se zřítíl na koberec. Než jsem se stačil zvednout, ležely na mně hordy policistů.

KAPITOLA 2.

Já jsem dobrý - ale tak dobrý zase ne. Zvítězili díky mnohonásobné početní převaze. První dva útočníci, stejně jako i druzí dva, se skáceli na zem v bezvědomí. Pak mě někdo popadl za paži. Snažil jsem se vyškubnout, ale další mě držel za kotník. Řval jsem zlostí. Nakonec jsem padl pod přesilou, jako obr přemožený mravenci. Ještě jsem stihl uvolnit si pravou ruku, vytáhnout zdobený policejní odznak a hodit ho Angelině k nohám.

"Tady!" skučel jsem. "Zasloužíš si ho. Nikoli jako suvenýr, ale jako cejch za svou odpornou a zrádnou spolupráci s policií!"

"Jak šarmantní," usmála se. Zvedla ho, pak vykročila kupředu a zasadila mi spodní hák. "A tohle je tvá odměna za to, že nevěříš své ženě. Pusťte to zvíře."

Cizí ruce mě pustily. Upadl jsem. Angelininy údery nejsou pro legraci. Když jsem přestal vidět hvězdičky, všiml jsem si, jak odznak podává policistovi po mém boku.

"Toto je kapitán Kretin," řekla. "Chtěl si s tebou promluvit už dřív. Jsi připraven poslouchat?"

Zamumlal jsem cosi, čemu jsem ani já sám nerozuměl. Odklopýtal jsem k nejbližšímu křeslu, tam si mnul čelist a oddával se záchvatům sebelítosti.

"Jak už jsem vysvětloval vaší okouzující ženě, pane diGrizi, chceme jen, abyste nám pomohl při vyšetřování. Našli jsme muže, brutálně zavražděného..." Prohlásil kapitán.

"Já to nebyl! V té době jsem nebyl ve městě. Chci svého právního zástupce..."

"Jíme, drahoušku, poslouvej toho hodného policistu."

To, jak vyslovila drahoušku, mi žilami prohnalo ledovou vodu. Sklapl jsem. Má Angelina dokáže být nebezpečná, když je podrážděná.

"Stále ještě nechápete. Nikdo vás neobviňuje ze zločinu. Potřebujeme vaši pomoc při vyšetřování té strašlivé vraždy."

Tohle je první vražda na Blodgettu za posledních stotřicet let, tak jsme v této oblasti jaksí mimo."

Kapitán vytáhl diář, aby si osvěžil paměť a pak nudně a monotónně odhrčel. "Dnes krátce po poledni, přibližně v jednu

hodinu byl zaznamenán rozruch v městské části Zaytoun, nedaleko od vaší rezidence. Svědci hlásili tři muže přehající z místa činu. Byla přivolána policie. Ta našla oběť útoku s mnoha bodnými ranami. Oběť svým zraněním na místě podlehla, aniž nabyla vědomí. Kapsy oběti byly prázdné, peněženka chyběla. Nepodařilo se nám oběť identifikovat. V ústech mrtvého se však při pozdějším ohledání našel kousek papíru. To je on." Podal mi zmačkaný cár a já ho opatrně přijal.

Na něm byla naškrábána slova OCEVOLÁ KRISA.

"Pisatel nebyl příliš kovaný v pravopise," mumlal jsem. Můj mozek se po zásahu Angelininou maličkou, ale smrtící pěstičkou, stále ještě vzpíral pracovat.

"Mimořádná dedukce," řekla, Nahlížela mi při tom přes rameno. Tón jejího hlasu nebyl příliš sympatický. Policajt hrčel dál.

"Podle naší teorie se vás tento muž pokoušel kontaktovat. Je-li tomu tak, pak si papír strčil do úst, když byl napaden, aby ho skryl před útočníky. Zde je fotografie. Rádi bychom toho muže identifikovali."

Podal mi ji. Mrkáním jsem zaostřil oči a civěl na fotku. Byl jsem v depresi. Kvůli mrtvole to nebylo, těch už jsem viděl dost i před tím. Byl to dokonalý hologram, barevný, prostorový, jasný a ostrý. Otáčel jsem s ním sem a tam - a pak ho vrátil zpět.

"To je všechno velice zajímavé," řekl jsem. "Ale toho muže jsem opravdu v životě neviděl."

Nechtěli mi věřit, ale nakonec jim nic jiného nezbylo. Mysleli si, že jim lžu, bylo to na nich vidět. Přesto jsem jim říkal absolutní pravdu. Položili mi ještě pár zbytečných otázek a pak odešli. Čtyři své kolegy, kteří se nestačili probrat z bezvědomí, si odnesli taky. Šel jsem k baru, abych nám namíchal nějaké silné drinky, protože večer se ukázal být značně únavným. Když jsem se otočil se sklenicemi v rukou, zjistil jsem, že centimetr od mého oka visí ve vzduchu špička mohutného kuchyňského nože.

"Tak, co jsi to říkal o zrádci?" zeptala se Angelina hlasem vřelým jako severní ledové pláň.

"Lásko!" sípál jsem a ustupoval. Nůž se pohyboval také. Byl stále nebezpečně blízko. Začal jsem svižně lhat a cítil jsem, jak mi na temeni vyrazejí kapičky potu. "Jak můžeš být tak nemilosrdná? Tak nechápavá? Když se objevila policie, byl jsem si jist, že tě zajali a donutí zavést je za mnou. Tak jsem tě nazval zrádcem, aby bylo jasno, že se mnou nejedeš v ničem z toho, z čeho by mě mohli obvinít. Udělal jsem to pro tvé dobro, má nejdražší!"

"Ó, Jime, byla jsem k tobě tak krutá!" Nůž třeskl o podlahu. Rázem mě objímala kolem krku a já zuřivě žongloval, abych ji pití nevybil na záda. Její ruce byly silné, její náruč vřelá, polibky vášnivé. A já si připadal jako krysa.

"Miláčku," lapal jsem po dechu, když mě pustila. "Bylo to jen nedorozumění. Teď se trochu napijeme a pokusíme se zjistit, co se tady, zatraceně, vůbec děje."

"Říkal jsi jim skutečně pravdu, Jime? Opravdu jsi toho muže nikdy před tím neviděl?"

"Pravdu a nic než pravdu! Dokonce jsem porušil své dlouholeté pravidlo neříkat policii nic, co by jí mohlo být i jen trochu pomoci, ale pro jednou se svět nezboží. Ten muž mi není ani trochu povědomý."

"Tak zjistíme, kdo to byl." Vytáhla hologram z čalounění gauče, kam ho ukryla. "Vzala jsem ho kapitánovi z kapsy, když odcházel. Nemusíme policii zatahovat do záležitostí Speciálního sboru. Hned vyrazím k místnímu agentovi."

Samořejmě měla pravdu. Pozadí této záležitosti nepochybně přesahovalo rámec této planety. Jelikož zdejší identifikační záznamy byly beznadějně vyčerpávající, znamenalo to, že muž je z jiné planety. Tím se případ stal záležitostí legendární, celogalaktické, profesionální, skvělé a všešší policejní organizace, známé jako Speciální sbor. Jejím nejdůležitějším členem, jak musím při vši skromosti připustit, jsem já.

"Budeme potřebovat k identifikaci více, než tuhle fotku," řekl jsem a podal Angelině obrázek zpět. "Ať se náš agent dostaví sem. Za hodinku budu zpátky se vším potřebným pro vyšetřování."

Než jsem odešel, hodil jsem si do kapsy nářadíčko. Městská márnice nebyla příliš daleko. Podle čehož si také můžete udělat představu, o jaký druh čtvrti šlo - a já prošel zadním oknem a třemi zamčenými dveřmi bez sebemenšího zdržení. S paklíčem zacházím tak obratně, jako jiní s kartáčkem na zuby.

Odsunul jsem víko lednice a civěl na mrtvolu. Milhavá naděje, že by mi tenhle kus ledu mohl něco napovědět, se nadobro ztratila. Tajemství zůstalo. Jen pár sekund mi trvalo odebrání vzorků kůže, vlasů a špíny zpod nehtů toho muže. Jeho šaty byly policií pečlivě srovnány a popsány. Také z nich jsem odebral vzorky. Nakonec jsem oškrábal i jeho boty. Pak jsem odešel stejně nenápadně, jako jsem přišel - a nikoho ani nenapadlo, že jsem tady vůbec byl. Tato drobná operace proběhla tak hladce, že do úkrytu jsem se vracel v okamžiku, kdy náš agent vstupoval veřejnými záchodky.

"To máme pěkné počasí, pane diGrizi," řekl a upravoval si šaty.

"Na Blodgettu je vždycky hezky, Charley. Proto ho tak nenávidím. Kdy vyráží další náklad na centrálu?"

"Za pár hodin. Jen maličké balíček. Povezu ho osobně."

"Perfektní. Chci, aby jsi k tomu přibalil ještě tyhle dózičky. V laboratoři řekni, ať použijí cokoli, ale ať něco zjistí. Posílám jim fotku nedávno zemřelého, kterou jsem vzal místní policii. Ať mi udělají genové testy, pylové testy, zjistí krevní skupinu, etnickou skupinu a všechno, co je ještě napadne. Chci vědět, co to je - nebo spíš bylo za chlapa. Jestli se jim ho nepodaří identifikovat, chci vědět aspoň odkud byl. Hledal mě a já bych velice rád zjistil proč."

Odpověď jsem dostal v překvapivě krátké době. Za tři dny zazvonil zvonek u předních dveří. Pohlédl jsem do kamery, která zajišťovala vchod, abych zjistil, že starý dobrý Charley je už zpět. Vpustil jsem ho dovnitř a natáhl ruku po zapečetěném kufříku, který nesl s sebou. Odtáhl ho a nervózně se kousal do spodního rtu. Podrážděně jsem zavrčel a on se roztřásl.

"Dostal jsem rozkaz, pane diGrizi. Od našeho nejvyššího velitele Inskipa."

"A copak mi ten drahý, sladký, starý pán vzkazuje?"

"Říká, že jste zfalšoval nějaké šeky tajného účtu Sboru a chce těch pětasedmdesát tisíc kreditů zpět, dřív než tomu

křivákovi zlodějskýmu poskytne jakékoli další informace..."

"Ty mi říkáš křiváku zlodějskej!?"

Kňučel strachy a plížil se z dosahu mých pařátů.

"Ne! Špatně jste to pochopil! To jsem neřekl já - to Inskipp. Já ho jen citoval."

"Posel špatných zpráv by měl také zemřít," vrčel jsem a zuřivě zatínal prsty. Opět jsem na něj chtěl vztáhnout ruku, ale náhle se objevila Angelina a postavila se mezi nás. Podala Charleymu šek.

"Tady jsou ty peníze, které jsme si vypůjčili. Prostě jen chyba v účetnictví, to chápeš, ne?"

"Ale jistě! Sám to taky občas zvorám." Otřel si pot z čela a podal jí kufřík. "Tohle dejte laskavě svému manželovi a já už raději půjdu. Mám ještě moc práce." Dveře za ním práskly. Vzal jsem si kufřík od Angeliny a předstíral, že nevidím její hněvem ztažený obličej.

"To by bylo," řekl jsem, když jsem pokládal prst na bezpečnostní čidlo. Kufřík se otevřel, vysunula se obrazovka a okamžitě zablikala. Objevily se Inskippovy depresivní rysy. Málem jsem upustil celý kufřík na zem. Angelina musela vidět můj výraz, protože mi kufřík jemně vzala z rukou a položila ho opatrně na stůl. Inskippův obraz se zamračil, zavrčel a zatřásl mi před nosem kusem papíru.

"Už konečně přestaň krást peníze vlastní organizace, diGrizi. Dáváš špatný příklad jednotkám. Konečně jsi zaplatil svou poslední zpronevěru, protože jinak bys neposlouchal tuhle zprávu. Mluvím s tebou jedině proto, že nás tolik zajímá Paraiso-Aqui."

"Co je to Paraiso-Aqui?" zeptal jsem se nahlas.

Obraz mudrky pokýval hlavou. "Teď se asi ptáš, co je to Paraiso-Aqui." Z nafoukanosti a sebejistoty toho muže, mě mohl vzít čert. Je snadné nenávidět svého šéfa. Zvláště když je vždy o krok před vámi. "Dobrá, řeknu ti to. Je to je domovská planeta toho mrtvého muže, jehož vzorky jsi předal laboratoři. Chci, aby ses na tu planetu podíval. Pak se vrátíš a podaš mi hlášení. Když si přečteš přiložený dokument, rychle zjistíš, o co nám jde."

Obličej zmizel a obrazovka potměněla. Zastrčil jsem obrazovku zpět do kufříku a vytáhl obálku, která ležela na dně.

"To je velice zajímavé," řekl jsem a rychle listoval dokumenty.

"V jakém smyslu?"

"Protože nejenže neznám muže, který mě chtěl vidět - ale dokonce jsem v životě neslyšel ani o jeho domovské planetě."

"No... tak s tím asi budeme muset něco udělat." "Samozřejmě!" souhlasil jsem a usmál jsem se na ni. "Budeme muset zatnout zuby a řídit se Inskippovými instrukcemi. Ať chceme nebo ne, budeme muset navštívit tu tajemnou planetu." Angelina přikývla. Pak jsme tam stáli a šklebili se na sebe jako magoři. Tušili jsme, že současné období mírumilovné nudy brzy skončí. Budoucnost hned vypadala veseleji. Cítil jsem to v kostech. Mělo začít něco velice neobvyklého a mimořádně zajímavého.

KAPITOLA 3.

Průvodcovská příručka byla těžká a teplá na dotek. Ze sloganu na obalu vyzařovala sebejistota. "Vychutnejte si dokonalou, slunečnou dovolenou na Paraiso-Aqui," četl jsem nahlas.

Angelina, sedící po mém boku, si četla ve střízlivějším, tenčím svazku, který byl přiléhavě vázán v černé vazbě.

"Paraiso-Aqui je planeta, která byla osídlena během první galaktické expanze a znovuobjevena teprve nedávno. Je známá svou nejvíce zkorumpovanou vládou v celé galaxii."

"Tyhle dva zdroje ze zjevně neshodují," řekl jsem a mnul si ruce v radostném očekávání.

"Odpolední bujón, pane?" zeptal se robot-sluha, který před námi s úklonou zastavil.

"V tom bych si neumyl ani boty, ty mechanizovanéj patolízale," řekl jsem. "Já si dám velký panteří džus z Altairianu s ledem. A raději dones hned dva-"

"Jeden," řekla Angelina jistě. "Pro mě ten bujón."

"Ano, madam, s potěšením. Perfektní výběr, úžasné," slintal ten dotěrný stroj. Ukláněl se, poklonkoval a mnul si ruce, když se plížil pryč. Nenáviděl jsem ho. Stejně jsem nenáviděl tuhle výletní vesmírnou loď, dovolenou na luxusní rajske planetě a všechny ty odporné a nechutně oblečené turisty, kteří se celou cestu shlukovali do nesmyslně ječících skupinek.

"Ale my jsme oblečení úplně stejně, drahousku," podotkla Angelina nevzrušeně. Musel jsem v zápalu spravedlivého hněvu přemýšlet nahlas. Opravdu jsme byli oblečení stejně. Byl to strašný trest! Musel jsem nosit bílou košili s krátkým rukávem, pokrytou úděsně velkými rudými a žlutými květy. Kraťasy byly podobně zruďné. Angelina měla totéž, ale musím připustit, že ona své šaty naplňovala daleko atraktivnějším způsobem. Také vlasy jsme, podle poslední prázdninové módy měli přebarvené a zkroucené do drobných, nazelenalých prstýnků. Připadal jsem si jako naprostý idiot. Věděl jsem sice, že ostatní cestující jsou zřízení podobně jako já, podle poslední hnusné módy, ale moc mi to nepomáhalo. Skvělý převlek to byl, ale kolik přemáhání stál mou svobodomyšlnou duši. Otevřel jsem brožurku a pohlédl na holoobraz hlubokého modrého moře a blankytného nebe. Poslouchal jsem tichoučké zvuky vln něžně omývajících pláž a číchal slabý závan mořské brízy, který se zvedal ze stránky.

"Šťastní domorodci se celý den smějí na pláži a pochutnávají si na skvělých jídlech připravených ze zralého ovoce a čerstvě ulovených ryb."

Angelina mi pak tiše ze své knihy přečetla něco úplně jiného.

"Obyvatelé žijí v podmínkách blízcích se otroctví. Chudoba a nemoci jsou zde denními hosty. Diktátorská vláda vládne zcela absolutisticky."

"Třicet minut do přistání... přistání za třicet minut," zašeptaly reproduktory. Turisté začali pobíhat a vzrušeně kničet. Hodil jsem svého průvodce do automatického likvidátoru, kde explodoval v obláčku kouře. Z jeho nahraných stránek se ozval tichoučký nářek.

"Budeme se muset porozhlédnout sami," řekl jsem. Angelina mi podala průvodce agentů a já jsem ho poslal za jeho předchůdcem. "Kdyby tohle našli v našich zavazadlech, skončili bychom hned na začátku."

Steward přislíntal k nám a my si vzali své nápoje. Angelina se na mě smála přes okraj kouřícího poháru. "Nebud' suchar, Jime diGrizi. Tohle není jen práce, to je taky skutečná dovolená. Budeš se bavit i kdybych tě měla zadupat do země. Představuj si, že to jsou druhé líbanky - ne, první! Ještě jsme vlastně žádné neměli."

"Není na to trochu pozdě? Vždyť dvojčatům už je skoro dvacet..."

"Díky čemuž jsem unavená, neatraktivní dáma středním věku, není-liž pravda?" V jejich slovech byl led a v tónu hlasu špatně skrývaná hrozba. Odhodil jsem svůj drink. Ten sice okamžitě vyžral díru do koberce, ale já si takových maličkostí nevšímám - a klesl před ní na kolena.

"Angelino, světlo mého života! Jsi každým dnem krásnější!" Byla to naprostá pravda; měla překrásnou postavu, byla vřelá, milá a letní úbor skrýval jen zanedbatelnou část její dokonale hebké pleti. Vzal jsem ji za ruku a políbil na prsty. Ostatní turisté nás nadšeně povzbuzovali, ale ona se jen usmála a přikývla.

"No, to už je lepší," řekla. "Ohromně nám prospěje, když si na chvíli odpočineme od zločinu."

Pak už jsme jen seděli a čekali, až nás pustí ven. Konečně se vrata otevřela; zvenčí k nám horký vítr zanesl hudbu. Na krk jsem si zavěsil foťák, nasadil si sluneční brýle, vzal Angelinu za ruku a připojil se k nadšenému hloučku turistů. Jejich veselí bylo nakažlivé. Angelina se usmívala. Radovala se s ostatními a pobrukovala si chytlavé melodie. Já byl imunní. Navenek jsem zpíval a šklebil se s nimi, ale uvnitř jsem byl stále stejný. Chladnokrevný diGriz, který si prohlíží okolní svět.

Nebylo však snadné být morousem zrovna na tomhle místě. Kosmodrom ležel hned na pobřeží; příchut' soli ve vzduchu byla ostrá a lahodná. Slunce pálolo opravdu tak, jak jsem se dočetl v prospektech. Usmívající se domorodé dívky, baculaté a nahoře bez, nás vítaly a rozdávaly nám věnce květin a maličké lahvičky jakéhosi zlatého destilátu. Lahvičku jsem okamžitě strčil do kapsy, číchal jsem ke květinám a předstíral, že ženská krása okolo je mi naprosto lhostejná. Byl jsem si na tisíc procent jist, že jsem neustále pod drobnohledem Angelinina ocelového dravčího zraku. Dav cestovatelů se kupředu pohyboval rychle a hladce. Za pár minut jsme dorazili k úředníkovi pasové kontroly. Byl také opálený a smál se jako ta děvčata, ale měl na sobě košili. Pravděpodobně tak demonstroval svou výkonnou moc.

"Bonvenu al Paraiso-Aqui," řekl a natáhl ruku. "Vias pasporto, mi petas."

"Tak vy tady mluvíte esperantem," řekl jsem v témže jazyce, když jsem mu podával mezihvězdnou identifikační kartu. Falešnou, samozřejmě.

"Ne každý," řekl, stále se usmíval a strkal kartu do přístroje před sebou. "Naším jazykem je překrásná španělština. Ale všichni se kterými se setkáte, budou mluvit esperantem, žádné obavy." Zatímco mluvil, hleděl na monitor, který neodhalil vůbec nic, kromě dokonale lživých informací. Když mi vrátil kartu, ukázal na můj špiónážní fotoaparát.

"To je opravdu pěkný přístroj."

"To doufám, vsadím se, že mě stál víc kreditů, než vy vyděláte za celý rok, ha-ha," smál jsem se namyšleně.

"Ho-ho," ozval se také a jeho úsměv tentokrát nebyl tak upřímný. "Mohu se na tu mašinku podívat?"

"Proč? Je to jen foťák."

"No my tady máme jistá omezení, co se foťáků týče, víte."

"Proč? Vy něco tajíte?"

Jeho úsměv byl definitivně ten tam a v prstech mu křečovitě škubalo. Usmál jsem se - a pak jsem mu aparát podal.

"Opatrně, je to opravdu jemný přístroj."

Vzal si ho ode mě a zadní část se okamžitě otevřela. Tak jak to bylo naplánováno. Ven se vyvalily smyčky filmu. Vyškubnul jsem mu ho.

"No podívejte co jste udělal!" sténal jsem. "Zničil jste celý film. Měl jsem tam svou ženu a naše přátele z lodi a všechno je pryč."

Zápasil jsem s filmem a ignoroval jeho omluvy. Pak jsem prošel kolem něj s Angelinou po boku. Všechno se odehrávalo podle plánu. Naše zavazadla byla čistá a ani u sebe jsme neměli žádné kompromitující vybavení. Ale foťák byl mistrovským dílem složité mechaniky. Dalo se s ním fotit. A taky dělat spoustu jiných věcí, které byly striktně ilegální. Den začínal docela dobře.

"Můj bože, podívej!" vykřikla Angelina a perfektně se jí podařilo napodobit vyjeknutí ostatních turistů kolem nás.

"Jsou nebezpeční?"

"Co jsou zač?"

"Prosím, dámy a pánové, prosím o pozornost." Promluvil k nám megafonem uniformovaný muž. "Jmenuji se Jorge a jsem váš turistický průvodce. Budete-li mít nějaké dotazy, ptejte se mě. Nyní vám odpovím na první otázku, kterou se mi určitě chystáte položit. Těmto přátelským zvířatům, která jsou zapřažena do našich vozů se v našem jazyce říká caballos. Jejich historie se ztrácí někde v propadlšti času, ale říká se, že s námi přišli z legendární planety Země, z bájně kolébky lidstva. Jsou to naši přátelé, neškodná zvířátka. Tahají vozy a pomáhají nám v zemědělství. Proto nás rádi a bez protestů odvezou do hotelu. Odjíždíme!"

Caballos a rozhrkané vozíky poskytly spojenými silami ten nejméně pohodlný způsob dopravy, se kterým jsem kdy měl tu smůlu se potkat. A nebyli to žádní caballos, ale senožraví koně. S těmi už jsem se jednou setkal na své neplánované cestě časem na Zemi, což je velice skutečná a nelegendární kolébka všeho lidstva. Nic z toho jsem však neprozradil svým kolegům turistům. Ti se přes veškeré nepohodlí takového cestování smáli a pištivě na sebe pokřikovali. Zdálo se, že i Angelina se baví. Připadal jsem si jako kostlivec na svatbě. Zároveň hloupě i odstrčeně.

"Juchů," řekl jsem nejistě, čímž jsem se pokoušel dostat do nálady. Zahrabal jsem v kapse a vytáhl lahvičku jantarové tekutiny, kterou jsem dostal od dívky z uvítacího výboru. Nepochybně nějaký nechutný místní jed, vyrobený ze zkaženého ovoce nebo starých ponožek. Odzátkoval jsem ji a vysušil. "Juchů!" zvolal jsem a tentokrát to myslel vážně.

Zavolal jsem Jorgeho, který byl natolik odvážný, že jel sám na hřbetě jednoho z těch koní. Na můj pokyn se okamžitě přičítal. Ukázal jsem mu lahvičku, aby si ji mohl dobře prohlédnout.

"Copak je to za nápoj, padre? Tekuté sluneční paprsky? To je nejlepší chlast, který jsem ochutnal po tom, co mě máma odstavila."

"To jsme velice rádi, že vám tak chutná. Vyrábí se z fermentovaného džusu caña a říká se mu ron."

"Tak, chlape, tenhle ron to je teda něco, to ti řeknu. Škoda jen, že je v tak malých lahvičkách."

"Ve všech velikostech," zasmál se, zahrabal v sedlové brašně a vytáhl další láhev. Ta už měla daleko rozumnější rozměry.

"Jak se vám jen odvděčím?" zvolal jsem a vytrhl mu ji z ruky.

"Snadno. Objeví se na vašem účtu." Odklusal pryč.

"Doufám, že se nehodláš zrušit tak brzy po ránu?" zeptala se Angelina, když jsem odtrhl láhev od lačných rtů a vydechl.

"Nikdy miláčku. Jen se dostávám do prázdninové nálady. Dáš si taky?"

"Později. Teď si prohlížím krajinu."

Bylo se opravdu na co dívat. Naše stezka se lině vinula zelenými poličky směrem k moři. Čistě bílý písek jiskřil na slunci a modrý oceán nám sváděivě kynul. Překrásné. Ale kde byli domorodci? Kromě kočich a Jorgeho jsme nikoho neviděli. O nás turisty se starali velice dobře. Dobrá, Jime, zatím si budeš užívat. Nedělej si starosti.

"Jé, podívej tati," zvolal jeden z mých spoluturistů zvonivým hláskem. "Ti jsou krásní."

Podíval jsem se náležitým směrem a vůbec mi nepřipadalo, že by domorodci byli krásní. Vypadali spíš dosti zbídačeně, přestože směrem k nám vrhali nucené úsměvy. Na poli u cesty pracovala skupinka mužů a žen. Sekali vysoké, zelené rostliny a používali k tomu nebezpečně vypadající dlouhé mačety. Slunce pražilo, práce byla těžká a jestli nebyli umorění a žízňiví, tak to nebyli lidé. Zvedl jsem foťák a udělal pár snímků.

Náš kočí se otočil na kozlíku, když slyšel vrčení mechanismu. Tak jsem si ho také vyfotil. Jeho navykklý úsměv se na okamžik téměř vytratil, ale pak opět vycenil své bílé zuby.

"Setřete si film na nádherné zahrady a překrásný hotel," poradil mi.

"Proč? Je na tom něco špatného, vyfotit si lidi pracující na poli?"

"Ne, jistěže není, ale vždyť jsou tak nezajímaví."

"Mě zajímají. Vypadají unaveně. Kolik hodin denně pracují?"

"O takových věcech nic nevím."

"Kolik peněz dostávají?"

Mluvil jsem k jeho zářím. Zapráskal otěžením a neodpověděl. Mrkl jsme na Angelinu. Kývla.

"Myslím, že si teď dám trochu toho ronů," řekla.

Hotel byl opravdu tak luxusní, jak slibovali. Naše apartmá bylo drahé a přepychové. Zavazadla, bezpochyby dokonale prošmejděná, už na nás čekala a já potěšen z vybalování přenechal Angelině. Jelikož jsem si byl jistý, že všichni ostatní turisté jsou šovinistická prasata, musel jsem i já přijmout tuto roli, jakkoli mi to bylo nepříjemné.

"Vrátím se dřív, než to stačíš vybalit, miláčku," zašveholil jsem a vyklouzl ze dveří dřív, než jsem mohl zaslechnout její peprnou odpověď.

Potloukal jsem se po hotelu. Prohlédl si bar a pak jsem se na chvíli zastavil u bazénu. Právě jsem se chystal pořídít si snímek dvou atraktivních a nahých žen ve vodě, když mnou projela vlna chladu. Při pomýšlení, co by se stalo, kdyby ty fotografie Angelina náhodou někdy objevila, jsem se roztrásl a raději jsem si to fotografování rozmyslel. Má žena se ke mně chovala velice majetnický a mně se to líbilo. Alespoň jsem si ani netroufal myslet něco jiného. Pokračoval jsem v obhlídce a objevil turistickou prodejnu.

S námahou jsem se zbavil husí kůže, která mi naskočila při pohledu na loďky z mořských muší. Taky měli nádherné námořnické čepice s duchaplnými nápisy, jako POLIB MĚ TY ŠÍLENÝ VÁŠNIVÝ BLÁZINKU! anebo JSEM VOLNÁ! Prošel jsem kolem nich s očima obrácenými v sloup a pokračoval do oddělení pohlednic a knižních průvodců. Prohlížel jsem si je, když mi do ucha zašveholil tichý hlas.

"Mohu vám nějak pomoci, pane?"

Byla milá a mladá, měla jiskřivé oči, krásnou postavu, zlatou kůži a rubínové rty. Dívka nádherná a exotická jako tygr...

"Ale jistě," vypravil jsem ze sebe sípavě a pak se uklidnil. Ne, když je Angelina na stejné planetě! "Já bych chtěl...no, chtěl bych nějakého dobrého průvodce."

"Máme jich tady spoustu. Máte nějaké zvláštní přání?"

"Ano. Chci historii Paraiso-Aqui. Ale ne nějaké propagandistické bláboly pro turisty něco pravdivého. Máte něco takového?"

Podívala se na mě hlubokým zastřeným pohledem a pak se otočila k policím. Když se vrátila, podávala mi tlustý svazek.

"Myslím, že tady najdete všechno, co chcete vědět," řekla. Pak se ladně otočila a kráčela pryč.

Do práce, Jime! Rekl jsem si, násilím odtrhl oči od jejího skvělého těla a přinutil se pohlédnout na knihu přede mnou.

Sociální a ekonomická historie Paraiso-Aqui. Úžasné. Znělo to jako trháč. Prolétl jsem stránky a okamžitě našel kousek papíru vloženého do knihy. Na něm byl nápis hůlkovým písmem. Dal se přečíst jediným pohledem.

POZOR! AŤ VÁS S TÍM NIKDO NEVIDÍ!

Pak na stránku padl náhlý stín. Zavřel jsem knihu a vzhlédl.

Přede mnou stál dobře rostlý domorodec. Neupřímně se usmíval.

"Chtěl bych tu knihu," řekl a natáhl ruku.

Věděl jsem kdo je tak jasně, jako by to měl napsané na čele. FÍZL. To bylo to slovo. Policajt. Všudypřítomná rasa rozšířená po celé galaxii.

"Můj bože, na co chcete moji nebohou malou knížečku?" zeptal jsem se.

"To vás nemusí zajímat. Dejte mi ji."

"Ne." udělal jsem krok vzad a třásl jsem se předstíraným strachem. Chladně se usmál a vztáhl ruku, aby knihu vytrhl z mých zbabělých rukou.

Konečně začínala dovolená taky mně!

KAPITOLA 4.

Nechal jsem ho oběma rukama sáhnout na knihu. Pak jsem pravicí popadl jeho značně přerostlý nos a pořádně s ním zakroutil. Musím se přiznat, že jediným důvodem pro tento čin byl můj sadismus. Vztekla zařvala a odhalil řadu vykotlaných zubů, které zoufale vysílaly SOS všem zubařským ordinacím. Pak se jeho ústa zavřela, stejně tak i jeho oči a on se zhroutil na zem. Zabořením vztyčeného prstu do nervového zakončení v oblasti solaru lze lehce docílit okamžitého bezvědomí, jen se to musí umět. Otočil jsem se k dějišti tohoto malého vítězství a zjistil, že přede mnou stojí další prodavač. Oči měl vytřeštěné, ústa lehce dokořán.

"Musel být asi velice unavený, když tady takhle usnul," řekl jsem. "Ale na téhle planetě si odpočine brzy. Chtěl bych si koupit tuhle knihu."

Zamrkal na její obal a pak se mu vrátil hlas. "Je mi líto, ale tohle není naše kniha."

Ted jsem pro změnu mrkal já. "Ale musí být. Viděl jsem, jak ji prodavačka bere z poličky."

"Tady není žádná jiná prodavačka. Jen já."

Pak jsem pochopil. Pokrčil jsem rameny a odešel. Žádný prodavač a žádná kniha. Už mě čekali, to bylo jasné. A až se probudí spící kráska, budu mít v patách smečku policistů. Je od nich velice hezké, že se o mě tak starají. Na tomhle nudném výletním světě je o povražení nouze. Vrátil jsem se do pokoje a Angelina právě vklouzla do plavek, což okamžitě nastartovalo mé libido. Po krátké sérii polibků a muckání mě jemně odstrčila.

"Budeme muset jezdit častěji na dovolenou. Probouzí v tobě nádherně dravé zvíře. Co to je za knihu?"

"Nic zvláštního. Koupil jsem ji jen tak. Pojď, půjdeme se podívat na pláž, abych viděl, jestli budou tvé plavky ladit s pískem." Říkal jsem to a kroutil očima. Mírně přikývla, aby naznačila, že mou němohru pochopila.

"Skvělé. Kde mám sandálky?"

V tichosti jsme se vytratili. Angelina se odvážila znovu promluvit až na samém břehu, daleko od všech budov.

"Ty si myslíš, že tam jsou štenice?"

"Nevím, ale nechtěl jsem to riskovat a otevírat tam tuhle knihu." Vysvětlil jsem jí, co se stalo, jak jsem našel zprávu.

Mezitím jsem lístek vytáhl z knihy. Potichu jsme si přečetli pár řádků, které byly na druhé straně.

Lidé této země zoufale potřebují vaši pomoc. Pomozte nám, prosíme vás. Přijďte prosím na pláž ve 24.00 dnes v noci.

Žádný podpis. Sklonil jsem se, nabral hrst vody a psaníčko v ní rozmočil. Zbytky jsem nenápadně za chůze rozkopál a zaryl do písku.

"Kdo to může být?" ptala se Angelina. Na to jsem vážně pokýval hlavou.

"To je důležitá otázka. Byl jsem nepříjemný na celníci, fotil jsem si dělníky - a kladl všetečné otázky. Vědí o mé přítomnosti. Kontaktovali mě. Ale správně jsi se ptala - kdo to je? Ta zpráva může pocházet od zoufalých obyvatel Paraiso-Aqui, kteří se snaží podat galaxii zprávu o svém otroctví..."

"Nebo je to past, kterou nastražili policisté, aby tě dostali do problémů."

"Přesně tohle už mě taky napadlo. Ale nemám na vybranou. O půlnoci za stodolou budu čekat na svůj osud. Ale může to být náročné."

"Proč?" zeptala se a překrásně mžourala v jasné sluneční záři.

"Protože ta gorila mě začne hledat okamžitě, jen co se probere z bezvědomí. Nevíme sice, kdo nám poslal tenhle vzkaz - ale tím, že jsem v krámku uspal policajta, jsem si naprosto jistý."

"Pak je ovšem tvá starost o noční setkání vyřešena. Až za tebou přijde policie, tak je můžeš s rozkoší vodit za nos."

Tobě to udělá radost a já na to setkání půjdu místo tebe."

"Má nejdražší! To nebezpečí!"

Hřejivě se usmála a jemně mi stiskla paži. "Jak sladké! Ty máš o mě strach."

"Ne, to ani v nejmenším. Já jsem se jen bál o osud té bandy, jestli je to z jejich strany nějaký podraz."

"Zvíře," řekla a její jemný stisk se změnil v sevření ocelového pařátu, který se zaryl hluboko do mého bicepsu. Pak se usmála. "Ale máš samozřejmě pravdu. Zatím je klid. A já jen doufám, že ten, kdo tam v noci přijde, nám přinese trochu vzruchu."

"Tedy dohodnuto." Mnul jsem si pohmožděnou ruku. "Vrátíme se do pokoje a objednáme si nějaké jídlo. Nechci tady trajdat s prázdným žaludkem."

První věc, kterou jsme uviděli, když jsme vstoupili do pokoje, byl muž v bezvědomí dekorativně uložený vedle postele. Jeho ruce byly stále prosebně nataženy k fotoaparátu, který ležel nevinně na toaletním stolku.

"Tohle je číslo jedna," řekl jsem. "Chtěl tady na nás počkat, ale nudil se a tak si myslel, že si prohlídne foťák. Dostala ho automatická nálož uspávacího plynu."

"Policie," řekla Angelina, která mu rychle prohledala kapsy. "Identifikace, pistole, pouta, lovecký nůž a nervové granáty. Dost nepříjemný typ."

"Souhlasím. Jak vidno, na Paraiso-Aqui asi není jen ráj. Ten foťák si raději vezmi s sebou. Já si z něj vyberu jen pár

věciček. A teď raději objednáme jídlo, než budeme mít další návštěvu."

Služba byla rychlá a výkonná. Za pár minut se objevil číšník a před sebou tlačil vozík naplněný šťavnatými pochoutkami. Za ním bohužel kráčeli dva policisté v uniformách.

"Okamžitě opusťte tuto místnost," vykřikla Angelina a vykročila kupředu, aby je zastavila. "Nikdo vás sem nezval."

Číšník se přikrčil v rohu a já si začal rychle vyrábět sendviče. Asi to nebude, najez se a prchni - ale prchej a jez.

"Uhněte na stranu, ženská," řekl první nechutný polda s modrou bradou. Kdyby zůstal jen při tom, byl by býval dopadl šťastněji. Ale on udělal tu tragickou chybu, že svou masitou ruku položil Angelině na rameno, aby ji odstrčil. Měl čas jen na kratičkový bolestný výkřik. Pak jsem zaslechl nezaměnitelný zvuk praskajících kostí a za okamžik žuchnutí bezvládného těla na koberec. Druhý policista tasil zbraň. Pustil jsem jídlo a otočil se, ale než jsem k němu dorazil, ležel na zemi vedle svého kolegy. Číšník prchl a Angelina za ním se zářícím úsměvem zavřela dveře. Dokončil jsem druhý sendvič, zabalil je oba do ubrousku a pak ke svačině přibalil ještě láhev ronů. Byl jsem připraven.

"Už bych měl vyrazit," řekl jsem, naklonil se nad spícími kráskami a jejich temena přejel spirochem. "Uspal jsem je nejméně den. Asi by nebylo nejlepší, kdyby se probudili a identifikovali tě jako útočníci. Alespoň ne do dnešní půlnoci."

Vřele jsem ji políbil a jako ozvěna mého mlasknutí se ozvalo bušení na dveře.

"Raději půjdu jinudy," řekl jsem a vytančil na balkón. Angelina na vysokých podpatcích vyšla ladně za mnou. Byli jsme ve dvacátém patře. Zed' byla hladká a prakticky nezvládnutelná. Tedy žádný problém. "Chvilku mi to, prosím tě, podrž," poprosil jsem a podal jí balíček s jídlem.

Jen pouhý okamžik mi trvalo, než jsem se přehoupl přes okraj balkónu. Zavěsil jsem se rukama, zhoupl se a seskočil na balkón o patro níž. Angelina mi hodila balíček a vzduchem mi poslala pusu. Zatím to pěkně vycházelo, velice pěkně.

Apartmá bylo naštěstí prázdné a tak jsem využil příležitosti k tomu, abych se najedl a uhasil žízeň. Právě jsem slízl poslední drobeček a začal rozkošnický vychutnávat ron, když v zámku zachrastil klíč. Tiše jsem řihl, neochotně odložil nedopitou láhev a v okamžiku kdy se dveře začaly otevírat, jsem se už tiskl ke zdi za nimi.

To nebyl turista! Do místnosti vešli dva muži ve vojenských uniformách s připravenými zbraněmi. Počkal jsem, dokud jsem si nebyl jist, že se za nimi už se neozvou žádné další kroky a pak jsem se jim postavil za záda.

"Někoho hledáte?" zeptal jsem se.

Obrátili se, zbraně měli ve střehu a zuřivě vrčeli. Zadržel jsem dech, pod nosy jim praskl kapsli s uspávacím plynem a pak jsem udělal krok vzad. Ti dva se s třeskotem poskládali na koberec. Jeden z nich byl zhruba stejně velký jako já, což mě přivedlo na docela obyčejnou, ale přesto nikoli nezajímavou myšlenku.

Opravdu jsem si nemohl stěžovat. Až na jednu jedinou věc. Byl bych velice ocenil, kdyby vojákům kromě tanků ukázali také sprchy. Už když jsem si jeho uniformu oblékal přes své šaty na pláž, mohl jsem si být jist, že nasáknou jeho vůní.

Určitě na něj tak snadno nezapomenu. Uniforma byla hezká, ale spodní prádlo měl plné vyspravených i nevyspravených děr a podezřelých skvrn. Moc peněz asi nedostávali. Na jeho vybavení se však rozhodně nešetřilo.

Mikrorádio, plně nabitá iontová puška, v podpaží bezzákazová padesátka a plný opasek střeliva. Jakmile jsem to všechno dal na patřičné místo, hned jsem vypadal jako rozený voják. I má plet' nabyla okamžitě domorodého odstínu.

"Výborně Jime, dobrá práce," gratuloval jsem si. "Co podnikneme dál?" položil jsem si otázku a mé prvotní nadšení poněkud ochladlo.

KAPITOLA 5.

Opatrně jsem vykoukl z okna a před hotelem uviděl několik obměněných vozidel. V nich hlídkovali vojáci, kteří bedlivě sledovali všechno, co se hýbalo. Přes balkóny už tedy cesta nevede. Pak můj pohled padl na nedopitou láhev ronů a já se rozhodl, že by nebylo dobré pospíchat. Třeba bych se mohl ukvapit. Zamkl jsem dveře. Pak jsem se pohodlně rozvalil v křesle a pokračoval s lahví tam, kde jsem skončil, než jsem byl surově vyrušen. Bylo by zbytečné snažit se něco vymýšlet, dokud hladina krve v mém alkoholovém oběhu dostatečně neklesne.

Názor jsem změnil v okamžiku, kdy se na chodbě rozlehlo dusání okovaných bot a úsečné výkřiky rozkazů. Bylo na čase změnit lokál. Těla obou vojáků jsem odtáhl ke zdi, aby neutrpěla, kdyby na ně náhodou spadly dveře, otevřené jinak než je běžně doporučovaný způsob. Pak jsem se odebral na toaletu.

Pečlivě jsem za sebou "zavřel" na dva západy a pustil se do práce. Tuším, co vás napadlo, ale musím vás zklamat.

Stoupačky jsou pro krysu mého formátu poněkud těsné. Ale žvýkačka, kterou mi Angelina přibalila ke svačině, mi mohla vytvořit prostornější prolézačku. Ještě ani neztratila svou skvělou chuť a už jsem ji musel zahodit. Uválel jsem z ní dlouhého hada a toho jsem pak naplácal po obvodu sprchovacího koutu. Jeden z vynálezů speciální laboratoře pro Speciální jednotky. Žvýkačka, která je současně i mimořádně agresivní plastickou trhavinou. Ovšem až poté, co je odpálena zcela zvláštní rozbuškou. Tuhle důležitou maličkost jsem si vzal z fotoaparátu. Ted' jsem ji zapíchl do hada a šel se schovat za příčku.

Dno sprchovacího koutu i s kusem podlahy zmizelo v hloubce a rozdrtilo stejně potřebné zařízení v koupelně pode mnou. Proskočil jsem vzniklým otvorem a ještě zaslechl, jak v místnost, kterou jsem právě opouštěl, někdo vylamuje dveře. Nejmundřejší teď bylo zůstat v pohybu. Tak jsem se hýbal. Ven z koupelny a hurá do pokoje. Tam jsem našel roztřesenou turistku z naší lodi. Zuřivě bušila do telefonu nějaké číslo. Pak pohlédla na mě a začala ječet.

"Caña, caballero, Español, ron!" zařval jsem sípavě a tím jsem vyčerpал celou svou slovní zásobu místního jazyka. Ještě jednou zaječela a pak omdlela. Skvělé. Odemkl jsem dveře a nahlédl skulinkou ven. Hala byla prázdná.

Nyní bylo zapotřebí rychlosti nikoli opatrnosti. Naslepo jsem proběhl halou, málem jsem porazil skupinku švitořících turistů a vřít se do chodbičky která vedla ke služebním schodům. Kdykoli přijedu do nějaké nové budovy, celou ji důkladně prozkoumám. Nebylo to poprvé, kdy jsem byl velice rád, že mám takového koníčka. Dveře na služební schodiště byly přesně tam, kde jsem si je pamatoval a já se právě chystal vzít za kliku, když jsem za nimi zaslechl

hromobití běžících nohou. Mí pronásledovatelé byli o krok napřed! Ale zvuk začal slábnout a já jsem riskl otevření maličké šterbinky ve dveřích. Jen natolik velké abych zahlédl mizející záda posledního vojáka. Perfektní! Šel jsem za nimi.

Seržant skupinu vojáků, řítící se v těžkých bagančatech po schodech, neustále pobízel. Cupital jsem za nimi. Chvilí s nimi držel krok a pak se vmísil do jednotky. Ve chvíli, když běžci zpomalili a popadali dech, to nebylo nic těžkého. Zbídačelým tempem jsme se trousili do přízemí. Tam jsme se připojili ke skupině dalších vojáků a policistů, kteří už postávali kolem. Nebylo nic snadnějšího, než dostat se na okraj té chátry a pak vyklouznout z budovy.

Za pár minut jsem si uvědomil, že si vesele pohvizduji a cpu uniformu s vybavením do kontejneru za hotelovou kuchyní. Jakmile jsem se těhle krámů bezpečně zbavil, byl ze mě opět obyčejný turista. Dobře jsem zapadl do skupinky čumilů, kteří stáli opodál s očima jako tenisáky. Pokřikovali na sebe, zmateně se snažili zjistit příčinu všeho toho rozruchu. Někteří průvodci a pracovníci hotelového personálu se je snažili uklidňovat, ale já se držel v bezpečné vzdálenosti od všech domorodců. Připojil jsem se ke skupince turistů, kteří se brouzdali po pláži. Šel jsem jen dál než oni, kdo by mi to mohl mít za zlé? Došel jsem až k přírodní zátoce a když jsem ji obešel, byl jsem bezpečně z dohledu. Daleko od všeho rozruchu, který jsem tak neprozřetelně způsobil.

Tou dobou už jsem byl také příjemně unaven. Krátké stoupání po břehu mě zavedlo na okraj džungle. Vděčně jsem usedl do stínu velkého stromu, ukryt před pohledy z pláže. Vychutnával jsem si měnící se barvy západu slunce. Za chvíli zmizelo v oceánu, ani trošku to nezasyčelo a vše se začalo ukládat ke spánku. Já také. Tráva byla měkká, nikde žádný obtížný hmyz. Zavřel jsem oči a usnul spánkem nevinných a spravedlivých.

Nevím, jestli to bylo ronem nebo pohybem, ale jsem si jist, že jsem se nepohnul, dokud vycházející slunce nevykřesalo první barvy na obloze. Zivl jsem, protáhl se a naslouchal burácení svého prázdného žaludku. Bylo na čase se vrátit. Dřív jsem ale vytahal z kapes veškerý svůj ilegální bojový materiál a pohřbil ho u kořenů vysokého stromu. Pak, nevinný a neoholený, jsem se vydal zpět k hotelovému komplexu.

Vracel jsem se stejně opatrně, jako jsem odcházel. Po všem co jsem zažil, jsem neměl nejmenší chuť, nechat si vyvrtat díru do hlavy nějakým střelbýmlovným kreténem. Jediným způsobem, jak se dostat z této planety, bylo vzdát se úřadům. Chtěl jsem to však udělat podle svého.

Ideálním místem byla restaurace. Přiblížil jsem se k ní pod větvemi ozdobných dřevin. Dobře skryt před zraky policajtů, kteří pochodovali sem tam před vchodem, jsem vklouzl dovnitř otevřeným oknem. Několik ranních ptáčat už tam klovalo do snídani a já se rozhodl, že udělám totéž. Naplnil jsem si podnos u bufetu. Nalil si sklenici džusu a šálek kávy a pustil jsem se do jídla. Už jsem byl v půlce snídani, když si mě konečně všiml jeden z číšníků a roztřeseně prchl. Zatímco uháněl pryč, vzal jsem svůj šálek kávy a přesunul se k jinému stolu blíž k ostatním jedlíkům.

"Co se to tady вчера dělo?" zeptal jsem se postarších manželů, kteří do sebe házeli vajíčka, jakoby právě chcipla poslední živá slepice.

"Neřeknou nám nic. Ani slovo," procedil on mezi sousty. Ona souhlasně pokývala hlavou a cpala se dál. "To se mi nelíbí, sem jim řekl. Sem si nezaplatil, abych se mohl dívat na nějaký pistolnický souboje. Řek sem, vraťte prachy a já letím příští lodí domů."

Než mě napadla nějaká moudrá odpověď zaslechl jsem jakýsi lomoz u vchodu a zahlédl půl tuctu fízlů. Hnali se k mému stolu. Zbraně měli namířeny.

"Jestli se pohnete, vystřelíme!" zaječel jeden z nich.

"Pane vrchní!" zavolal jsem hlasitě. "Zavolejte mi ředitele! Ať sem někdo okamžitě přijde, rychle! Řekněte mu, ať sem hned přijde! Uniformovaná chátka mě obklíčila a já v klidu popíjel svou ranní kávu."

"Půjdete s námi," řekl jakýsi důstojník.

"Proč?" zeptal jsem se tiše a byl jsem si vědom pohledů turistů i personálu.

Dva policisté mě popadli za ramena a zvedli na nohy. Nebránil jsem se, přestože mě to stálo hodně přemáhání. Přiblížili se další muži a já jednoho z nich poznal. Náš průvodce.

"Jorge!" křikl jsem. "Co má tohle znamenat? Kdo jsou ti legračně oblečení pánové?"

"To jsou policisté," řekl, lomil rukama a vypadal velice nešťastně. "Chtějí s vámi mluvit."

"Dobře. Můžeme si promluvit tady. Jsem turista a mám svá práva."

Pak se ozval pokřik ve španělštině. Na jeho pozadí bylo slyšet vzrušený hukot shromážděných turistů. Všechno se vyvíjelo podle plánu. Jorge se k nim otočil zády a vypadal dokonce ještě nešťastněji.

"Je mi to líto, ale nemohu pro vás nic udělat. Chtějí, abyste šel s nimi."

"Únos!" ječel jsem. "Nebohý turista unesen falešnou policií! Zavolejte vládě! Zavolejte turistickému výboru! Zavolejte mému velvyslanci! Za tohle mi zaplatíte. Jestli dopustíte, aby mě odvěkli, budu na téhle planetě vymáhat takové odškodné, že z toho zkrachujete."

Přihlížející turisté souhlasně mumlali. Zmatení vojáci by mě byli pustili, kdyby se davem neprotlačil vysoký důstojník. Měl dravčí zrak a jisté pohyby. Byl jsem zjevně jeho případ.

"Ničeho se nebojte, milý pane, nejste zatčen, proboha to ne. Hned ho pusťte!" Napjaté ruce odpadly. Usmál se. Otočil se ke mně a když promluvil, hovořil více k turistům než ke mně.

"Zdá se, že zde вчера došlo k nějakému incidentu. Naši muži tvrdí, že jste byl jeho svědkem..."

"Nic jsem neviděl. A kdo jste vy?"

"Jmenuji si Oliviera, kapitán Oliviera. To rád slyším, když říkáte, že jste nic neviděl. Byl byste tedy tak laskav a šel se mnou? Máme zde nějaké oběti toho incidentu a já jsem si jist, že byste jim rád pomohl. Nebo ne?"

Jeho úsměv byl tak upřímný, jeho logika tak nevinná, že jsem si nyní sám začal připadat jako padouch drcený soukolím spravedlnosti. Bylo to dost možné.

"Rád vám pomohu. Ale kam to jdeme? Chtěl bych nechat vzkaz pro svou ženu."

Na okamžik se pod Olivierovým úsměvem objevil chladný hněv. "Na policejní komisařství."

"Dobře. Hej, vy," mávl jsem na číšníka. "Chci abyste zašel za mou ženou do pokoje dva tisíce deset. Řekněte jí, co se stalo. Vyřídíte jí, že se vrátím k obědu. Slyšíte to, lidi?" zvedl jsem hlas, aby každý turista v doslechu věděl, co se děje. "Pomůžu těmto laskavým policistům při vyšetřování včerejšího incidentu. Možná mi poví, o co tady včera šlo. Vrátním se kolem oběda a všem vám to pak řeknu. Jdeme, kapitáne Oliviero."

Vyrazil jsem ke dveřím tak rychle, že museli popoběhnout, aby mi stačili. Udělal jsem co se dalo. Nyní to záleželo na policii. Jestliže se mi přihodí nějaká nešťastná náhoda, každý turista bude vědět, kdo za to může.

Zachytil jsem temné pohledy a hrdelní bručení, když jsme se cpali do služebního vozu. Následovalo ječení houkačky a pištění gum. Řítili jsme se pryč od pláže, podél letiště a dál směrem k městu. Kapitán Oliviera s námi nejel. Viděl jsem, jak nás předjíždí v jiném autě. Nepochybně chváta, aby pro mě mohl připravit recepci. Ale já se strachu a nebezpečí vysmívám! Smál jsem se nahlas, abych to dokázal i policistům a ti na mě hleděli jako na šílence. Možná jsem byl opravdu šílený - že jsem vůbec navštívil tuhle planetu. Na přemýšlení už však bylo pozdě. Oddával jsem se dýchacím a relaxačním cvičením a když jsme projeli branou na tmavě vyhlížející dvůr, cítil jsem se opravdu fit.

To co následovalo bylo pouhou rutinou. Rutinou v tom smyslu, že už jsem to zažil mockrát předtím. Byl jsem svlečen do naha a mé šaty byly odvečeny, aby byly prohledány. Mé krásné tělo bylo rentgenováno a jakýsi zubař, který jedl příliš mnoho česneku, než aby to prospívalo jeho pacientům, mi velice podrobně prohlédl zuby. Tentokrát však ani v zubech, ani jinde nebyly ukryty žádné špionážní pomůcky. Když tento rituál skončil, dostal jsem bavlněný župan a pár papučí. V doprovodu dvou statných policistů jsem byl nahnán do kanceláře kapitána Olivieri.

Jeho maska slušnosti byla ta tam. Hlas měl chladný a pohled pronikavý.

"Kdo jste?" zeptal se.

"Prostý turista obtěžovaný vašimi gorilami..."

"Cargata!" zavřel a já si to slova zapamatoval. Byl jsem si jist, že to je jeden z místních silných výrazů, který se mi bude určitě hodit.

"Byl jste přistižen v rozhovoru s hledaným zločincem a tato osoba vám předala vzkaz. Když náš důstojník konal svou povinnost a chtěl vám položit pár otázek, napadl jste ho. Když vás na tyto otázky přišli zeptat další naši lidé, napadl jste i je. Zde je mírumilovný svět a my si takové násilí nenecháme líbit. Poslali jsme pro vás další policisty a speciální jednotky aby vás zatkly dříve, než dojde k dalšímu násilí. Vy jste ale napadl i tyto muže a páchal závažné trestné činy. Nyní mi řeknete, kdo jste a co tady děláte - a čeho se týkala ta zpráva, kterou jste dostal od místních zločinců."

"Ne," řekl jsem pevně a můj výraz byl nyní zrovna tak chladný jako jeho. "Na vaši nebohou planetu jsem přijel na dovolenou. Byl jsem napaden a bránil jsem se. Dost dlouho jsem byl u válečného námořnictva, tak dobře vím, co se v takových případech dělá." Tuto podrobnost jsem měl zanesenu také v identifikační kartě, právě pro takové situace.

"Nevím, proč mě ti hlupáci, které zaměstnáváte, napadli? A ani mě to nezajímá. Chtěli mě zabít. Tak jsem se bránil. Pak jsem počkal, až bude klid a vrátil jsem se, abych se vzdal. Teď mě můžete pustit. Už nemám co bych vám řekl."

"Ne!" zaječel a rozčileně udeřil do stolu. "Řeknete mi pravdu, nebo ji z vás vymlátím."

"Jste idiot, Oliviero. Všichni turisté vědí, že jsem šel k výsledku. Zkřivte mi jediný vlasek na hlavě a můžete se rozloučit s turistickým ruchem. Navždy. Teď jsem připraven pronést prohlášení. Jedno jediné. A chci to udělat se zapnutým detektorem lži..."

"Sedíte na něm. Je přímo v židli. Mluvte!"

Byl jsem rád, že jsem to nevěděl, když jsem předtím tak bezostyšně lhal! Nyní jen stačilo dávat pozor, jak nafrázuji prohlášení.

"Dobře. Teď na záznam. Od někoho, koho jsem v životě neviděl, jsem dostal knihu. Tu osobu jsem od té doby nepotkal a tak jsem od ní nemohl dostat žádné další informace. Nevím, kdo to je, ani proč mě kontaktovala. Stop. Konec prohlášení. Teď mi dejte šaty, protože odcházím."

Postavil jsem se a tiše na něj hleděl. Jeho výraz se nezměnil, ale já viděl, jak mu na spánku divoce buší naběhlá tepna. Zmocňovala se ho zuřivost - ale byl chytrý. Věděl, že mě musí buď zabít, nebo pustit. Jiná možnost nebyla. Když nakonec promluvil, hovořil tichým a dokonale ovládaným hlasem. Věřil jsem každému slovu z toho co řekl.

"Propouštím vás. Vrátníte se zpátky do hotelu a sbalíte si kufry. Mí muži vás doprovodí. Pak vás a vaši ženu odvezou na kosmodrom a odtud prvním letem odletíte. Vypadněte odsud a už se nikdy nevracejte. Protože jestli se vrátíte, vlastnoručně vás zabiju. Máte tady prsty v nějaké všivárně. Nevím, co to je - a ani mě to nezajímá. Rozuměl jste mi?"

"Perfektně, kapitáne. Toužím po tom, opustit tuhle planetu, právě tak naléhavě, jako vy se chcete zbavit mé přítomnosti."

Nedodal jsem však, že se určitě vrátím. Rád se s kapitánem ještě setkám. Mám slabost pro staré známé.

KAPITOLA 6.

S Angelinou jsem si mohl promluvit, až když jsme byli ve vesmíru. Do té doby se to kolem nás hemžilo zamračenými policajty, kteří nám při balení nakukovali přes rameno a vyexpedovali nás, sotva jsme zavřeli kufry. Dokonce o hodinu pozdrželi odlet jedné lodi a čekali dokud nedorazíme. Vzlétli jsme okamžitě po nalodění. Jakmile jsme přestali zrychlovat, nalil jsem si skleničku na uklidnění a pak použil detektor v našem foťáku. Prověřil jsem naši kabinu. Žádné štěnice jsem nenašel.

"Vzduch je čistý," řekl jsem. "Šla jsi na tu půlnoční schůzku?"

"Říkal jsi mi, že tě kontaktoval jeden z domorodců." Teplota Angelinina hlasu se pohybovala hluboko pod bodem mrazu. "Zapomněl jsi se ale pochlubit, že tím "domorodcem" byla mimořádně atraktivní a svůdná mladá žena."

"Ale lásko! Mýlíš se. Viděl jsem ji jen pár okamžiků. Nic víc!"

"To bych ti radila. Znáš své neukojitelné libido, Jime diGrizi. Dotkni se jí jen jedním prstem a já ti ho useknu."

"Přisáhám, ani prstíčkem. Teď mi, prosím, řekni, co se dělo."

"Vydala jsem se na dlouhou procházku po pláži. Našla jsem tu dívku na okraji džungle. Zavolala na mě a zeptala se, jestli jsem četla vzkaz? Přikývla jsem a oznámila jí, že ty jsi momentálně zaneprázdněn. Pak mi vyprávěla jejich příběh. Jmenuje se Flavia a je členkou, jak sama uznala, velice ubohého hnutí odporu. Nemají dost sil ani na protestní akce. Jakmile jen trochu zesílí, je jejich síť odhalena a oni pozatýkáni. Pak jsou uvězněni, nebo rovnou zabiti. Jejich jedinou nadějí je, že se o jejich soužení dozví svobodný zbytek galaxie."

"Mám pocit, že galaxie to už dávno ví - a moc jí to nezajímá."

"To jsem jí raději neříkala. Měla takovou radost, že jejich zprávu vynesu na svobodu. Je toho pět stránek. Docela koukala, když jsem si je zapamatovala po prvním přečtení."

"Ve tmě?"

"Sklapni. Byly napsány fosforeskujícím inkoustem. Ale moc veselé čtení to nebylo. Hlavním důvodem proč se ostatní planety příliš nemíchají do zdejší politiky je, že se vláda na první pohled tváří demokraticky. Každé čtyři roky jsou prezidentské volby. Jediný problém spočívá v tom, že volební výsledky jsou vždycky zmanipulovány a pokaždé je znovu zvolen prezident generál Julio Zapilote. Slouží už jedenačtyřicáté volební období..."

"To by musel vládnout nejméně dvě století!"

"Taky že vládne. Používá hormonální preparáty. Obklopil se bandou vojenských hrdlořezů, kteří pomocí teroru drží národ na uzdě. V jeho rukách je soustředěna veškerá moc. Pod ním stojí malá vrstva bohatých. Hladovějící a prakticky zotročené masy jsou na dně společnosti. Mezi nimi je jen malíčka střední třída."

"To se musí změnit," řekl jsem, rázoval po kabině a horečně přemýšlel.

"Souhlasím. Ale nebude to snadné."

"Pro muže, který zachránil vesmír, je všechno snadné!"

"Musím se tam vrátit..."

"Řekni musíme. Já a chlapi potřebujeme také dovolenou."

"Ano, musíme se vrátit všichni, miláčku. I naši dva milí chlapi. Vysvětlila ti nějak Flavia, proč kontaktovala právě mě?"

"Ten průvodce, Jorge, jim řekl o tvém zájmu o politický systém."

"Výborně. Až se s ní budeme chtít příště setkat, Jorge nám to domluví. A my se s ní setkáme! Zabili muže, který se pokoušel dopravit ke mně zprávu o jejich planetě. A teď, když jsem tu planetu viděl, je mi jasné proč. Hodlám se tam vrátit. A taky si musím vyřídit účty s jistým kapitánem Olivierou, který mě chtěl uvěznit."

Vražedně se zamračila. "Jestli ti zkřivil jen jediný vlasek, zabiju ho. Bolestivě."

"Jsi úžasná žena, miláčku! Neboj, o kapitána se postarám sám. Ty budeš mít za úkol osvobodit zbytek planety."

"To zní dobře. Nenapadá tě náhodou, jak to provedeme?"

"Ne. Ale to mě zatím nikdy nezastavilo. Vybavíme se, vrátíme se na planetu a jsem si jist, že mezitím mě něco napadne."

"Co třeba invaze? Sehnat armádu žoldnéřů?"

"Tady bude zapotřebí citlivější přístup. Porazíme je zevnitř, jak se sluší na Ocelovou kysu. A mě už začíná napadat, jak to provedeme!"

Ani vám nemusím říkat, jakou radost měla naše dvojčata z toho nápadu. James právě vedl zoologickou expedici, zaměřenou na získání vzácných a velmi jedovatých exemplářů na mlhou zahalené planetě Veniola, která se potácí kolem strašidelné hvězdy Hernia. Jakmile dostal zprávu, strčil do klece poslední ulovenou potvoru a na plné trysky uháněl za námi. Dorazil jen o něco dříve než Bolivar, který právě prováděl výzkum v oblasti reformy vězeňského systému. Nechal se uvěznit v dokonale zabezpečené a naprosto neprodyšně uzavřené věznici na Helioru, ze které uprchl okamžitě, co mu propašovali zprávu od nás. Mládí je proslulé svou nenasytostí a tak jsem trpělivě počkal, až v nich zmizelo výborné jídlo o devíti chodech, které vařila jejich matka. Teprve pak jsem se s nimi sešel ve své pracovně.

"Ty jsi se nějak změnil, tati," řekl James.

"Jsi mimořádně bystrý, bratře," pochválil ho Bolivar. "Dokázal jsi postřehnout, že náš tatík má tmavší pleť, vlasy i knír, černé oči, novou čelist a jiné lící kosti."

"A taky mluví novým jazykem," řekl jsem perfektní španělštinou.

"To zní dobře," řekl James. "Lehce pochopitelná řeč. Skoro jako esperanto."

"Ráno vám bude třeštit hlava, ale budete ji umět taky. Jazykový indoktrinátor vám ji tam za pár hodin natluče."

"A co pak? Díky, mami," řekl Bolivar potěšené, když Angelina do pokoje přinesla podnos s číši plnými vína.

"Pak vyrazíme na Paraiso-Aqui. Tam roste tohle báječné víno." Všichni jsme upili a rozkošnický vychutnávali skvělou chuť.

"Jméno planety znamená Tady je Ráj a my zjistíme, jestli by to nešlo zařídit tak, aby to konečně byla pravda."

"Jak?" zeptala se Angelina a nebylo to poprvé.

"Já něco vymyslím, až budeme na místě. Zatím jsem naplánoval návrat na planetu ve velkém stylu. Podívejte se na tohle..."

Stiskl jsem tlačítko a za zvednutou stěnou se objevila přilehlá dílna. Stálo tam velké a dost otlučené turistické auto.

"No, teda nic moc," řekl vždy upřímný Bolivar.

"Díky. To byl můj záměr. Je to přesná kopie automobilu vyfoceného na Paraiso-Aqui. Originálu se podobá v každém detailu..."

"Ale obsahuje mnoho detailů, které v originálu nikdy nebyly!" řekl James.

"Chytrý chlapec. Opatrně! Nemačkejte žádná tlačítka a páčky, dokud vám nevysvětlím jejich funkci. Skutečná vozidla na Paraiso-Aqui jsou poháněna něčím, čemu tam říkají spalovací motor. Je neskutečně komplikovaný a nevykonný. Plýtvají dobrou cukrovou natí na výrobu podivné spalovací směsi, místo aby z ní vyráběli ron. Tu příšernost líjí do

nádrží v autech. Z motoru pak vychází voda a jedovaté splodiny. Strašné. Do našeho vozidla jsem dal raději zabudovat malý atomový motor. Ten bude napájet také lasery vestavěné do světel, střílny a radar pro zaměřování raket. Však to znáte."

"To jistě!" řekla Angelina a šťastně se usmála. "Jaký bude další krok?"

"Konečné přípravy. Za dva dny budeme všichni odpočatí, budeme mít tmavší pleť a vlasy a budeme mluvit plynně španělsky. Speciální křížník sboru, vybavený nejmodernějším elektronickým antiradarovým a antidetekčním zařízením nás a naše auto vyzvedne zde a vysadí na Paraiso-Aqui. Tam nás zanechají samotné a bezbranné..."

"To mám strach!" řekl Bolivar.

"...tisíce světelných let od nejbližší spřátelené planety. Čtyři nebohé duše proti celému světu. Čtyři lidé bez přátel se pokusí svrhnout celoplanetárního diktátora. Je mi jich líto..."

"Myslíš té vlády?" zeptala se Angelina.

"Jistě! Sem s vínem. Připíjím na jejich svržení a na začátek nového života na Paraiso-Aqui."

KAPITOLA 7.

Dokonce i já, zocelený tisícovkou bitev a snad ještě více souboji, jsem opět cítil tu starou známou úzkost, když jsem sledoval, jak se bitevní křížník tiše zvedá do vzduchu a mizí do noci. Jedna věc je sedět doma v teple a s číší vína v ruce se chvástat hrdinskými činy. Něco docela jiného je být vysazen na nehostinné planetě. Mít strach o lidi, které milujete a vědět, že všichni cizinci jsou proti vám. Je to konec naší rodiny? Jestli ano, mohu za to já.

"Tak tati..." začal Bolivar.

"...legrace právě začíná!" dodal James a dokončil za svého bratra větu. Zasmáli se a oba mě plácli po zádech, což způsobilo, že jsem poněkud zavravoral, ale zároveň to zaplašilo mou depresi. Možná to dokážeme. Určitě to dokážeme! Máte naprostou pravdu, chlapci. Jdeme na věc!"

James své matce otevřel zadní dveře vozu, zatímco Bolivar, navlečený do šoférské uniformy vyšplhal na přední sedadlo a nastartoval motor. Noc byla bez jediného mráčku, bylo natolik jasno, že jsme viděli na cestu bez světel. Sedl jsem si k Angelině. James se usadil vedle svého bratra. Měl na sobě bílý oblek a černou tenkou kravatu drobného úředníka. My s Angelinou jsme byli navlečeni do drahých a nepohodlných šatů boháčů, přesně okopírovaných podle fotografií z knižních průvodců. Bolivar si nasadil brýle, kopl tam rychlost a my vystřelili do tmy.

Jeho brýle byly samozřejmě citlivé na ultrafialové záření. A reflektory, přestože byly na první pohled vypnuty, vyzařovaly silné paprsky ultrafialového světla. Bylo nebezpečné a zároveň nádherně vzrušující, řídit se takhle nocí.

"Země je tady samý kámen, tati," řekl Bolivar. "Naplánoval jsi to přesně. Nenecháme žádné stopy. Kdyby radary zachytily křížník a začalo pátrání, stejně nic nenajdou. Cesta je přímá široká a prázdná. Držte se, chvíli to bude trochu skákat, než přejedeme val."

Smýkali jsme se a poskakovali k cestě, která byla výborně udržovaná. Uháněli jsme nocí a auto nabíralo rychlost.

"Za další zatáčkou zapni světla," řekl jsem. "Tím se z nás stanou obyčejní lidé na výletě."

"Kam si vyjedeme?" zeptal se.

"Na pobřeží. Když dorazíme včas, chvíli si odpočineme a budeme pokračovat teprve po rozbřesku. Až budeme na místě, nejprve se někde nasnídáme a pak přikročíme k dalšímu bodu programu."

Po většinu času jsme měli cestu sami pro sebe. V protisměru občas projelo nějaké auto, ale nepozorovali jsme žádné známky poplachu. Vytáhl jsem láhev šampaňského z chladničky a s Angelinou jsme se napili na úspěšné přistání. Pak jsem zapnul televizi a video. Hnali jsme se temnou nocí v příjemném, když už ne luxusním autě. Nabrali jsme pořádnou rychlost, ale na své syny jsme se mohli spolehnout. Před úsvitem dorazili na pobřeží a odbočili na okresní silnici. Začali jsme potkávat místní dělníky, kteří se už ubírali na pole. Jakmile jsme se přiblížili, stáhli se na strany. Stáli podél cesty, ukláněli se, salutovali a my jsme je jako opravdoví místní boháči ignorovali. Jeli jsme majestátně podél pobřeží a na vlnách už jiskřilo horké slunce.

"Támhle," ukázala Angelina. "Tam stojí zahradní restaurace přímo na pobřeží. Číšníci právě připravují stoly. Vypadá to perfektně."

"A taky to je perfektní. Bolivare, vysadíš nás tady. Zaparkuješ auto tak, abychom ho měli na očích a pak si sedneš ke stolku, patřičně vzdáleném od našeho."

Není nic lepšího, než být bohatý v místě, kde jsou všichni ostatní chudí. Nic tolik neprospěje rychlosti obsluhy. Náš příjezd byl zaznamenán a samotný ředitel restaurace nám vyběhl vstříc.

"Vítejte, vítejte, vaše ctihodnosti a milostivá paní!" řekl a sám otevřel dveře automobilu. "Stůl? Ano, jistě, pokud se vám u nás bude líbit, jsem vám k službám. Každícké vaše přání je mi rozkazem."

"Zapalte mi," zavrčel jsem a vytáhl dlouhou černou cigaretu. Tři číšníci bojovali o tu čest připálit mi ji; tři maličké plamínky plápolaly. Zabafal jsem, zhroutil se na židli a šírák si pošoupl do týla. Angelina se rozkošně usadila naproti mně.

"Jó, to je život," vydechl jsem.

"Jsi rozený diktátor," mumlala Angelina.

"Jsme tady abychom lidi vyvedli z otroctví a ne abychom z něho tyli."

"Já vím. To ale neznamená, že si sami nemůžeme užít posledních okamžiků starého zřízení. Jsme na potápějící se lodi a je tedy zbytečné zůstat v podpalubí. Jedeme první třídou celou cestu! No, to to trvalo," dodal jsem a vyšklbil jídelní lístek z rukou třesoucího se číšníka.

O něco později, po skvělém a vydatném jídle, jsem se oddával kuřácké vášni. Popíjel jsem zvolna třetí šálek silné černé kávy a lhostejně pozoroval život kolem sebe. Pak jsem upustil cigáro na zem a prsty luskl na Jamese. Ten okamžitě přispěchal a z celé jeho osoby uspokojivě vyzařoval strach z nezaměstnanosti. Vytáhl jsem novou cigaretu.

"Zapal mi ji!" poručil jsem a když se sklonil, pokračoval jsem již tišeji. "Až se otočíš, prohlédni si muže v zelené košili, který mluví s těmi třemi tlustými turisty. Máme štěstí, protože to je Jorge. Jdi za ním. Zjisti, kam jede."

"Jasně, tati. Nikdy se nedozví, že jsem ho špehoval."

Otočil se a odešel. V tu chvíli se Angelina naklonila kupředu a řekla, "Drahoušku, když se teď laskavě podíváš napravo, zjistíš, že naše první starosti už jsou na cestě."

Pohlédl jsem tam a opravdu - byly tam. Dva oškliví chlapi, oblečení prostě, ale vyzařující autoritu, se zastavili, aby si promluvíli s mladým párem, sedícím u prvního stolu. Hosté vytáhli papíry, které si halamové pozorně prohlíželi. Zjevně kontrolovali doklady. Což pro nás představovalo zajímavý problém. My jsme žádné neměli.

"Angelino," řekl jsem a luskl prsty na číšníka, "jsi mimořádně všímavá. Vezmi Bolivara a jděte do auta. Já zaplatím. Vyzvednete mě u chodníku."

Číšníci byli rychlí, ale policejní troubové byli ještě rychlejší. Minuli dva stoly, které byly obsazeny mimoplanetárními turisty a došli ke mně v okamžiku, když jsem na účet házel hrst mincí.

"Dobré jitro, velectěný pane, máte, prosím, doklady?" zeptal se ten menší a tenčí.

Pomalů jsem si ho prohlédl od hlavy až k patě, arogantně jsem mlčel a čekal, až mu na čele vyrazí kapičky studeného potu. Pak jsem promluvil.

"Samozřejmě, že mám doklady." Otočil jsem se a vyšel na chodník, ke kterému rozvážně přijíždělo naše auto. Občas arogance zabere. Tentokrát ne. Za mnou se ozvala jeho roztřesená fistule.

"A byl byste, prosím vás, tak laskav a ukázal mi je? Prosím."

Auto už bylo blízko - ale ne dost blízko. Otočil jsem se a zmrazil ho bazilišským pohledem. "Jak se jmenujete?" zavrčel jsem.

"Viladelmas Pujol, vaše excelence..."

"Řeknu ti to jen jednou, Pujole. S policajty na ulici nemluví. Ani jim neukazují doklady. Nech mě na pokoji."

Okamžitě se otočil, ale jeho větší kolega byl z tvrdšího - nebo tupějšího - těsta.

"Bude nám ctí doprovodit vás na policejní komisařství, vaše excelence. Komisař vás velice rád osobně uvítá v našem městě."

Bylo na čase začít rychle přemýšlet. Tato odpudivá malá scéna se už táhla příliš dlouho a brzy začne přitahovat pozornost. Nemělo smysl pokoušet se přehnout do auta. Viděli by naši planetární poznávací značku a mohli by se pokusit nás identifikovat. Začal jsem tedy urychleně přemýšlet. Za zlomeček sekundy jsem si připravil mimořádně uspokojivý plán. Začal jsem ho realizovat v okamžiku, kdy k nám dorazilo naše auto a zastavilo.

"To je od vás velice laskavá nabídka." Usmál jsem se a oni se zazubili s viditelnou úlevou. "Jsme zde poprvé a neznáme cestu. Svezte se s námi a můžete našemu řidiči ukázat, kudy má jet."

"Děkujeme vám! Děkujeme vám!"

Nastoupili jsme a já byl samý úsměv. Učinná dobrota, jsem si jist, že by mi začali líbat ruku, kdybych jim ji podal. Bolivar zmáčkl správné tlačítko a pohotovostní sedadla se sklopila do pracovní polohy. Ti dva usadili své tučné zadnice na ručně vydlávanou kůži, tváří byli obráceni k nám. Automobil hladce vystartoval.

"Veďte, prosím, řidiče," řekl jsem a pak se otočil k Angelině. "Tito laskaví policisté nás zavedou k policejnímu komisaři, který by nás rád uvítal."

"Jak okouzlující," řekla a jemně zvedla jedno obočí.

"Jedťte rovně a na třetí křižovatce doprava," řekl Pujol.

"Do smrti dobrý," řekl jsem, usmál se na ně a oni zářili štěstím. "Nebo, jak pravil velký básník, Kiam me kalkulos al tri, vi endormigos vian malbonulon kaj mi endomigos mian," Což, jak ví každý, kdo alespoň rok studoval esperanto, znamená

"Až napočítám do tří, uspíš svého tukana a já se postarám o toho svého."

"V poezii se příliš neorientuji, excelence," zahučel omluvně Pujol.

"Tak já vás hned nějakou naučím. Je to tak snadné, jako počítat do jedna, dva, tři..."

Naklonil jsem se kupředu, popadl Pujola za krk a pevně stiskl. Vyvalil oči, začal sípat, pak sebou chvíli házel a nakonec zkolaboval. Angelina, která nenávidí jakýkoli druh policie, nebyla tak hodná. Natáhla překrásně tvarovanou nohu a kopla svého tlustého do žaludku. Ten se naklonil kupředu a po další ostré ráně do odkrytého týla, skončil u jejích nohou.

"Pěkná práce, mami a tati," ocenil naši snahu Bolivar, který vše sledoval ve zpětném zrcátku. "Na ulici si toho nikdo nevšiml. A já právě na třetí křižovatce zatočil doleva."

"Výborně. Jeď podél pobřeží a my zatím vymyslíme, co s nimi uděláme?"

"Podfízíme jim krky, svážeme je do kozelce a hodíme do moře," navrhla Angelina a vesele se usmívala.

"To ne, drahoušku," řekl jsem a hladil její krásnou ruku. "Pamatuj, že jsi něco slíbila. Už žádné mrzačení, ani masakry..."

"Na policii se to nevztahuje!"

"Ale ano, má nejdražší, na policii taky." Posadila se zpět do rohu a temně si něco bručela. Já zatím vysvětloval svůj plán. "Když jsem se ptal, co s nimi uděláme, myslel jsem tím, kde je necháme, až jim dám injekci s amnesialem? Což je, jak jistě víš, droga, která vymete vzpomínky na události, které se odehrály čtyřicet hodin před injekcí."

"Strychnin pracuje rychleji."

"To ano, má milá, ale je také daleko trvalejší."

"Podívej, tati, před námi je nějaká odbočka," ozval se Bolivar. "Vypadá, že povede do džungle."

"Perfektní. Jeď tam a já jim dám injekce."

Jatka jsme vyloučili a Angelina tudíž neměla co na práci. Vytáhl jsem lékárníčku a vše obstaral sám. Bolivar našel polní cestu, která vedla do lesa a zacouval na ni. Spící primitivy jsme zatáhli do hustého křoví a spokojeně odjeli. James už čekal poblíž restaurace a hned si nastoupil.

"Byli jste se projet?" zeptal se ukrivdřeně.

"Museli jsme se zbavit dvou fízlů," řekl jsem mu. "Co Jorge?"

"Šel jsem za ním do baru a popíjel vedle něho. Pak jsem zaslechl, jak svému příteli vypráví, že byl včera na nějakém večírku pro turisty a že půjde do hajan."

"Takže teď spinká - a ty víš kde?"

"Uhádl jsi, tati. A je mi jasné, že ho asi budeš chtít vzbudit. Ukážu ti cestu."

Šel jsem sám a zámek ve dveřích jsem zvládl jediným šikovným hmatem. Bylo to pro mě něco tak všedního, že jsem se musel přemáhat, abych nezíval. Jsi opravdu profík, Jime, chválil jsem se, když jsem po špičkách cupital předsíní. Pýcha předchází pád. Jorge měl buď uši jako kočka, nebo měl nepředstavitelně lehký spánek, nebo byl na předních dveřích připojen nějaký tichý alarm. Bylo vlastně úplně jedno, jak se to stalo. Důležité bylo co následovalo.

Stál jsem uprostřed místnosti a najednou svítilo světlo. Jorge stál ve dveřích ložnice a mířil na mě velikou a nepříjemně vypadající pistolí.

"Ještě se naposledy pomodli, špehoune," řekl chladně. "Protože pak tě hned odprásknu."

KAPITOLA 8.

"Nestřílej, Jorge! Jsem přítel."

"Který se sem vloupe v noci jako zloděj?"

"Není noc, venku je ještě světlo. A takhle jsem přišel proto, aby mě nikdo neviděl. Jsem jedním ze spiklenců, jako jsi ty a Flavia..."

To mě málem stálo život. "Co víš o Flavii?" Zaječel a já přísahám, že mu kloub na spoušti křečovitě zbělel. Rozhodl jsem se situaci trochu zpatetizovat, padl jsem na kolena a začal prosebně lomit rukama.

"Vyslechni mě, statečný Jorge! Přišel jsem z jiné planety. Dostal jsem vaši zprávu. Zprávu, kterou jste dali tomu turistovi, kterého vykopli z města i z celé vaší spravedlivé země."

"Jak o tom víš?" Ústí hlavně poněkud pokleslo. Povstal jsem. Oprášil si kolena a šel si sednout na gauč.

"Vím to - protože ten turista jsem já. Navenek trochu převlečený, ale uvnitř nezměněný."

"Nevěřím ti. Můžeš být fízl."

"Dobře. Chápu, že se bojíš. Ale já fízl nejsem. Dokážu ti to. Vím věci, které nikdo jiný vědět nemůže. Třeba to, že s Flavii se setkala má žena. Potkaly se na pláži. Flavia jí předala pětistránkovou zprávu, kterou si má žena po prvním přečtení zapamatovala. Znáš tu zprávu a teď jsem rozhodnutý ji doslova zopakovat, abych tě přesvědčil."

Také jsem to udělal. Všech pět stránek. A jak jsem drmolil a drmolil, ústí hlavně klesalo a klesalo. Když jsem skončil, mířilo už jinak.

"Věřím vám," zašeptal dojatě. "Ten vzkaz jsem psal já a viděla ho jen Flavia." S rozjasněnými očima přispěchal kupředu, aby mě zvedl ze sedačky. Objal mě a všele políbil na obě tváře. Mohl by se oholit.

"To jsem šťastný, že jsme se konečně dohodli," rozplýval jsem se, aby si nevšiml, jak rychle prchám z jeho objetí. "Rád vám pomůžu."

"Stále tomu nemohu uvěřit," roztával. "Nikdy předtím se nám nepodařilo získat pomoc zvenčí. Před několika měsíci jsme jednoho ze svých členů propašovali na turistickou loď, ale od té doby jsme o něm neslyšeli."

"Byl malý, tmavý a měl zahnutý nos?"

"Ano. Ale jak to můžete vědět...?"

"Je mou povinností vám oznámit, že je mrtev. Nepochybně byl zavražděn policejními agenty."

"Chudák Hektor, byl to velmi statečný muž. Byl si jist, že se mu podaří kontaktovat legendární Ocelovou krysu. Jedině muž toho jména by nám mohl pomoci."

Jorgeho hlas pomalu tichl, vytrácel se jako tón rozbitého gramofonu. Oči mu zajímavě vystoupily z důlků. Tiše jsem si prohlížel nehty. Jorge polykal naprázdno.

"Vy nejste... nemůžete být..."

"Máte štěstí - jsem! Po celé galaxii mě znají pod mnoha jmény. De rat van roestvij staal, Ratinox, die Edelhahrratte, El Escurridizo, dokonce un criminale al nichelcromo. Ocelová krysa k vašim službám. Nyní mi popište zdejší zřízení a vyložte mi své plány."

"Je to smutné, ale nemáme žádné plány. Nemáme ani organizaci, která by za něco stála. Tajná policie je příliš výkonná. Veškeré naše snahy jsou ničeny v zárodku. Naše organizace je zcela nová a přesto už vědí o Flavii a ta se musí skrývat. Jelikož já se setkávám s mnoha turisty napadlo ji, že bychom pomoc mohli hledat na jiné planetě. Velice se stydím za to, jak jsme slabí."

"Naopak, to je skvělé. Budu mít volné pole působnosti. Nevíš náhodou, jestli jsou tu i další stejně smýšlející lidé.?"

"Každý rolník by nejraději osobně uškrtil prezidenta Zapiloteho i celou jeho tajnou policii. Ultimados se jmenují, ale tady se říká těm lumpům černí vrazi. Ale všichni slušní lidé jsou bezmocní. Moc je v rukou boháčů a ti Zapiloteho podporují ve všem. Spousta starých šlechtických rodů ho zase nenávidí, protože díky jeho převratu ztratili moc i vliv, ale ti nejsou vůbec organizováni."

Zachytil jsem záblesk nápadu. "Šlechta? Řekni mi o nich víc."

"Moc toho není. I já jsem vzešel z jejich řad. Bohužel. Mám jen bezvýznamný titul. Ale díky tomu titulu mi důvěřují, tak mohu pracovat jako průvodce. Šlechta stále ještě vlastní několik malých privilegií. Než se objevila ta svině Zapilote, měli jsme na této planetě poklidnou monarchii. Připouštím, že to nebyla žádná sláva, ale lidé alespoň měli co jíst.

Nedocházelo k vraždám, lidé nebyli mučeni, ani nemizeli bez soudů. Nepokojů však bylo dost. A tak všichni pozorně poslouchali, když se objevil Zapilote a začal kázat o svobodě a rovnoprávnosti. Dobře to znělo - ale on nemyslel vážně jediné slovo. Pro něho to byla jen návnada. Lidé mu uvěřili a tak se rozšířilo hnutí za demokracii. Dokonce i část šlechty

si myslela, že to je dobrý nápad. Byly první volby a Zapilote se stal prezidentem. Když přišel čas druhých voleb, měl už na své straně všechny podplatitelné generály a tajnou policii. S jejich pomocí byly tyto volby zmanipulovány a od té doby se to každé čtyři roky opakuje. Za nedlouho budou sice další volby ale je jasné, že Zapilote bude diktátorem až do smrti."

V mém podvědomí se začala rozpínat myšlenka, nakonec prorazila ven a já zaječel radostí.

"Ale ne, ne, žádné doživotí se konat nebude! Tahle planeta zažije volby, jaké ještě nikdy neviděla!"

"Co tím myslíte?"

"Najdeme někoho ze starého rodu. Slušného člověka, kterému se dá věřit. Někoho kdo je, doufejme, natolik čestný, že se stane spravedlivým prezidentem."

"Ale volby budou zmanipulovány!"

"To si piš, že budou. O to se postarám! Já dám těm volebním podvodníkům na téhle zapadlé planetce jednu, dvě lekce ze špinavé politiky. Vítězství bude naše."

"Vy to opravdu dokážete?"

"Však uvidíš. Teď je na tobě, abys mi našel slušného kandidáta."

Zamračeně si mnul bradu. "Musím přemýšlet."

"Proč ten myšlenkový pochod nepromažeme nějakým ronem?"

"Skvělé. Mám tady jeden archivní ron, který je příliš dobrý pro turisty, když prominete, ten by vám mohl chutnat."

To tedy chutnal. Pomlaskával jsem a srkal a dělal ňamňam. Pak jsme si připili na sebe, na nový věk a znovu se dali do práce.

"Nejlepší lidé jsou takoví, kteří žijí co nejdále od měst," řekl Jorge, s jehož mozkiem dělal ron a alkohol v něm obsažený zázraky. Bylo přímo slyšet, jak běží na plné obrátky "Hluboko ve vnitrozemí tohoto kontinentu jsou farmy, na kterých se pěstuje káva, pšenice a bizochové bobule. Rolníci, kteří tam pracují jsou šťastní, dozorcí mírní a šlechtici spravedliví. Pokud plní dodávky potravin do měst a nepletou se do politiky nechává je Zapilote na pokoji."

"Znáš někoho z těch lidí?"

"Znám je samozřejmě všechny jsme přece příbuzní."

"Napadá tě někdo, kdo by nám mohl pomoci?"

"Jen jeden. Gonzales de Torres, markýz de la Rosa. Je dostatečně spravedlivý, čestný, přímý, hrdý, pohledný, odvážný a nenávidí Zapiloteho."

"Tak hrozný být nemůže. Znáš ho dobře?"

"Je to můj třetí bratranec ze čtvrtého kolena z matčiny strany. Vidávám ho na pohřbech, na svatbách a při podobných příležitostech. Ale vím o něm všechno. My šlechtici mezi sebou nemáme tajemství."

"Mám pocit, že je to náš člověk. Jak se s ním můžeme setkat?"

"Musíme sehnat auto..."

"To už máme. Pojedeš s námi?"

"Neodvážuji se nejt do práce! To by bylo příliš podezřelé. Ale Flavia vás tam může odvést. Pošlu jí zprávu. Bude lépe, když odsud zmizí."

Dal jsem si poslední hlt ronů a sklenici jsem neochotně postavil na stůl. "Jsme tedy domluveni. Udělám si se svými jednotkami malý výlet po okolí. Uspořádáme si piknik a následovat bude siesta. Po setmění mi řekneš, kdy a kde ji naložíme."

"Bude mi chvíli trvat, než zjistím, kde je - a já dnes ještě musím pracovat. Ale když sem o půlnoci přijдете, zavedu vás k ní."

"Dobře, jsme domluveni."

Už jsem odcházel, ale pak jsem se otočil a ukázal na prachem pokrytou láhev archivního ronů. "Tyhle staré destiláty rychle zvětrají, když už jsou jednou otevřené. Neměl bych si ji vzít na starost?"

"Vezměte si ji, prosím," řekl a láhev mi vnutil. "Mám jich víc. Až se dnes v noci setkáme, budu mít pro vás další."

"Některé výhody této planety nejsou v turistických průvodcích vůbec vyzdvíženy. Dobré ročníky ronů a zmanipulovatelné volby. Vždyť tohle místo je opravdu ráj!"

KAPITOLA 9.

"Ten plán se mi líbí, tati," vyjekla dvojčata v nadšeném unizonu.

"A líbil by se mi ještě víc, kdyby s námi nejela Flavia," vyštěkla Angelina.

Znalecky jsem upil ronů a mávl rukou. "Má drahá ženo, dny mého donchuanství jsou dávno ty tam - i když existovaly pouze v hlubinách tvé mimořádně podezřívavé mysli. Nemám oči pro nikoho jiného! Ani pro krásnou Flavii."

Angelina při mých slovech zdvihla obočí, buď podezřením, nebo radostí a já se neptal, které z těch dvou hnutí mysli to bylo. Život byl nyní klidný a tichý a já byl rozhodnut vychutnat si každíčký prchavý okamžik. Bylo jisté, že brzy bude až příliš rušno. Uživali jsme si jen krátkého klidu před bouří. Seděli jsme na mýtině v horách vysoko nad mořem. Byli jsme příjemně plní po skvělém studeném jídle. Všude kolem nás se povalovaly prázdné talíře; slunce klesalo a hladina v láhvi ronů také. James klímal, Bolívar se hrabal v autě; já ležel s hlavou v Angelině klíně a byl naprosto spokojený. "To je život," povzdychl jsem si. "Možná bychom se už konečně měli usadit na nějaké tiché planetě, kde bychom pod slunečnou oblohou strávili poslední klidná léta svých životů..."

"Nesmysl," namítla Angelina prakticky "Nejpozději do čtyřiařidaceti hodin by ses nudil. Další den už by byl nesnesitelný. Teď je ti tak dobře jedině proto, že za chvíli jdeme do akce - a taky jsi napůl v bezvědomí. Díky tomu ronů, který do sebe už od rána liješ jako vodu."

"Ty mě podceňuješ! Jsem naprosto střízlivý. Můžu ti odříkat Ludolfovo číslo až po dvacáté místo za desetinnou

čárkou."

"Řekni raději, strč prst skrz krk."

"Skrč prs krs prk, sprč krs krs."

"Paráda!" Náhle vstala a má hlava zaduněla o zem. "Pojedeme! Jamesi, odnes svého tatínka do auta, pokud nebude schopen dojít sám."

James na mě spiklenecky mrkl. Mrkl jsem také a převálil se na břicho. Pak jsem rychle udělal padesát kliků, abych se rozehrál. V zápětí jsem toho ukvapeného rozhodnutí zalitoval, když mi proudící krev začala, divoce bušit ve spáncích. Tenhle ron byl zatraceně kvalitní drink. Dopil jsem poslední kapku. Prázdnou láhev odhodil a přísahal, že už se v životě nedotknu ronů. Nebo aspoň do zítřka.

Za chvíli jsme byli připraveni vyrazit. James uklidil nepořádek. Angelina naházela špinavé talíře do piknikového košíku - čistící štěrbinou ve viku, aby se ultrazvukem odstranily poslední zbytky jídla.

Ze zpáteční cesty si mnoho nepamatuji, protože se mi podařilo většinu času prospat. Sbíral jsem síly a nikoli vespával opici, jak sarkasticky poznamenala Angelina. Sotva jsme dorazili k Jorgeho apartmánu, přivedl mě její něžný loket k životu. Zabořila mi ho do žeber. Jorge už čekal ve stínu a když jsme zastavili, rozběhl se k nám. Vřítel se do auta.

"Jedťe! Rychle!" sípal, ale to Bolívarovi ani nemusel říkat. "Stala se tragédie! Jsme ztraceni! Černí vrazi dostali Flavii!"

"Kdy se to stalo?" zeptal jsem se.

"Před pár minutami. Volali mi, než jsem odešel z domu. Na farmu, kde se skrývala, přijelo plné auto policajtů."

"Je ta farma daleko?"

"Moc daleko ne - tak půl hodinky jízdy."

"Tak jim odřízneme cestu, než ji odvezou do vězení."

"Ano - to by mohlo vyjít!" Zoufalství bylo nahrazeno nadšením. "Tady zatočte doleva, rychle. Vede tam jen jediná cesta. Ale musím vás varovat, jsou těžce ozbrojeni a nebezpeční."

Všichni jsme vyprskli smíchy a Jorge se na nás díval jako na cvoky. Pak ho akcelerace našeho vozidla zatlačila do sedadla. Ozbrojení a nebezpeční, no to je opravdu strašné!

K cestě vedoucí na farmu jsme dorazili za pět minut. Doufali jsme, že budeme rychlejší než policie. Postavil jsem se na zadním sedadle a dlouze prohlížel krajinu. Vymýšlel jsem plán.

"Dobře," rozhodl jsem se a ukázal na Jamese. "Připrav anihilační dělo a jehlové pistole. Všichni ven z auta. Bolivare, odvez ho zpět po cestě, nesmí ho být vidět. Angelino, ty budeš dělat návnadu."

"To je chytré!" Má žena občas dokázala být uznalá.

Auto bleskově zmizelo a já namířil baterku na příhodně nakloněný strom. "Tuhle věc anihilátorem sestřel na cestu..." rozkázal jsem a na okamžik naklonil hlavu. Z dálky jsem slyšel slabý zvuk blížícího se auta. "A udělej to rychle, už slyším, jak jedou."

Z úkrytu u cesty jsme viděli přibližující se světla. Angelina si lehla na cestu a jednu nohu zastrčila pod strom. Báječně hrála těžce raněnou a úplně bezmocnou obět'. Světla se blížila. Pak se auto vyřítlo ze zatáčky mířilo přímo na strom. Brzdy kvílely a já si jeden strašlivý okamžik myslel, že Angelinu přejedou. Naštěstí zastavili včas. Angelina prosebně mávala rukou a slabě volala o pomoc.

No a to je skoro všechno. Dveře se otevřely objevil se polekaný řidič. Pak se ozval tichý zvuk jehlových pistolí. Silné elektromagnetické pole vystřelilo malíčké ocelové jehličky. Každá byla potřena okamžitě účinkujícím narkotikem. Řidič se úhledně poskládal na cestu. Já se vyřítel kupředu s baterkou v jedné ruce a s pistolí v druhé.

Ani jsem nemusel být tak opatrný. Auto bylo plné pohodlně rozvalených a hluboce spících tajných policajtů. Mezi nimi seděla vyděšená, ale bdící Flavia. Skutečně umíme dobře mířit.

"Jsi zachráněna," usmál jsem se na ni a vzal ji za ruku, abych jí pomohl z auta. Okamžitě jsem ji zase pustil. Za mnou stála má žena, oprašovala si sukni a oči jí žhnuly jako dvě roztopené vysoké pece. Jorge ochotně pokračoval tam, kde já přestal. Dokonce ji tu ruku začal vášnivě líbat. Docela mu to šlo.

"Až na to, že mě málem přejeli, to byla celkem úspěšná operace," řekla Angelina. "Teď už stačí jen posadit řidiče zpět do auta a do klína mu hodit granát."

Povzdychl jsem a jal se pokrývat její ruku polibky a la Jorge. Měl jsem pocit, že by to ode mne bylo hezké. "Zemřel jsem tisíckrát za ten okamžik, miláčku. Příště si pod strom lehnu já a ty budeš střílet. Jamesi, Bolivare, byli byste tak laskaví a odnesli tyhle spící obludy někam do lesa? Cokoli se vám bude líbit z obsahu jejich kapes, je vaše. Jorge - už dost, nech její ruku chvíli suchou - dokážeš řídit auto?"

"Ale jistě! Copak si myslíte, že jsem sedlák?"

"Nikdy! Promiň. Napadá tě nějaké místo, kam bychom ho mohli zavést to policejní? Nechci, aby ho našli příliš brzy."

"Jistě. Znáš nádherný vysoký útes nad zálivem. Odtud ho srazím dolů. V moři ho už nikdy nikdo nenajde."

"To by mohlo stačit. Ještě jednou polib Flavii ruku a dej se do práce."

Všichni jsme zamávali, když policejní auto uhánělo pryč. Flavia se otočila k nám a já si ji poprvé pořádně prohlédl. Jedno oko měla napůl zavřené obrovským otokem a tváře samou modřinou.

"Přinesu lékárničku," řekla Angelina. "A kdybych věděla, že tě ti lumpové takhle zpracovali, postarala bych se jim o mnohem delší spánek."

"Nevím, jak vám poděkovat," řekla Flavia procítěně. "Ne jen za to, že jste mě zachránili. Také za to, co se chystáte udělat. Jorge mi všechno řekl. Dokážete opravdu všechno, co slibujete?"

"Manžel dokáže cokoli," prohlásila sebejistě Angelina a natírala Flavii obličej dezinfekčním krémem. "S pouhými několika výjimkami, pokud vím."

"Hotovo, tati," řekl Bolívar. Vynořil se z lesa s náručí plnou šatů. James šel za ním s nákladem bot. "Viděli jsme, co udělali slečně Flavii. Dohodli jsme se, že bude hezké a výchovné, až půjdou zpět do města bosí a nazí."

"Dobrý nápad. Flavie, tohle jsou naši synové, James a Bolivar."

Nadšeně si třásl rukama. Angelina mi poklepala na rameno a usmívala se. "Je to láska na první pohled. Podívej, jak těm našim chlapečkům jiskří v očích. Nepojedeme?"

Jeli jsme. Stoupali jsme příkrou silnicí na náhorní plošinu a tam se, podle Flaviiných instrukcí, napojili na dálnici.

"Jakmile se dostaneme hlouběji do vnitrozemí, budeme v bezpečí, protože tam se černí vrazi odvažují pouze v doprovodu ozbrojených konvojů. Ale nejtěžší bude dostat se za bariéru."

"Co to je?" zeptal jsem se.

"Bariéra se táhne napříč celým kontinentem a není možné se přes ni dostat jinak, než projet jednou z hlídaných bran. Bariéru tvoří ostnatý drát. Elektrickým proudem nabitá ocelová ohrada s jedovatými ostny nahoře, betonové valy, miny detektory a senzory všeho druhu. Bariérou ještě nikdo neprošel."

"Vypadá to, že by neměl být problém, se přes ni dostat," pronesla Angelina nevzrušeně. "Jíme, otevři, prosím, láhev toho vynikajícího šampaňského, abychom si my uklidnili nervy. Ty musíš pracovat na dalším plánu."

Flavia se posadila na jedno pohotovostní sedadlo a rozkošně upíjela ze své skleničky. Já jsem ani neochutnal. Pro dnešek jsem měl přiděl alkoholu vyčerpaný.

"Pověz mi něco o těch stanicích," poprosil jsem.

"Jsou to malé pevnosti. Hlídnou cestu, jejich masivní ocelové brány nejdou prorazit. V pevnosti bývají posádky vyzbrojené mnoha druhy těžkých zbraní. K průchodu je zapotřebí řádných dokladů. A všechno je prohledáno. Nikdy se nám nemůže podařit projít."

"Nikdy," prohlásila Angelina s jistotou, "je slovo, které bys v slovní zásobě naší rodiny marně hledala. Co říkáš, Jíme, bariéra, nebo stanice?"

"Stanice, samozřejmě. Bude lehčí poradit si s lidmi, než se pokoušet probourat vším tím betonem a ocelí. Jak je to ještě daleko?"

Flavia se podívala na nejbližší značku. "Sto devadesát kilometrů, možná o něco víc."

"Slyšel jsi to, Jamesi?"

"Jasně."

"Až budeme čtyřicet kilometrů od nich, zapni radar. To už bys měl cíl dobře vidět. Zastav, až se přiblížíme na deset kilometrů. Pak začne operace stanice."

Bylo jasné, co si o nás Flavia myslí. Z jejího pohledu jsme byli smečkou šilenců. Bohatí turisté ve starém autě - chtějí zostudit armádní elitu. Pro ni i pro ně jsme měli přichystáno pár překvapení. Pozoroval jsem dámy, jak ulizují víno a v hlavě jsem si procházel jednotlivé kroky plánu.

"Támhle to je," ozval se James, když Bolivar s autem vystoupal na nízký kopeček. "Ani nepotřebujeme radar."

Měl pravdu. Mrkající světla bariéry se táhla oběma směry až k obzoru. Přímě před námi stála jasně osvětlená budova strážní pevnosti. Vypadala zlověstně a neproniknutelně. Viděl jsem, jak se Flavia třese. Napadlo mě, jestli bych se sám neměl taky alespoň trochu bát. Nikdy! Tenhle svět bude patřit mně. Zapilote, půjdeš od válu. Nemůžeme přeci couvnout před první hrozbou.

"Teď poslouchejte," přikázal jsem a zpod sedačky vytáhl kufřík. "Tyhle špunty do nosů se postarají o to, abyste zůstali vzhůru. Všichni okolo vás budou spinkat jako nemluvnata, díky našemu plynu. Angelino, vysvětli, prosím, naši průvodkyni, jak je má použít. Pak budeme pokračovat. Bolivare, sklop střechu. Jamesi, aktivuj plynové trysky."

Ozvalo se zavření a ocelová střecha zapadla na své místo. Souhlasně jsem přikývl. "Teď si nanečisto vyzkoušíme okna. Jamesi, zavřeš je až řeknu teď!" Ozvalo se dunivé žuchnutí a okna se ve zlomku sekundy zavřela. "Dobře. Teď mi sem přepni ovládání laseru. Bezzákulové dělo připrav také, kdyby byla vrata na laser příliš tlustá."

Z mého sedadla vyskočil ovládací panel a já překontroloval zaměřovače.

"Tak, a je to. Nějaké otázky?"

"Jen jedna," ozval se James. "Kdy budeme jíst?"

"Až budeme na druhé straně. Nějaké další otázky? Pokud možno víc k věci? Žádné nejsou? Dobře. Tak jedem."

Motor duněl a my zaútočili.

KAPITOLA 10.

Začali jsme velice pomalý útok. Čím déle jim bude trvat, než odhalí naše zákeřné záměry, tím větší budou naše šance na úspěch. Valili jsme se tedy majestátně pomalu. Vytáhl jsem další láhev šampaňského a začal se zabývat zátkou. V okamžiku, kdy jsme zastavili před okovanou branou, jsem s ní stále ještě zápasil. Světlomety žhnuly a ze střelen v kamenné zdi se vynořily hlavně zbraní.

"Otevřete, říkám, otevřete!" ječel jsem a vykláněl se z okna. "Co si vy prašivé hromady ovčích hnoje o sobě myslíte, že mě necháváte takhle čekat? Řidiči zatrub a probuď ty idioty."

Klakson zaječel, vlastně to nebyl klakson, ale digitalizovaný hvizd parní píšťaly v plné síle. Myslel jsem, že mi upadnou uši. Ale přemohl jsem se a opile mával flaškou šampaňského. Brána se začala s vrčením zvedat. Zajeli jsme do pevnosti a zastavili před druhou, pevně uzavřenou branou. Soustředil jsem se na špunt a pokoušel se nevšímat si, že se ta první brána za námi opět zavřela. Špunt po chvíli s hlasitým bouchnutím vylétl. Angelina radostně zaječela a nastavila svou skleničku. Oba chlapci také natáhli ruce s čísemi. Davy ozbrojenců, které se valily ze dveří strážnice, jsme ignorovali. Koutkem oka jsem zahlédl, jak Angelina loktem Flavii naznačuje, aby se také přidala. Naplnil jsem i její číši. Chudinka Flavie.

"Okamžitě mi dejte vaše doklady," rozkázal jakýsi důstojník. Sotva se k nám protlačil dav vojáků, nadšeně očumujících aristokratické cvoky.

"Zmlkni, plebejče, v přítomnosti patriciů," ječel jsem. Stříkal jsem kolem sebe šampaňské z láhve a rozmáchle

gestikuloval. "Otevři bránu a zmiz!"

"Vaše doklady prosím," žádal znovu, teď už poněkud skromněji. Stál u staženého okna, nahlížel dovnitř auta. Uviděl jsem, jak se mu oči rozšířily úžasem, když pohlédl na Flavii. Poznal ji! Otevřel ústa, aby mohl ječet rozkazy a já mezi jeho řídké zuby chrstl plnou skleničku šampaňského.

"Okna! Plyn!" zavelel jsem.

V témže okamžiku, kdy okna zaklapla, se z našich trysek vyvalila oblaka dýmu. Důstojník sklouzl na zem a vojáci se poskládali na tiché hromady. Když padl poslední, udeřil jsem do spouště laserového děla.

Objevil se efektní paprsek; jiskry létaly všemi směry. Ocelová vrata se krásně rozsvítila do ruda.

"To není moc účinné," zkazila mi radost Angelina.

"Kov je příliš tlustý, Jamesi, kanón. Střílej nahoru..."

Dlouhá střecha našeho auta se rozevřela, Ošklivá šedá hlaveň se vyhoupla do palebné pozice. Řev kanónu ráže 105 byl v uzavřeném prostoru ohlušující. Dokonce i my, sedící v izolovaném autě, jsme si tiskli ruce na uši, když protipancéřové střely páraly ocel. Bylo to, jako sedět uvnitř obrovského zvonu. Dveře před námi se nejprve lehce chvěly pak se otrásaly a nakonec se vyvalily ven. Obrovskou rychlostí se řítily k zemi a s pekelným rachotem dopadly na cestu.

Kulky z kulometné salvy kreslily pavoučky na skle vedle mé hlavy. Jako smrtící kroupy se odrážely od pancéřované střechy našeho auta. Ze dveří pevnosti se vyvalili další vojáci. Stříleli v běhu - a pak padali, jakmile vběhli do jezírka uspávacího plynu.

"Jedeme pryč!" zařval jsem a málem jsem překřičel zvonění v uších.

"Počkej!"

Jeden z vojáků se potácel kupředu. Stále střílel, pak se pořádně nadechl, dopadl na kapotu a sklouzl po ní dolů. Ležel přímo pod autem, kdybychom se pohnuli, neměl by nejmenší šanci.

Ještě jsem křičel a už jsem otvíral dveře. Vyskočil jsem ven a klopýtat přes nakupená těla podřimujících jednotek. Jeden z vojáků sladce spal s rukou pod autem; odkopl jsem ji pryč. Pak jsem toho ubožáka pod kapotou popadl za boty a odtáhl ho stranou.

Když jsem skákal zpět do auta, měl jsem pocit, že jsem zahlédl dalšího vojáka. Na tváři měl masku a zvedal zbraň.

Vystřelil, ramenem mi projela strašná bolest a sklátila mě na zem.

Pak se všechno nějak zamlžilo. Pokoušel jsem se vstát, ale nedokázal jsem to. Zůstal jsem ležet na místě a bylo mi všechno úplně lhostejné. Pak jsem zahlédl Jamese, jak střílí jehlovou pistolí, zahazuje ji a bere mě za ruku. Po hlavě mě nacistal do auta. Chtěl jsem sice vědět, co se děje, ale oči se mi z nějakého důvodu zavřely. Auto vyrazilo kupředu. Slyšel jsem další hlasité exploze, strašně jsme skákali a kymáceli se. A pak už nevím nic, obestřelo mě milosrdné bezvědomí.

První věc, kterou jsem uviděl, když jsem opět otevřel oči, byla Angelinina spanilá tvář. Tu vidím rád kdykoli, ale tentokrát mi byla mimořádně vítaná. Začal jsem mluvit, ale místo toho jsem jen chrčel. Podala mi sklenici vody a já ji dychtivě vyprázdnil. Poodešla stranou, položila sklenici a já hleděl na modré nebe. Ulevilo se mi. Mohl tam být také strohý strop vězeňské cely. Voda spláchla to něco, co mi bránilo promluvit a můj druhý pokus dopadl mnohem lépe.

"Vadilo by ti, kdybych se zeptal, jak jsme dopadli?"

"Docela dobře i přes tvé bláznivé hrdinské kousky." Usmívala se, když to říkala, ale v koutku oka jí stála ještě maličká slzička. Uvědomil jsem si, že její ruka spočívá v mé. Slabě jsem ji stiskl a její úsměv se proteplil.

"Odpor ustal v okamžiku, kdy plyn pronikl dovnitř budovy. Několika vojákům se podařilo nasadit si masky, ale proti uspávacím střelám byli bezmocní. Přejeli jsme přes bránu a pokračovali dál po cestě. Je opravdu dobře, že auto je silně pancéřované. I tak máme na střeše pár opravdu působivých dolíků. Několik aut vyrazilo za námi, ale my jsme jim lehce ujeli. Pak jsme odbočili na vedlejší silnici a vyhodili do vzduchu most. Tím jsme se jich zbavili nadobro. Pak jsme je už neviděli. Vydali jsme se do hor a vyhýbali se dálnicím. Našli jsme příhodnou mýtinu a zastavili. Auto a stany jsou, jak vidíš, dobře ukryty pod stromy. Všechno je v pořádku. Jen tvoje ruka ne. V bicepsu máš maličkou díрку, ale v místě, kterým kulka vylétla ven, je dost ošklivá rána. Jak se zdá, byla zasažena i kost."

"Vždyť nic necítím."

"Nemůžeš nic cítit, jsi napumpovaný drogami."

Angelina mi pomohla posadit se a narovnala mi polštáře pod zády. Odpočíval jsem na jednom ze spacáků, které ležely v řadě pod vysokými borovicemi. Dvojčata spala, jako když je do vody hodí a Flavia tichounce oddechovala vedle nich. Byl to neuvěřitelně uklidňující pohled. Jediným zvukem bylo ševelení větříku v korunách stromů. Měl jsem výhled na travnatý svah pod námi a na vrcholky kopců a hor v dálce.

"Spala jsi vůbec?" zeptal jsem se.

"Někdo musel držet hlídku."

"Teď to budu já. Odpočiň si."

Chvilinku chtěla protestovat, ale byla příliš dobře vycvičená. Nemělo smysl, aby zůstávala vzhůru. Sklonila se nade mnou, vše mě políbila. Pak si nalila z karafy sklenici vody zapila prášek na spaní a poslušně zalezla do svého spacáku. Drogy se mi postaraly o přišemnou žízeň a já rychle vyprázdnil zbytek karafy. Bylo ticho. Slyšel jsem i ptáky zpívající na svahu hluboko pod námi. Pokusil jsem se postavit. Poprvé se mi trochu zatočila hlava, ale druhý pokus byl úspěšný. Prošel jsem kolem Bolivara a on pootevřel oči. Tázavě se na mě zadíval. Gestem jsem mu ukázal, že je všechno v pořádku a pak jsem si přiložil ukazovák na rty. Kývl a oči se mu opět zavřely. Auto bylo zaparkováno tak, aby ho stromy spolehlivě kryly. Nahlédl jsem dovnitř. Zjistil jsem, že bezpečnostní systém s radarem je zapnutý. Kdyby se naším směrem pohnulo cokoli většího než pták, alarm by nás varoval. Jeden z chlapců měl určitě u sebe signalizační zařízení. Byl jsem šťastný, sám bych to nezorganizoval líp. Naši synové se ve světě neztratí.

V lednici se chladil kanystr s vodou. To bylo příjemné. Pivo tam bylo taky. To bylo ještě lepší! Odzátkoval jsem jednu láhev a dychtivě ochutnal. Pak jsem za sebou zaslechl kroky. Napráhl jsem se lahví jako zbraní. Objevila se Flavia, takže jsem si dal pohov a lokál jsem dál.

"Vy jste jediný člověk, který dokázal proniknout bariérou," promluvila vděčně. "Děkuji vám z celého srdce."

"Ale to nic není. Takové věci dělám často. A nezapomeňte, že jsem měl zkušené pomocníky."

"Musím se přiznat, že jsem váš plán považovala za šílený, když mi o něm Jorge povídal. Nikdy jsem nevěřila, že by kdokoli ve volbách mohl zvítězit nad Zapilotem. Musím se vám za své pochybnosti omluvit. Věřím, že dokážete všechno, co jste si předsevzal. A já vám chci pomáhat. Víte proč?"

"Musíte mě omluvit. Hlava mi stále ještě třeští. To není dobrá chvíle pro luštění hádanek."

Přišla ke mně a zastavila se těsně vedle mě. Byla opravdu velice krásná. Oči, ve kterých se dalo utonout, jí planuly. Rty měla rudé, plné a dychtivé... povzdech jsem si, dopil láhev a posadil se na sedačku. Bylo třeba udržet určitou vzdálenost od těch očí. Stála tam, rozzářená a přece vážná, s rukama skříženými na plných nadrech.

"Chci, abyste zvítězil. Neznám čestnějšího muže, než jste vy. Musíte zvítězit. Já vám věřím."

"Jsem lump, podvodník a darebák, ale přesto vám děkuji za laskavá slova. I když příslušníci policejních jednotek na stovkách planet by s vámi asi nesouhlasili."

"Nerozumím, ale věřím vám. Řekněte mi. Proč jste opustil bezpečí auta a riskoval život?"

"Nic jiného jsem dělat nemohl. Ten voják ležel pod koly. Kdybychom jeli kupředu, zabili bychom ho."

"Ale vy jste strašně riskoval. Svůj život, životy nás všech, pro život toho jediného muže. Jak může být život jednoho muže tak důležitý?"

"Právě jste to sama řekla. Nic není důležitějšího, než život jednoho člověka. Vždyť život je to jediné co má. Jeden jediný výstřel a je po existenci. Není nic předtím ani potom. Život je velice cenná věc."

Zavrtěla hlavou. "Ale mé náboženství vypráví o životě po smrti..."

"Tím lépe pro tebe, Flavie. Doufám, že máš pravdu. Nikdy nikomu nerozmlouvám jeho víru. Očekávám, že on bude zase respektovat tu mou. Když to řeknu prostě, jsem realista, a nevěřím, že tam nahoře může někdo být - dokonce nevěřím, že je nějaké nahoře. Mám jen jeden život a ten chci využít naplno. Je přirozené, že nechci ani nikoho jiného připravit o život. Jen velice hloupí, nebo sebejistí politici a náboženští vůdcové zabíjejí lidi, aby je zachránili. Žít a nechat žít. Pomáhat dobrým lidem a ty ostatní občas kopnout do zadku."

"Tos řekl pěkně, tati," pochválil mě Bolivar. Nečekaně se objevil za Flavii, asi už chvilku poslouchal moudrá slova, která se ze mě sypala. "Mluvíš jako kniha. Neměl by sis teď trochu odpočinout? Beru si hlídku."

"Díky. Myslím, že je to docela dobrý nápad." Souhlasně pokyvoval hlavou, ale díval se přitom na Flavii. Ta jeho pohled opětovala.

"Tak já půjdu chvilku dřímat. Flavie jestli nejsi příliš ospalá, můžeš si popovídat s Bolivarem. Jsem si jist, že ho zajímá spousta věcí o této planetě."

Odcházel jsem a oni byli tím nápadem nadšení. Já také.

Náhle jsem se cítil, ne snad staře, ale nějak odstrčeně. Má generace byla vytlačena. Určitě za to mohly ty tisíce látky ve mně, nebo ta malá náboženská lekce, kterou jsem udělil.

"Vzpamatuj se, Jíme a buď chlap!" mumlal jsem si pro sebe, když jsem se s povděkem zavrtával do spacáku. "Jsi zachránce galaxie a jednou ti budou stavět sochy."

To nebyl špatný nápad a já usínal s úsměvem na rtech.

KAPITOLA 11.

Pozdě odpoledne už byla celá naše jednotka vzhůru a umírala hladu. Ruka mě přišerně bolela. Přemýšlel jsem, jestli si mám dalšími drogami zatemnit mysl, nebo si zachovat čistou hlavu. Dal jsem přednost čisté hlavě a neotupené bolesti. Musel jsem připravit další plány, zvážit několik možných postupů. Rozhodnutí už nešlo déle odkládat. Naházet jsem do sebe nepříliš chutná míchaná sušená vejce na rehydrované, velmi nechutné slanine a rychle jsem to spláchl kondenzovaným kofeinem. Mé chuťové a čichové buňky velice trpěly. Než se příště vydáme na podobný výlet, rozhodně se budeme otázce stravování víc věnovat. Jakmile byly z talířů vylízány poslední zbytky té nechutné, ale jediné potravy byl jsem připraven.

"Bolivare, jde se do práce," zavolal jsem pánovitě. Všiml jsem si dobře jisté neochoty, se kterou opouštěl společnost okouzlující Flavie. Mládí, ach mládí! "Byl bys tak laskav a vytáhl tu velkou bednu, na které je napsáno Přísně tajné?"

"Rád! Konečně se dozvím, co tam je."

Přinesl mi velký, těžký, šedivý kontejner. Všichni se shromáždili kolem. Prohlédl jsem si škrábance na zámku. "Žádná trpělivost, koukám. Kdo zkoušel zámek?"

"Já ne," řekl. "To byl James. Moje jsou stopy po autogenu kolem pantů."

"Ani jeden jste neuspěl. Ta bedna obsahuje poslední a nejpřevratnější vynález našeho velkého profesora Koypua pro Speciální sbor. Sama je také nedobytná a zámek nepřekonatelný. Jak jste se ostatně přesvědčili. Teď sem vmáčknu otisk svého palce a tady naťukám správné číslo."

Víko kovového kontejneru se odsunulo a všichni se naklonili, aby dobře viděli, jak vytahuji černou kovovou skříňku. Na horní straně měla otvor a na boku spínač. Chvilí jsem ji podržel, aby si ji mohli dobře prohlédnout.

"No, žádná sláva," odfrkla Angelina.

"Vedle jak ta jedle, miláčku. Rychle zjistíš, že tahle věcička dokáže téměř zázraky. Je to molekulární filtrátor a obnovovač, neboli MFO, jak by řekli zkratkomilové v armádě. Až ho uvidíte v akci, omdlíte úžasem." Zahrabal jsem hluboko v bedně a vylovil maličkou hračku. "Jamesi, co to podle tebe je?"

Vzal ji, položil si ji na dlaň, otáčel jí sem a tam, chvíli se na ni mračil a pak mi ji vrátil.

"Velice precizně zpracovaný model těžkého děla."

"Máš pravdu, ale ne úplně. To je těžké dělo v životní velikosti, z něhož bylo odstraněno devadesát devět procent molekul a které bude nyní vráceno do původního stavu."

"Nechceš si raději odpočinout?" zeptala se Angelina. "Možná jsi z té rány dostal horečku a teď blouzníš."

"Jen se posmívej, za chvíli uvidíš!"

Postavil jsem MFO na zem. Z jeho stěny jsem vytáhl kabel, ten jsem zapojil do miniaturního děla. Z bedny jsem pak vyndal veliký plastikový trychtýř, který jsem zasadil do patřičného otvoru v horní stěně přístroje.

"Teď už chybí jen suroviny. Písek, kameny, trosky všeho druhu, házejte je do trychtýře, chlapci, a starejte se, aby byl neustále plný. To je všechno; až budete připraveni, řekněte. Ano? Tak jdeme na to!"

Nataženou rukou jsem trochu teatrálně zmáčkl tlačítko na stěně přístroje a ten začal nedůtklivě vrčet. Nic dalšího se nestalo. Mé obecenstvo rozhodně nebylo nadšené. Viděl jsem jejich skeptické pohledy.

"Trpělivost," konejšil jsem je. "Chvilí to trvá, než jsou molekuly rozebrány na atomy - á, už jede."

Bylo to nádherné. Podívaná trochu připomínala plnění balonu horkým vzduchem. Jenže tohle bylo velké, těžké dělo a bylo plněno ocelí. Hladina surovin v trychtýři rychle klesala. Dělo se začínalo nadýmat, bylo větší a větší, rostlo a mohutnělo před našima užaslyma očima. Připadalo nám, že na něj díváme v silném mikroskopu. Za minutu dorostlo do správné velikosti. Cinkl zvonek a bručení ustalo.

"Ještě někdo pochybuje?" zeptal jsem se, natáhl ruku a škrábl prstem o hlaveň. Ozvalo se zazvonění čisté oceli.

"To je opravdu úžasné, tati," vyhrkl Bolivar nadšeně a pohrával si se závěrem, zatímco James šilhal do optiky. "To znamená, že když vymačkáme všechnu přebytečnou hmotu, můžeme s sebou vzít úplně cokoli. Řekneme..."

"Vsadím se, že máš v té bedně spoustu zajímavých věcí, vid' tati?" dokončil za něho James.

"To mám - a jednu z nich použijeme hned. Jenom nejdříve dělo zase zmenšíme."

Přehodil jsem přepínač na druhou stranu a dělo se začalo zmenšovat, vrčení přístroje se nijak nezměnilo. Z otvoru na straně MFO vyrazil proud šedého prachu.

"Molekuly oceli," řekl jsem. "Devadesát devět z každého sta je odstraněno."

Když proces skončil, schoval jsem miniaturu děla a vyňal složitý přístroj. Chvilí jsem ho držel na dlani.

"Přístroj na regeneraci a léčbu tkání. Takové mají jen ve velkých nemocnicích. Dvacet čtyři hodin v tomto přístroji a má ruka bude zase jako nová. Určitě všichni souhlasíte s tím, že než začne volební kampaň, musím být naprosto fit."

Chlapci lopatami opět naložili trychtýř a složitý léčebný přístroj nám začal růst před očima. Za chvíli dosáhl původní velikosti. Pak už trvalo jen okamžik, než jsem připojil kabely přístroje k atomovému generátoru v našem skvělém autě. Angelina mi opatrně sňala obvazy z paže - rána skutečně nebyla ani trochu hezká - a já ulehl do blahodárného objetí přístroje. Cvakl spínač, přístroj začal pracovitě vrčet a já se hned cítil lépe.

Bylo mi téměř líto, když jsme druhého dne museli opustit náš příjemný úkryt. Vyléčil jsem si tady ruku, odpočinuli jsme si. Jen jídlo mohlo být lepší, ale za to tenhle příjemný koutek opravdu nemohl. Počasí bylo nádherné, vzduch čistý, starosti žádné, nálada báječná. Angelina tiše pletla, jak se sluší na matku dvou dospělých synů. Baval jsem ji při té nevzrušivé práci a hlídal, aby se jí nezamotalo monomolekulární vlákno na neprůstřelné vesty. Oba chlapci se dvořili Flavii. Ta se hřála v paprscích jejich zájmu a na okamžik docela zapomněla na hrůzu předešlých dnů. Jakmile byla má ruka v pořádku, uctil jsem, že se zase těším do akce. Angelina viděla, jak čistím jehlové pistole a pochopila, že klidnému dni odzvonilo.

"Začněte balit věci, chlapci," povzdechla si. "Brzy vyrazíme."

Dál už to byla jen otázka vytrvalé jízdy. Flavin otec byl zemědělským inspektorem a ona s ním v dětství procestovala celé vnitrozemí. Krajinu znala dokonale. Vedla nás horskými stezkami, kaňony a úbočími tak, abychom se co možná nejvíce vyhýbali vesnicím i městům. Občas jsme projeli kolem nějaké samoty, nebo dřevorubecké chaty, ale víc jsme se k civilizaci nepřiblížili. Když jsme se konečně dostali z hor do nížiny měli jsme svůj cíl před sebou jako na dlani.

"Támhle," oznámila, "území markýze de la Rosa."

"Kde?" ptal jsem se a obdivoval moře lánů, lesů a kopců, které se táhlo od obzoru k obzoru.

"Všude. To je všechno jeho. Stovky a stovky hektarů. Šlechtici jsou na Paraiso-Aqui feudálními pány. To bylo hlavním důvodem, proč Zapilote uspěl ve své demokratické revoluci. Spousta dědičných feudálů se ke svým sedlákům chová krutě, ale markýz je jednou z mála výjimek. Proto je tolik důležité, získat ho na naši stranu."

"Jako by se stalo," řekl jsem. "Já umím báječně přesvědčovat. Bolivare, zastav laskavě, dřív než dorazíme k hradu."

Stáli jsme před ozdobně tesaným kamenným obloukem, na kterém se skvěl šlechtický erb. Na erbu byla spousta zbraní, zlověstný to důkaz dobovačných choutek markýzových předků a také hromady orlů, lvů a dalších heraldických zvířat. Zahrabal jsem hluboko v lednici a vytáhl kbelík s ledem. Měl falešné dno, pod kterým se skrývalo překvapení.

"Pro tebe, můj klenote," řekl jsem Angelině a na prst jí navlékl prsten s obrovským diamantem. Mou snahu ocenila zalapáním po dechu. Dechové potíže mě ženy se ještě zhoršily když jsem jí podal náhrdelník se stejně skvostnými kameny "Je to jen pár drobností, miláčku, které jsem schovával pro vhodnou příležitost."

"Jsou překrásné!"

"Jsem rád, že se ti líbí. A pro sebe mám také jeden dva kamínky, abych zapůsobil na našeho hostitele. Jako třeba prsten s rubínem velikosti holubího vejce a podobně honosnou pásku s rubíny na klobouk." Dvojčata mě vystoupení ocenila potleskem a Flavia jen bez dechu civěla. Doufal jsem, že na markýze to zapůsobí také.

"Kupředu, vstříc osudu!" přikázal jsem, načež jsme elegantně propluli branou.

Rovná a udržovaná cesta vedla zelenými loukami, které postupně ustupovaly okrasným zahradám. Poslední zatáčku lemovaly rozkvetlé stromy a už jsme byli v rozlehlém parku s fontánami. Poslední oblouk cesty končil před domem. Byl to spíš zámek než jen panské sídlo. Vížky, pilíře, ozdobné překlady věže, akry oken a řady cimbuří. V otevřených předních dveřích se objevila bohatě oblečená postava a důstojně vyčkávala až předjedeme.

"To je markýz?" zeptal jsem se, překvapen honosností jeho oděvu.

"Jeho dveřník," odpověděla Flavie. "Řekněte mu své jméno a titul, máte-li jaký?"

Titul? Jen jeden? Mám jich tučet a snad ještě více. Přesně tolik, kolik jich jen má plodná fantazie může poskytnout. Rychle jsem přemýšlel. James otevřel dveře a já vykročil naproti dveřníkovi, který sestupoval ze schodů, aby se se mnou setkal.

"Předpokládám, že toto je rezidence jeho excelence Gonzala de Torres, markýze de la Rosa."

"Ano, pane..."

"Dobře. Nerad bych si spletl adresu. Všechny zámky vypadají téměř stejně. Vyřídíte laskavě svému pánovi, že je zde vévoda diGriz se svou družinou."

"Děkuji. Následujte mě, prosím." Pak nás zavedl dovnitř, kde cosi pošeptal dalšímu sluhovi. Sluha se hluboce uklonil a pak se spěšně vzdálil. Kráčeli jsme prostornými chodbami vystlanými nesčetnými koberci, až jsme došli k páru masivních dřevěných dveří, ty se otevřely a já byl mohutným hlasem ohlášen. S hlavou vztyčenou jsem vstoupil dovnitř.

Markýz ke mně přistoupil a podal mi ruku. Byl to pohledný muž se začínajícími šedinami na ušlechtilých skráních, pružný a silný s pohyby atleta. Přijal jsem nabízenou ruku a mírně se uklonil.

"Vítejte, vévodo, vítejte," řekl s jistou vřelostí.

"Jíme, chcete-li, v našem světě si na formality nepotrpíme."

"Ale jistě, je to tak lepší. Tak vy tedy nepocházíte z této planety? Pak vám gratuluji k perfektnímu zvládnutí našeho jazyka. Říkal jsem si, že váš titul mi není známý."

"Váš je ovšem znám celé civilizované galaxii. Nikdy bych se neodvážil vás zde takto přepadnout, kdybych s sebou neměl průvodní dopis od jednoho z vašich příbuzných."

Podal jsem mu dopis od Jorgeho, který měl definitivně zaplašit pochybnosti o naší delegaci. Pak následovalo vzájemné představování. Přišla i markýza, její šperky, jak jsem s jistým uspokojením zaznamenal, nebyly ani z poloviny tak drahé a krásné, jako Angelininy. Když se ostatní rozešli, posadili jsme se, de Torres, jak jsem ho musel oslovovat, a já nad velikou lahví vynikajícího vína. Přešel jsem přímo k věci.

"Předpokládám, že vám neřeknu žádnou novinku. Váš třetí bratranec ze čtvrtého kolena je členem hnutí odporu."

"Nevěděl jsem to, ale působí mi velkou radost slyšet, že Jorge pracuje proti tomu netvorovi Zapilotemu, tomu degenerovanému zmetkovi, který..."

Nějakou dobu nadšeně pokračoval v tomto stylu. Já si pečlivě ukládal do paměti tyto a další ještě pikantnější urážky.

"Z toho, co jste tu říkal, jsem získal pocit, že se s diktátorem příliš nekamarádíte."

Popíjel jsem své víno a čekal, až se vybouří podruhé. Přede mnou seděla cenná osoba a tak jsem na všechno přikyvoval. Pak jsem zamířil přímo k cíli.

"To co říkáte je naprostá pravda. Zvěsti o zverstvech toho strašného netvora Zapiloteho dorazily až na mou domovskou planetu Solysombra, která je vzdálena mnoho světelných let. Co nás však znepokojuje nejvíce, je skutečnost, že tyto zločiny jsou páčány ve jménu demokracie. My si demokracie velice ceníme. Zvedá se mi krevní tlak, když pomyslím, co se tady děje se slovem demokracie. I u nás jsme hleděli s jistou nedůvěrou, jak volební urny nahrazují dědičné právo. Ale s odstupem času vidíme, že to bylo pro dobro věci. Zvláště když muži, kteří pocházeli z dobrých rodů a měli slušné vzdělání, se sami ucházeli o úřady. A byli zvoleni."

Markýz zvedl jedno aristokratické obočí, ale byl příliš dobře vychován, aby o mých slovech pochyboval nahlas.

"Je to pravda, de Torresi. Stačí se nad tím zamyslet. Skutečnost, že aristokracie vládla před volbami, neznamena, že nemůže vládnout po volbách. Ve skutečné demokracii lidé charakterní a inteligentní mají větší šanci být zvoleni než lidé hloupí a zlí. Nevím, jak to chodí tady? Ale u nás jsou někteří šlechtici, které bych nenechal ani uklízet ve stájích."

Souhlasně přikyvl. "Máme stejný problém. Zde také žijí vysoce urození lidé, které bych nevpustil přes práh tohoto domu. Vyslovením jejich jména by se mohl znečistit vzduch v místnosti."

"Pak se v zásadě shodujeme!" pozvedl jsem číši. Můj hostitel také. Připili jsme si. Oba jsme vyprázdnili sklenice a já s potěšením sledoval, jak je služební duchové okamžitě opět naplnili. "Odvažuji se tedy nabídnout vám a vašemu lidu své politické zkušenosti. V dalších prezidentských volbách budou dva kandidáti - a já využiji veškerých svých značných profesionálních znalostí, abych zajistil volby ve kterých zvítězí ten lepší."

"Vy to dokážete?"

"Zajisté."

"Pak jste tedy zachránce Paraiso-Aqui."

"Já ne. Záchrana bude prací nového prezidenta."

"A kdo to bude?"

"To je přeci jasné. Nikdo méně šlechtitný než vy."

Těmito slovy byl zaskočen a pak dlouho seděl se skloněnou hlavou. Když mi konečně pohlédl do očí, spatřil jsem smutek.

"To nepůjde," řekl. "Musí to být někdo jiný. Lituji, ale já nemohu být prezidentem."

KAPITOLA 12.

Právě jsem polykal velký doušek vína, když z Torrese vypadla tato osudná slova. Rozkašlal jsem se a málem se udusil, ale musel jsem se rychle vzpamatovat. "Vy nebudete prezidentem?" vypravil jsem ze sebe s námahou. "Nechápu proč?"

"Mé důvody jsou prosté. Nemám žádné zkušenosti s planetární vládou a nevěděl bych, kde začít. Ani své polnosti bych nechtěl nechat v rukou někoho jiného. Celý svůj život jsem zasvětil jejich zušlechťování. Toto všechno jsou

důležité věci. Přesto jsou to drobnosti ve srovnání s mým hlavním důvodem. Je zde někdo mnohem povolanější, než jsem já sám. Přesto nemohu popřít, že mě ta funkce a možnost svrhnout toho opovrženého Zapiloteho láká. Musím ale ustoupit ve prospěch někoho, kdo je daleko lépe připraven."

"Znám toho náhradníka?"

"Znáte. Jste to vy sám."

Nyní bylo na mně, abych seděl, přemýšlel - a byl v pokušení. A že to bylo pokušení! Dokonalá výzva pro muže mého přesvědčení. Ale byly zde překážky.

"Já nejsem občanem této planety," protestoval jsem.

"Záleží na tom?"

"Obvykle ano. Ale..."

U toho ale jsem se zarazil a zamyslel. Najednou jsem měl v hlavě ohromný nápad. Byl tam celý nablýskaný a dokonalý nabídnutý mi mým podvědomím, které na tom mistrovském kousku muselo už nějakou dobu pracovat. Nejprve jsem si však musel ověřit jisté detaily.

"Mohu vám položit pár otázek, než odpovím?"

"Jistě."

"Máte nějaké venkovské příbuzné? Dobře situované ale od přírody plaché, pecivály, kteří dávají přednost své samotě před okolním světem?"

"Úžasné!" markýz udiveně zavrtěl hlavou a pak naplnil naše sklenice, tentokrát osobně. "Právě jste vykreslil mého synovce, Hektora Harapu, v dokonale živých barvách. Je to samozřejmě sir Hektor, rytíř z Beeday. Jeho malé panství sousedí s mým - přesto je to nejméně deset let, co jsem ho viděl naposledy. Nestará se o nic jiného, jen o své studium. Čte vědecké knihy aby mohl vyšlechtit nové odrůdy bizochových bobulí. Jinak je ovšem velice nezkušený a nebyť mého zásahu, byl by před několika lety zkrachoval."

"Zdá se, že by se nám mohl hodit. Kolik mu je?"

"Je asi ve vašich letech. Má i podobnou postavu, ale nosí mohutný, černý plnovous."

"Vousy nejsou problém. A teď ještě jednu otázku, dovolíte-li? Byl byste ochoten kandidovat na úřad viceprezidenta, kdyby sir Hektor kandidoval na prezidenta? On by udělal veškerou práci a přítomnost vaší osoby by zvýšila autoritu celé kampaně."

"Ano, s tím bych souhlasil. Ale musím vás varovat, jakkoli dobrý je to muž, na prezidenta se Hektor vůbec nehodí."

"S tím bych mohl polemizovat - viděl jsem volby, ve kterých byli zvoleni prastaři herci a stoprocentní podvodníci - ale to teď není důležité. Co nyní musíme udělat, budete-li s tím souhlasit, je spáchat malý podvod v zájmu obecného blaha. Ale o tom musíte rozhodnout vy sám. Já chci jen přetáhnout tenký závoj přes oči voliče. V porovnání se Zapiloteho volebními zločiny to není vůbec nic. Myslím si, že Hektora by mohl zastoupit jiný muž. Muž s modrou krví, bystrý, zkušený, tvrdý, odhodlaný..."

Já mluvil a oči pana markýze se víc a víc rozšiřovaly. Stejně tak se rozšířil i jeho úsměv, když pochopil můj plán. Pak to déle nevydržel a přerušil mě zvoláním.

"Vy sám!"

"Nikdo jiný," přikývl jsem.

"To je ideální! Nenapadá mě nikdo lepší."

"Ale počítejte s komplikacemi. Než vstoupíme do jakékoli aliance, musíme vypracovat volební program. Možná, že nebudete souhlasit s některými reformami, které hodlám po svém zvolení prosadit."

Markýz mávnutím aristokratické ruky zaplašil jakékoli pochybnosti. "Nesmysl. Na takových věcech se přece musí dohodnout muži stejného smýšlení a postavení lehce. Dle vašeho titulu soudím, že nebudeme mít nejmenší problémy."

"Nemyslím si, že to bude až tak jednoduché. Kdybych například prosazoval rozdělení velkých panství prostým lidem?"

"Na místě bych vás zastřelil," řekl s naprostým klidem.

"No, tohle nechci prosazovat ani já!" Před vteřinkou jsem si myslel něco úplně jiného. Ale bylo mi jasné, že pozemková reforma, a vlastně i všechny ostatní reformy, nebudou na této planetě jednoduché. Bude to dlouhý a bolestivý proces. Budeme muset začít od základů; i ta nejdelší cesta začíná jediným krokem, jak řekl kdysi jeden prodáváč bot. "Jistě, žádná pozemková reforma. Chtěl jsem se jen zmínit o některých otázkách, které nám budou kladeny v případě opravdu svobodných voleb. Musíme nabídnout pár reforem v případě, že chceme získat přízeň voličů. Jsou to věci, které se vám určitě nebudou líbit. Ale jestli chceme, aby nás lidi opravdu volili, musíme změnit pár zákonů."

"Například?" zeptal se de Torres maximálně podezřívavě, poznámku o pozemkové reformě měl stále ještě v čerstvé paměti.

"No, musíme třeba uzákonit univerzální volební právo, jeden člověk jeden hlas a to včetně žen..."

"Ženy! Ty nemohou mít stejná práva jako muži!"

"Tak běžte a řekněte to mé ženě!"

"To ne." Mnul si bradu a byl hluboce zabrán do temných myšlenek. "Neřekl bych to ani své. To jsou nebezpečné a revolucionářské myšlenky, ale obávám se, že se jimi budeme muset zabývat."

"Neuděláme-li to my, udělá to druhá strana. Chceme-li vyhrát, musíme podpořit habeas corpus, zakázat mučení i tajnou policii, podpořit zdravotnictví, dát dětem z chudých rodin mléko zdarma. Respektovat důstojnost muže a ženy. Musíme připravit zákony, které budou chránit lidská práva."

Nakonec souhlasně pokyvoval. "Asi máte pravdu. Všichni mí zaměstnanci takové výhody mají a tak by asi bylo správné, kdyby se jim těšila i široká veřejnost. Už vidím, jak se taková politika může stát komplikovanou."

"To si pište, že může. Tak se dáme do práce a připravíme volební program."

"To bude nějaký program na počítači?"

"Ne. Program je seznam věcí, které zamýšlíme provést, až budeme zvoleni. A naše strana bude politická organizace, která se postará o to, abychom byli zvoleni."

"To zní rozumně. A jak se naše strana bude jmenovat?"

Jakmile se zeptal, odpověď vyplula na hladinu mého vědomí.

"Bude se jmenovat ODS-KŠČM Oligarcho-dělnická strana - Koalice šlechticů, čeledínů a měšťanstva."

"Odeeskaščem; to se dobře říká. Souhlasím."

To byl začátek významného večera. Byla otevřena další láhev nejdražšího vína. Seděli jsme s hlavami u sebe, jako spiklenci, kterými jsme ostatně opravdu byli, a vypracovávali detailní plány.

Markýz nebyl žádný hlupák. Co se Paraiso-Aqui týče, znal opravdu každého, koho stálo za to znát. Když jsme dostali hlad, poslal pro jídlo a pak jsme pracovali dlouho do noci. K ránu už jsme měli probrány a vyřešeny spousty detailů naší budoucí spolupráce. S pocitem dobře vykonaného díla jsme se odebrali na lože.

Při královské snídani v nádherných a pohodlných postelích jsem Angelině vyložil, čeho jsem dosáhl. De Torres však nebyl žádný ospalec. Zatím co já spal, on pracoval. Když jsem se konečně uráčil vstát z postele, dávno bylo všechno v plném proudu. Už za úsvitu poslal svého majordoma, aby informoval sira Hektora - a přivezl toho domáckého rytíře s sebou. Energii a pracovitost jsem mohl panu markýzi jen závidět. Viděl jsem, že de Torres mi bude výborným pomocníkem během volební kampaně. Setkal jsem se i s Hektorem, který vůbec netušil, co se vlastně děje. Jen seděl, hladil si svůj černý plnovous a cosi si pod něj broukal. Měl krásné a velice dekorativní vousy. Podle fotografie půjdou velice snadno zhotovit. Doufal jsem, že jednou ocení tu skvělou práci, kterou jsem dělal jeho jménem!

Najednou se začalo něco dít. Právě jsem přemýšlel, jaký si dám dopolední drink, abych zažívání dostatečně připravil na oběd, když de Torres vyběhl ze své pracovny.

"Něco se děje," řekl. "Poplašná zpráva je na cestě. Pojdte se mnou."

Utíkal jsem za ním k výtahu, kde jsem se poprvé setkal s mechanickou nádhrou, kterou budu muset později obdivovat důkladně. Operátor za námi zavřel bronzovou bránu a otočil se ke svým válcům.

Válce? Musel jsem to říci nahlas, protože de Torres se usmál a hrdě mávl jejich směrem. V tu chvíli se ozdobně kovaná kabina výtahu zachvěla a začala hladce stoupat.

"Vidím, že to na vás zapůsobilo - ani se není čemu divit. Ve městech jsou k vidění jen elektronické šuntý a slabé nevykonné motory. My na venkově víme, jak takové věci postavit. Lesy nám dodávají palivo, parní stroj pohání čerpadlo. Hydraulické systémy jsou nezníitelné. Pohledte, jak hladce stoupá píst, který nese naši klec!"

"Zázrak!" řekl jsem a opravdu jsem si to myslel. Válec musí být zakopán hluboko v základech a píst je nejméně sto metrů dlouhý. Doufal jsem, že jejich metalurgie je dostatečně vyspělá, aby kov unesl takovou váhu. Sledoval jsem, jak kolem pomalu odkapává voda a nechává na válcích mokré stopy. S úlevou jsem si vydechl, když se brána zdvíže konečně otevřela.

Za ní na mě ovšem čekaly další neobvyklé mechanické hračky. Žádné prosté rádio, nebo telefonická centrála. Místo obvyklého vybavení nás čekalo vyčerpávající stoupaní po točitých schodech až na věž, která se tyčila vysoko nad zbytkem hradu. Tam pracovalo půl tuctu mužů v horkém pachu kovu a za syčení unikající páry. Podlahou se sem tlačily tlusté trubky které zásobovaly palivem mohutný černý motor, samé kolo, převod a páka. Tento stroj byl zatím v klidu a veškerá pozornost se soustředila na muže, který šilhal do tlustého teleskopu a křičel jakási čísla.

"Sedm... dva... devět... čtyři... nevím... konec. Pošlete žádost o opakování poslední části."

Mechanik začal namáhavě pohybovat pákami. Neskutečný stroj sténal, syčel a zvonil, zatím co vysoké písty tlačily lesklá ocelová táhla nahoru a dolů. Sledoval jsem jejich pohyb do míst, kde procházely střešou z drátěného skla a ještě výš, až na vrcholek věžičky, kde se cukaly a mávaly obrovské kovové plácačky.

"Vidím, že na vás náš semafor zapůsobil," usmál se de Torres hrdě.

"Zapůsobil, ale to je velice, velice slabé slovo pro ten div," řekl jsem po pravdě. "Odkud sem zpráva došla?"

"Celou cestu až od pobřeží je předávána ze stanice na stanici. Je to osobní dohoda velkých feudálů. Tímto způsobem spolu neustále komunikujeme. Kód, který používáme, je tajný a zná ho jen hrstka zasvěcených. Tato zpráva začala signálem mimořádné důležitosti a proto jsem vás zavolaal. Cítím v kostech, že má něco společného s našimi záležitostmi. Aha, tady to máme."

Neúplná část byla převysílána a dekodována a kompletní dílo nyní putovalo k markýzovi. Zamračil se na řadu čísel a pak mi pokynul, abych ho následoval do komnaty vestavěné do jedné z mohutných zdí. Na stole, kam padalo světlo z vysokého okna, rozprostřel papír se zprávou. Z peněženky pak vytáhl dekodovací kotouč, položil ho na čísla a točil kruhem.

"Půjde to rychleji," požádal "když budete zapisovat." Poslušně jsem zapisoval, co mi diktoval a napětí stoupalo s každým dalším písmenem. Když jsme skončili, nahlédl mi přes rameno a tiše četl.

VOLEBNÍ ZÁKONY BYLY TAJNĚ ZMĚNĚNY A PREZIDENTŠTÍ KANDIDÁTI SE MUSÍ REGISTROVAT V PRIMOROSU NEJPOZDĚJI DNES VEČER DO ŠESTI HODIN - JORGE

"Problémy nám začínají," prohlásil jsem. "Zapilote se patrně doslechl o našich plánech a snaží se nás zastavit ještě dříve, než se vůbec rozjedeme. Co je to Primoroso?"

"Naše hlavní město - Zapiloteho pevnost. Toho muže nemůžeme nikdy porazit! Když se půjdeme zaregistrovat, zatknou nás a když se tam neukážeme, zvítězí kontumačně."

"Neříkejte hop, dokud Zapilote nepřeskočil, de Torresi. Dostaneme se do Primorosa včas?"

"Snadno. Mým stíhacím vrtulníkem to stihneme za necelé tři hodiny."

"Kolik se nás tam vejde?"

"Pět včetně pilota."

"Perfektní počet. Vy a já, Bolivar a James."

"Ale vaši synové jsou tak mladí. Mám ozbrojené muže..."

"Jsou mladí věkem, ale zkušeností mají dost. Uvidíte sám, co dokážou. Nyní tedy, prosím, připravte stroj a já doběhnu za chlapci. Vyřídím si přitom ještě pár drobností."

Hrabal jsem se hluboko v kufru auta, když mi Angelina lehce poklepala na rameno.

"Doufám, že mě nechceš nechat tady v nečinnosti, zatím co letíš na druhou stranu kontinentu."

"To opravdu ne," řekl jsem, upustil plnou náruč vybavení a otočil se, abych ji objal. "Tobě případně ten nejdůležitější úkol ze všech, neboť musíš zůstat zde a držet naše zázemí. Jakkmile odletíme, musíš se postarat o obranu. A musíš také rozmístit detekční přístroje. Už se těším na návrat do dokonale zabezpečeného úkrytu. Nevím nic o opevnění tohoto hradu, ale vím, že se na tebe můžu spolehnout. Věřím ti a spoléhám na tebe, miláčku."

Mimořádně atraktivně naklonila hlavu na stranu a tázvavě na mě hleděla. "Náhodou si to všechno nevymýšlíš na místě, abys mě vystrnadil z akce, že ne, diGrizi?"

"Nikdy!" protestoval jsem vehementně a neodvažoval jsem se přiznat, že se hned napoprvé trefila do černého. "Tohle bude akce typu udeř a zmiz. Tvá podpora zde je životně důležitá. Ještě nás všechny čeká spousta těžké práce, než tyhle zfalšované volby skončí tak, jak chceme. Nyní mi, prosím, pomoz najít maskérskou krabici. Potřebuji veliký černý plnovous a to hned."

Usilovně přemýšlela a pak neochotně přikývla. "Tak dobře. Ale raději mi nelži. Jestli si při téhle operaci ublížíš, zabiju tě za to." Předvedla dokonalý příklad ženské logiky, ale já měl lepší věci na práci, než jí tohle připomínat.

Za půl hodinky už jsem ji libal na rozloučenou, šimral ji svým hustým plnovousem a stěží potlačoval nadšení. Teď konečně dojde k zajímavým událostem! Právě začíná první kolo velké volební kampaně.

KAPITOLA 13.

Odcházeli jsme společně. Dvojčata byla oblečená v livrejích markýzova služebnictva, abychom ještě umocnili působivý dojem mé a markýzovy nádhery. Byli jsme překrásně oblečení, dokonalá krejčovská symfonie klobouků s peřím, zlatých vest, dlouhých plášťů a vysokých bot. Prostě tak, jak si sedláci představují pány. Tím bychom mohli získat pár bodů - a také nám to umožnilo skrýt tu trochu zbraní, kterou jsme si pro jistotu vzali s sebou.

Vrtulník zářil novotou a byl dobře udržovaný - nikde žádné kapající hydraulické trubice! Jakkoli byl de Torres hrdý na staré stroje, nikterak se nerozpakoval použít elektronické šuntů a malé nevýkonné motory když to vyžadovaly jeho potřeby. Po pravdě řečeno, proudové motory tohoto vrtulníku byly cokoli, jen ne nevýkonné. Bleskově jsme se vznesli a řítili se k východnímu pobřeží.

Markýz v duchu rozebíral další kroky našeho plánu a mračil se u toho.

"Když přistaneme na heliportu, budeme mít velké potíže s překročením městské brány a se vstupem do Prezidia, kde musí být vykonána registrace."

"Jak to Prezidium vypadá?"

"Prastarý hrad, tradiční sídlo bývalých králů Paraiso-Aqui. Nyní ho však okupuje ten usurpátor."

"Můžeme přistát tam?"

"Je to zakázané. Ale Zapilote tam se svým vrtulníkem létá každou chvíli a přistává na náměstí Svobody hned vedle paláce."

"Co je dobré pro něho, je dobré i pro nás. V nejhorším nám dají pokutu za nepovolené parkování."

"V nejhorším nás odprásknou," odtušil de Torres temně.

"Hlavu vzhůru!" ukázal jsem na malý kufrík, který jsem měl na klíně. "Kromě dokumentů tam mám ještě pár věcíček na naši obranu. A dvojčata také nejsou úplně bezbranná."

"To rozhodně ne," řekl Bolivar, otočil se na sedačce a poklepal si na bok a podpaží.

"Máme s sebou hračky," dokončil James za svého bratra a poklepal si tamtéž. "Budeme jíst, než se do toho dáme?"

"Ano." Podal jsem jim balík sendvičů, které jsem si nabral v hradní kuchyni. "Znám vás, vy hladovci. Dejte si pozor, ať tady nenadrobíte."

"Ano," kývl de Torres nepřítomně, myšlenkami byl u důležitějších problémů. "Přistaneme na náměstí. To nebudou čekat."

"Budou nás vůbec čekat?"

"Nepochybně. Budou nás mít na radaru dlouho před tím, než tam dorazíme."

"Tak jim to nebudeme usnadňovat. Trošku je zmateme. Kdybychom přistáli na heliportu, jak bychom se dostali do Prezidia?"

"Rádi bych si objednal řidiče s limuzínou a ten by tam na nás čekal."

"Tak to udělejte - hned teď. Auto pojedje na heliport a všechny strážce za ním - a my přistaneme na náměstí. Pilot vzlétne, jakmile nás vysadí a doletí na heliport, kde ho budou očekávat. Klidně tam může přistát a poslat auto k Prezidiu, aby nás vyzvedlo, až se budeme vracet."

Přeochoťně popadl rádio. "Výborný plán, Jime, hodlám ho okamžitě uskutečnit."

Pak už jsme jen čekali. Hoši jedli a já ve své sedačce podrímal. Nechtěl jsem demonstrovat svou chladnokrevnost před bitvou, chtěl jsem dohnat spánek, který jsem zameškal předešlou noc. Nepotřeboval jsem věštírnu ani křišťálovou kouli, abych věděl, že dnešní den bude rušný.

"Asi za minutu přistáváme, tati. Říkal jsem si, že bys to třeba rád věděl."

"A nemýlil ses, Jamesi," řekl jsem, bleskově otevřel oči a zazíval. Pluli jsme nad předměstím, mířili k bílému pruhu heliportu. A já si udělal bleskovou rozsvičku. Hned za heliportem stála prastará zeď, nyní protkaná sítí moderních

komunikací. Všude byl klid. Možná až přílišný.

"Plný tah - teď!" řekl de Torres a pilot přidal plyn.

Přeskočili jsme zeď, přelétli nad vrcholky střech a prudkou zatáčkou obletěli velikou, temnou pevnost. Zjevně náš cíl. Těch několik chodců na náměstí Svobody se před námi v panice rozprchlo. Ještě jsme ani pořádně nedosedli a mí chlapi už byli venku. Vyskočili do obou stran. Pomohli nám staříkům ven, zabouchli dveře - a vrtulník byl pryč dříve, než si většina místních uvědomila, že jsme přiletěli. Pak, s markýzem v čele průvodu, jsme se vydali ke vchodu do Prezidia.

První problém byl tak drobný, že jsme si ho téměř ani nevšimli. Maličký mladý důstojník nám skočil do cesty a chtěl nás zastavit.

"Na náměstí se nesmí přistávat. Uvědomujete si."

"Já si uvědomuji, že mi stojíš v cestě, prcku," řekl de Torres chladně a z každého slova byly cítit stovky generací aristokratů před ním. Důstojník zalpal po dechu, zbledl a prakticky se odklonil na stranu. Pochodovali jsme dál. Vzhůru po schodech a hurá do vstupní haly. Úředník za stolem při našem příchodu vyskočil do vzduchu.

"Kde se registrují kandidáti na prezidenta?" tázal se de Torres.

"Já nevím, vaše excelence," sípal ten muž.

"Tak to zjistíte," houkl de Torres, vzal telefon z úřednickova stolu a podal mu ho. Ubožák musel poslechnout. Pod neustálou palbou markýzova pohledu se mu dokonce podařilo získat správnou odpověď.

"Třetí patro, vaše excelence. Výtah je támhle."

"Schody jsou támhle," skočil jsem mu do řeči a ukázal cestu. "Stát se může všechno, třeba výpadek elektřiny."

"To může," souhlasil markýz a už jsme stoupali.

Než se naši protivníci stačili dostavit v plné síle, podařilo se nám ještě dorazit do správné kanceláře a vyzvednout si formuláře. Právě jsem je začal vyplňovat, když se dveře rozlétly a do místnosti se vevalila horda zrůd. Měli na sobě černé uniformy, černé čepice a černé brýle. Tlusté chlupaté prsty drželi nebezpečně blízko kohoutků dlouhých černých pušek. Neměl jsem nejmenších pochyb o tom, že konečně máme tu čest, setkat se osobně s obávanými černými vrahy, diktátorovou osobní gardou. Jejich řady se rozevřely a vzniklou mezerou se protlačil pupkatý chlapík v důstojnické uniformě. Vrásčitou tvář měl zrůzněnou vztekem, zažloutlými a neuvěřitelně svrasklými prsty rval pistoli z pouzdra. Nelíbil se mi.

"Okamžitě s tím přestaňte!" štěkl na nás.

Markýz se k němu pomalu otočil, rty staženy v dokonale chladný úšklebek. "Kdo jste?" zeptal se s urážlivou směsí nezájmu a nadřazenosti.

"Ty víš dobře, kdo jsem," skřehotal Zapilote, jeho žabí huba se křivila hněvem. "O co se tady pokouší ten zarostlý mongoloid?"

"Tento džentlmen je můj synovec sir Hektor Harapo, rytíř z Beeday a právě vyplňuje formulář pro registraci prezidentského kandidáta. Je zde snad nějaký důvod, proč by tak neměl činit?"

Prezident generál Julio Zapilote nevládl planetě celé roky jen tak náhodou. Sledoval jsem, jak otevřel ústa - pak je zase zavřel a ovládl se. Vztek se z jeho tváří se vytratil a byl nahrazen daleko nebezpečnější ledově chladnou kalkulací.

"Všechny důvody," řekl a nyní se ovládal stejně dobře jako de Torres. "Registrace začíná až zítra. Pak může klidně přijít."

"Opravdu?" V de Torresově úsměvu nebyla žádná vřelost. "Měl byste dávat větší pozor na to, co se děje v kongresu. Tento zákon byl změněn, takže registrace nejenže začíná už dnes - ale dnes také končí. Chcete snad vidět nové znění zákona?" Pohnul rukou směrem k náprsní kapse. Naprostý bluf a dokonale provedený. Zapilote rychle zavrtěl hlavou.

"Kdo by pochyboval o vašich slovech? Ale sir Hektor se nemůže registrovat bez rodného listu, zdravotního potvrzení, životní pojistky..."

"Všechno mám s sebou," řekl jsem a ukázal mu kufřík a krásný úsměv.

Téměř jsem viděl, jak běhají myšlenky v tom zlém, ale výkonném mozku. Ticho se prodlužovalo. Jeho první legální plán byl nyní v troskách. Registrace bude uskutečněna. Teď už mu zbývalo jen násilí. Pohled jeho nenávisného plazího oka mi prozradil, že právě o násilí uvažuje. Kdyby nás mohl zlikvidovat tak, aby se o tom nikdo nedověděl, určitě by to s radostí udělal. Hned a na místě. K jeho velké lítosti to nešlo. O našem příjezdu už vědělo příliš mnoho lidí. Markýz byl příliš populární, aby ho mohl jen tak odstranit. V policejních státech mizí beze stop jen nuly. Ticho se protahovalo a protahovalo - a on pak lhostejně mávl rukou.

"Dokončete tu přihlášku," poručil mi a pak se obrátil k de Torresovi. "A co s tím máte společného vy, Gonzale? Musíte snad svému synovci vést ruku a utírat nos?"

Markýz na sobě nedal znát, že by se ho dotkla zjevná urážka. Klidem se určitě diktátorovi vyrovnal.

"Nemusím ho držet za ruku, ani mu neutírám nos, Julínku." Použil tuhle krásnou zdobnělinu jako evidentní facku Zapilotemu. "Jsem jeho partner. Chci kandidovat na úřad viceprezidenta. Pak budeme oba zvoleni a to bude konec tvých špinavostí."

"Takhle se mnou nikdo mluvit nebude!" Diktátorův předstíraný klid byl ten tam. Zapilote se chvěl hněvem a zuřivě tiskl v ruce zbraň.

"Budu s tebou mluvit, jak budu chtít. Jsem tady abych se postaral o tvůj pád, prcku."

Markýz byl stejně rozčilený jako Zapilote, přestože se stále ovládal. Ani jeden z nich nehodlal ustoupit. Ve vzduchu visela smrt a destrukce.

"Pomohl byste mi, prosím vás, s těmi formuláři," požádal jsem slušně. Vstoupil mezi ně a zamával papíry Zapilotemu před obličejem. "Jste přece prezident, tak byste je měl znát."

"Uhni, blázne," zaskřehotal a strčil do mě. Ani jsem se nehl. Zapotácel se, klopýtl a papíry vyletěly do vzduchu.

Rozzuřeně mě udeřil pěstí - přímo do obličeje.

S nulovým efektem, samozřejmě. Vyhnout se jeho slabému úderu skutečně nebylo žádné umění. Divoce jsem na něho podíval. Pak jsem se otřepal a začal sbírat papíry.

"Když vy nic nevíte, tak se budu muset zeptat někoho jiného," bručel jsem si do vousů a belhal se pryč.

Tahle malá scénka pročistila vzduch. Rozptýlil jsem Zapiloteho a de Torres byl natolik inteligentní, aby pochopil, co a proč jsem právě udělal. Otočil se k prezidentovi zády a vrátil se se mnou ke stolu s papíry.

"To vám nikdy nezapomenu, Jime," děkoval tiše, abych slyšel jen já. "Zachránil jste mě přede mnou samým." Pak nahlas dodal. "Já vám pomohu, sire Hektore, tyhle vládní formuláře bývají velmi nepřehledné."

Zapilote nás teď klidně mohl střelit do zad. Ale já počítal s tím, že mí synové nic takového nepřipustí. Zapilote se o žádné násilí ani nepokusil. Místo toho utrousil pár rozkazů. Otočil se a odešel. Ohlédl jsem se zrovna ve chvíli, kdy prezident neslavně mizel ve dveřích. První přátelské setkání bylo za námi. Když se zavřely dveře za posledním z černých vrahů, zluboka jsem vydechl. Do té chvíle jsem netušil, že zadržuju napětím dech.

"Máte pravdu," prohlásil de Torres uznale. "Politika může být fascinující. Teď dokončíme ty nudné formuláře a půjdeme."

Nikdo nás nezdržoval. Vyplnili jsme poslední kolonky zbytečných dotazníků, nechali je orazítkovat, podepsali se a vzali si pro jistotu kopie. První krok byl za námi. Pomalu jsme vyšli ven a sestupovali po schodech v doprovodu mých drahých chlapců.

"To je jen začátek," podotkl de Torres. "Nyní proti sobě máme vražedného nepřítele, který nás chce vidět mrtvé, nebo poražené."

"Správně. A já cítím, že učiní nějaký zoufalý pokus a to brzy. Znovu už nás v takhle zranitelné pozici mít nebude."

"To si nedovolí!"

"Ale dovolí, markýzi. Tady nejste na domácí půdě. Bude nás chtít zabít dřív, než opustíme město. Pak z toho může obvinít rozzuřený dav, nebo nepohodlného člověka, kterého dá potom zastřelit. Zapilote se pak nechá slyšet v médiích, jak je mu to strašně líto a my budeme jednou provždy mimo hru. Garantuji vám, že on z toho vyjde jako neviníčko."

"Tak co budeme dělat?"

"Pojedeme přesně podle plánu. Vezmeme si auto na heliport. Teď už to nebude tak jednoduché jako poprvé. Ale musíme jednat rychle, abychom mu dali co nejméně času."

Ani jsem se neobtěžoval tím, že bych de Torresovi prozrazoval, jakou starostí může být otázka dopravy. Oddechl jsem si, když jsem viděl před vchodem drahou a luxusní limuzínu. Čekala na nás. To ovšem neznamenal, že Zapilote nemůže být o jeden krok před námi. Řidič salutoval a otevřel nám zadní dveře.

"Bolivare," řekl jsem. "Vezmi si toho muže stranou a dej mu slušné peníze. Řídit budeš ty."

Zatím co zděšený řidič byl veden stranou v pevném sevření, vytáhl jsem ze své kabely maličký přístroj a podal ho Jamesovi. "Obejdí s tím auto, prosím. Vyčenichá to jakékoli druhy výbušnin. Můžou být sebelépe ukryté."

Vsunul se pod auto jako had a za pár okamžiků se objevil na druhé straně. "Čistý jako miminko," hlásil. "Ještě se podíváme, co je v kufru?" Přejel přístrojkem nad okrajem a zastavil se. Ztuhl. Naklonil se, pohlédl na závěsy a pak kufr pomalu otevřel. Za pár sekund se vynořil s plastickým balíčkem v ruce.

"Dost nešikovně," řekl. "Bylo to připojené k brzdovému relé. Jakmile bychom použili brzdy trošku by to bouchlo. Asi by z nás moc nenašli. Ale vůbec se nepokusili nějak to zamaskovat, nebo třeba zkomplikovat odpojování. Vůbec to nezabezpečili. Jsou to dileti."

"Spěchali. Podruhé už takovou chybu neudělají. Jedeme."

"No to snad ne," ozval se Bolivar z místa řidiče. "Tohle jede na páru. Ale já to zvládnou. Je mi říkejte, kudy mám jet. Jedeme na heliport?"

"Pokud neexistuje jiná cesta z města, musíme jet tam," vzdychl jsem. Markýz zavrtěl hlavou.

"Ve městě nejsme v bezpečí. Všechny cesty budou blokovány a nikdo nám nepomůže."

"Pak tedy k vrtulníku. Nejkratší cestou, kdyby jste byl tak laskav."

Markýz ukazoval cestu a Bolivar jel jako démon. Chodci se před námi rozprchávali a my se řítili přímo středem hlavní ulice. Kola zapištěla v poslední zatáčce a před námi byla městská zeď. Bránu přehrazoval zátaras a na obou stranách ho hlídali ozbrojení policisté.

"Nemáme čas na povídání," řekl jsem. "Bolivare, zpomal. Dělej, jako bychom chtěli zastavit. James a já použijeme bomby s uspávacím plynem." Plnou hrst jsem jich vyhrabal z kabely. "Na ucpávky nosu není čas - zadržte dech. Až bomby vybuchnou - pojedem! Připravte se."

Auto před zátarasem zpomalilo a pak vyrazilo kupředu. Bomby explodovaly a okolí zmizelo v oblacích hustého dýmu. Ozvalo se praskání, zvonění kovu o kov a pak se zátarasy rozlétly na všechny strany. My jsme byli bezpečně za nimi a nabírali rychlost. Jestli za námi někdo stílel, namáhal se zbytečně, nevěděli jsme o tom. Po dvou kolech a s jekotem týraných pneumatik jsme dorazili za roh a heliport byl přímo před námi. Náš vrtulník také.

Hořel. Z jeho dveří právě vypadl mrtvý ohořelý pilot.

KAPITOLA 14.

"Tak tohle neměli dělat," vykřikl de Torres v záchvatu hněvu. "Zabít nevinného muže. To jim nedaruju."

Chápal jsem jeho pocity - ale neměl jsem čas se jimi zaobírat. Jedna úniková cesta byla zavřena. Musel jsem najít další. A to rychle.

"Nezastavuj!" zavolal jsem na Bolivara, když jsem zahlédl nákladák plný vojáků. Vyřít se z vedlejší ulice a zamířil k nám. Dostaneme se do jiného vrtulníku? Nevypadalo to tak. Jediný který jsem viděl, byl připoutaný a obalený plachtami. Vojáci by nás dopadli dávno před tím, než bychom ho připravili ke startu.

"Co je tam před námi, za heliportem?"

"Domy, továrny, předměstí," řekl de Torres. "A pak dálnice na sever. Tu ale zatarasí; jsme v pasti."

"Možná ne. Jed' přímo, Bolivare!" Hovořil jsem s jistotou, abych pozvedl morálku mužstva. Má vlastní byla hluboko pod bodem mrazu. Právě jsme se vyhnuli jedné pasti a mířili přímo do druhé. V síti místních uliček jsme se mohli sice snadno ztratit, ale vyjet jsme mohli jen jedinou. Naše současná svoboda byla pouhou iluzí. Brzy nás obklíčí ze všech stran, zablokují všechny výjezdy. Nemáme šanci uniknout. Ve stejném okamžiku jsem ta slova uslyšel znovu, tentokrát z megafonu.

"Nemáte šanci uniknout!"

Hlas nás drtil. Padal z nebe jako hněv bohů. Ulice za námi byla prázdná a před námi nebylo nic, než pár poklidných předměstských domků. Co to bylo? Bolivar prudce otočil těžké a dlouhé auto a vyrazil do jedné z bočních uliček. Jel jako blázen, aby unikl tomu tajemnému hlasu.

"Nemáte šanci uniknout. Okamžitě zastavte, nebo vás tam dole všechny rozstřílíme!"

Dole? Vystrčil jsem hlavu z okénka a opravdu, přímo nad námi letělo dvoulístné policejní vznášedlo. Poletovalo lehce, jako by vůbec nic nevážilo. Ten zázrak se dál díky antigravitačnímu generátoru, stejnému jako pracoval v antigravipadácích. Na mne mířili ošklivě vyhlížející zbraní veliké ráže. Vtáhl jsem hlavu zpět včas, abych de Torrese popadl za zápěstí. Právě ze záhybů svého pláště vytáhl mohutnou automatickou pistoli a chystal se střílet.

"Pusťte mě! Já tu svini sestřelím!"

"Ne! Mám lepší plán. Bolivare, zastav."

Podánilo se mi vykroutit markýzovi zbraň z ruky. Neraď kohokoli zabíjím, dokonce ani Zapiloteho stvůry ne. A navíc jsem měl opravdu plán.

"Zpomal a pak zastav. Všichni vystoupíme z auta a budeme mávat prázdnýma rukama nad hlavou. Kdyby nás chtěli zastřelit, už by to dávno udělali. Jsem si jistý, že tihle mají za lubem něco daleko podlejšího..."

Markýz jen sípal. "Vy se chcete vzdát těm parchantům - bez boje!"

"Ne, vůbec ne," ujistil jsem ho. "Prostě jen nebudeme používat zbraně. Chci to vznášedlo neporušené - je našim jediným lístkem na cestu domů. Teď - sebou hněte, než dorazí pozemní podpora."

Začali jsme vystupovat. Vznášedlo stále ještě viselo nad námi a puška stále mířila na mou hlavu. Nic se nezměnilo, naši protivníci rozhodně nereagovali příliš rychle. Pokoušel jsem se nezírat přímo do hlavně a upřímně jsem doufal, že má teorie je správná. Jinak jsme mrtví muži.

"Vzdalte se od auta," poručil hlas z megafonu a my tak učinili. Teprve pak se vznášedlo pomalu sneslo na zem.

Pilot měl na sobě zelenou uniformu policejních jednotek. Za ním seděl muž celý v černém i oči měl skryty za černými brýlemi. Mával naším směrem něčím, co připomínalo pušku na slony.

"Poslechněte mě a nic se vám nestane," křičel. "Nechci vás zastřelit, věřte mi." Pak se zasmál. "To by se nám vůbec nehodilo. Nechceme žádné díry po kulkách. Všichni zemřete na popáleniny až se váš defektní vrtulník zřítí při odletu. Není to paráda? Ale varuji vás, vystřelím, jestli budu muset. Z tohohle se prostě nedostanete..."

"Já už to nesnesu! Mé srdce..." zasípal James, popadl se za hrud' a skácel se na zem.

"Má koronární potíže!" sténal Bolivar. "Musím mu dát jeho lék!" Sklonil se nad bezvládným tělem svého bratra.

"Ani se nehýbej - nedotýkej se ho!" poručil černý vrah a zamával na ně svým příručním dělem.

Jeho pozornost se na chvíli přesunula mimo de Torrese, který si toho všiml a zkazil hladkou operaci. Markýz rozhněvaně zařval a vrhl se na tajného policistu.

Měl to příliš daleko. Puška několikrát zaštěkala. De Torres se křečovitě vypjal, pak se otočil a upadl - v okamžiku, kdy se Bolivar odvalil stranou, aby James mohl střílet. James měl jehlovou pistoli připravenou od chvíle, kdy se Bolivar dostal mezi něho a muže s puškou. Pistole vyplivla mrak jehel, které skropily ostrostřelce. Pak ji James zvedl výš, aby mohla několik dalších jehel poslat otevřenými dveřmi do vznášedla. Pilot usnul dřív než stačil namířit svou vlastní zbraň.

Byl to jen okamžik. Přiskočil jsem k markýzovi a odhodil na stranu jeho plášť.

"Sakra! Bolivare - rychle - přines ze vznášedla lékárníčku."

Všude byla krev. Svým tesákem jsem rozřezal krví prosáklé šaty. Díra v noze, neškodná. Průstřel břicha. To je vážné.

Tady první pomoc nepomůže. Postříkal jsem ránu antibiotiky a přitiskl na ni tlakový obvaz. Řádně jsem ho utáhl. Stejně jsem ošetřil i místo, kudy kulka opustila tělo. Pokoušel jsem se vzpomenout na lekce anatomie. Byl střelen do břicha, ale zdálo se, že žádné důležité orgány zasaženy nebyly. I diagnostický přístroj tvrdil totéž. Všechny životní funkce byly zatím v pořádku. Co tedy dál?

"Bolivare - dokážeš s tím letět?"

"Já dokážu letět s čímkoli, tati."

"Dobře. Vytáhni pilota a sedni si na jeho místo. Jamesi, popadni markýze za nohy. Opatrně ho naložíme."

"Vezmeme ho do nemocnice?" zeptal se Bolivar.

"Ne, to by byla vražda. Černí vrazi by se postarali, aby se ven nedostal živý. Jediná šance je dopravit ho zpět na hrad. Ty poletíš s nimi, Jamesi. Tyhle dvoulístné mašiny v nouzi unesou i tři..."

"Ale, tati, ty..."

"Čtyři už nemají šanci a ty to dobře víš. Začni mu dávat infuzi do žíly a sleduj životní funkce, dobře víš co máš dělat - a už leťte. A o Starýho tátu se nebojte. Ten už přežil horší průsery. Fičte!"

Fičeli. Jsou to dobří chlapi. Jakmile vznášedlo vystřelilo do vzduchu, přetáhl jsem pilota přes cestu a naložil ho do auta. S černým vrahem jsem se tolik nepáral, nezacházel jsem s ním nijak jemně, ale naložil jsem ho taky. Někdo vykoul ze dveří nejbližšího domu a rychle zase hlavu zastrčil. Musel jsem se z téhle oblasti dostat - to byl důležitý první krok každého plánu na přežití. Nic lepšího se nedalo vymyslet. Byl nejvyšší čas. Už jsem slyšel blížící se sirény.

Skočil jsem za volant a uvědomil jsem si, že jsem měl Bolívara požádat o řídičský kurs. Nesdílel jsem jeho nadšení pro starožitné stroje. Dokázal jsem jen udiveně civět na stovky nablýskaných ventilů, pák, držadel, knoflíků a budíků. Ale na civění teď nebyl čas! Popadl jsem největší páku a zatáhl.

Ozval se strašlivý řev a auto se zahalilo do oblaku černobílého kouře. Rychle jsem páku vrátil do původní polohy. Právě jsem provedl očistu od splodin čerstvou parou. Věc, jak uznáte sami, v tuhle chvíli naprosto nezbytnou. Pak už jsem pracoval opatrněji. Postupně jsem zapnul světla, rádio i kazeťák. Nakonec se mi podařilo dostat páru do motoru a konečně jsem nemotorně kodrcal kupředu.

Čirou náhodou jsem vybral první zatáčku a pak druhou. Cesta stoupala do hor a domy se pomalu vytrácely. Sirény už jsem neslyšel. Zpomalil jsem, abych nepřitahoval zbytečnou pozornost. Ale kam jsem měl jet? Očím pilotů helikoptér jsem uniknout nemohl. Budou tady každou chvíli. Za další zatáčkou jsem zahlédl velký dům s vestavěnou garáží. Z garáže právě vyjelo auto a zatočilo na cestu.

Dupl jsem na brzdy. Otočil volantem. Přeletěl příkop i trávník a vřít se do právě uvolněné garáže. Stále jsem ještě brzdil, když auto narazilo do zadní stěny. Kovově to zadunělo.

Čelem jsem narazil do volantu. Když se mi podařilo vystoupit, abych se nadýchal čerstvého vzduchu, měl jsem pocit, že mám nohy gumové a mozek ve vatě. Skutečně jsem nebyl připraven na konverzaci s velkým, silným a rozhněvaným mužem, který na mě čekal venku.

"Vy jste se snad zbláznil! Jak si to představujete, vjet takhle do mé garáže a hned ji zničit?"

"Grrrg," řekl jsem, nebo něco, co znělo velice podobně. Trochu jsem zahýbal čelistí, abych si ji uvolnil.

"Na co si to hrajete?" Pak mu došla slova a uchýlil se k násilí. Tvrdá pěst dopadla na mou čelist.

No tedy, omráčený nebo ne, tohle byl jazyk, kterému jsem velice snadno porozuměl. Vyhnul jsem se dalšímu neobratnému úderu a nabídl daleko lépe mířenou a pravděpodobně také tvrdší ránu jeho žaludku. Měl jen jedinou možnost: předklonit se a padnout na zem. Vybral si ji bez váhání. Překročil jsem ho, popadl kliku u vrat garáže a zase ji rychle pustil. Zaslechl jsem hlasitě ječící sirény. Malinko jsem pootevřel vrata, jen tak abych koutkem oka zahlédl fíťící se policejní auto. Hlasitě jsem polkl a sledoval, jak vůz za kvílení brzd zastavil, otočil se, obrátil a pak zase zmizel.

Zvuk ztlchl a pak se taky vytratil. Neviděli mě.

Poprvé po jednom a půl století jsem si vydechl a pohlédl na hodinky. S tím časem jsem to trochu přehnal. Ve skutečnosti od okamžiku, kdy jsme překročili práh Prezidia, uplynuly teprve necelé dvě hodiny. Tolik k objektivnímu a subjektivnímu času.

Akce prozatím skončila. Objevila se však otázka, kterou jsem musel rychle zodpovědět. Byl majitel garáže a vozu sám v domě? Okénkem, vsazeným do garážových vrat, dovnitř pronikalo trochu světla. Vykoukl jsem ven a viděl majitelovo auto trpělivě čekající před domem. Prázdné. Musel ho takhle nechat stát, když si šel popovídat se mnou. Jestli je v domě ještě někdo, kdo by rád věděl, co se děje, ať raději vidím nejdříve já jeho.

Další krok. Plán. Majitel auta a domu zasténa. Pohnul se a já mu dal ránu z milosti z jehlové pistole. Hleděl jsem na jeho spící tělo a kousičky plánu začaly zapadat do sebe. Musel jsem se změnit. Mé nákladné aristokratické šaty byly příliš nápadné. Obléknout uniformu? Teoreticky to bylo možné, ale z dlouhodobějšího hlediska by se takový převlek nemusel vyplatit. A co takhle překrásně střížený lehký letní úbor s dokonale ladícím širákem zdobeným hadí kůží? Jeden velice pěkný ležel na zemi přede mnou; stačilo ho jen oprášit. A na majitele takového úboru čekalo venku auto. Nebylo mi ani moc líto mé nepřítelišné nevinné oběti. Kdo byl za vlády zkorumpovaného Zapiloteho bohatý, vlivný a mocný, nemohl být příliš poctivý. Když jsem pana domácího svlékl, lekl jsem se. Bývalý majitel mého obleku měl spodní prádlo ušité ze zlatem prošivaného hedvábí s purpurovými srdci. To dávalo tušit věci, které jsem raději ani nechtěl domýšlet.

Ze všeho nejdříve jsem se musel zbavit plnovousu.

V kabele jsem měl rozpouštědlo. Polil jsem jím svůj nádherný hustý vous a pak ho snadno strhal v celých kusech.

Nacpal jsem je do zavazadla, abych si i ty zbytky odnesl s sebou. Čím déle si budou mí protivníci jistí svým plnovousem, tím budu šťastnější.

Šaty domácího pána mi padly velice dobře, na tom nebylo nic divného. Překvapily mě boty seděly mi jako ulité. Byli jsme jako dvojčata, až na rozdílný vkus ve výběru spodního prádla. Ještě stále mě nikdo nevyrušil. Svého zachránce jsem opatrně usadil na zadní sedadlo auta a nohy jsem mu uložil na nehybné tělo sladce spícího hrdlořeza, který se při té operaci ani nepohl. Pak jsem popadl svou kabelu a opustil garáž. Slunce stále hrálo. I když už bylo nízko nad obzorem. V domě jsem nepozoroval žádné známky života. Mé nové auto čekalo u chodníku. Pomalu a klidně jsem k němu došel. Kolem projelo velké černé policejní auto, které se vracelo zpět do města. Vůbec si mě nevšimli. Mé auto bylo červené, sportovní a hezké. Motor mu stále běžel. Byla to nádhra. Ovládání bylo daleko jednodušší než u té obří pamí limuzíny. Vzápětí jsem už majestátně sjížděl dolů.

Kam? Odpověď byla jednoznačná. Vracet se zpět za bariéru by bylo sebevraždou. Všude po cestách budou zátarasy a policisté budou stavět auta na všech výjezdech z města. Daly se čekat kontroly osobních dokladů a řídičských průkazů. Každé auto určitě důkladně prohlédají a budou se vyžívat v páraní sedaček a strhávání polstrování. Jediná rozumná věc, kterou jsem v tuhle chvíli mohl udělat, bylo vrátit se zpět do města. Tam se každá správná krysa snadno ztratí. Budu muset počkat, až se černí vrazi vyřadí a uklidní. Pak se uvidí. Tak hurá, jedu vstříc ruchu, zmatku a svodům velkoměsta.

KAPITOLA 15.

Kolik hodin svobody mi ještě zbývalo? Odpověď jsem znal a nebyla hezká. Mnoho ne. Jakmile zjistí, že zmizelo policejní vznášedlo i naše auto, bude pátrání nepochybně intenzivní. Byl jsem viděn, jak opouštím místo činu. Jakmile se tohle dozví policie, začnou pátrat ve stále širších kruzích. Budou se ptát, budou prohledávat domy, otevírat garáže.

Najdou auto a muže v bezvědomí. Pak budou přesně vědět, v jakém jedu v autě ... ještě trochu jsem sešlápl plynový pedál. Městské hradby byly přímo přede mnou a doprava jimi zatím volně proudila. Projel jsem také, zahlédl budovu Prezidia, zavrčel a vyrazil opačným směrem. Vjel jsem do lákavější čtvrti s vysokými stromy, širokou cestou a diskrétními malými obchůdky. Všude kolem byla spousta barů, barevnými nápisy a stoly připravenými v letních zahrádkách lákaly hosty. Hned u chodníků seděli lidé a popíjeli různobarevné nápoje. Docela určitě se tam servírovalo i jídlo.

Myšlenka na jídlo proběhla mou nervovou soustavou, jako žhavý drát mě zabořila v útrokách. Do úst se mi vedraly sliny a můj žaludek začal buráčet jako aktivní vulkán. Od snídaně jsem neměl ani sousto! To se musí změnit.

Nejpřirozenějším dalším krokem bylo utišit duši nějakou baštou s následným drinkem a pak v klidu popřemýšlet o bezprostřední budoucnosti.

Stromy zmizely, ulice se zúžila, snobské bary byly vystřídány ubohými špelunkami. Opile a otrhaně vyhlížející muži rameny podpírali zdi budov a já radostně zachrochtal.

"Perfektní, Jime, prostě paráda. Příležitost klepe na dveře a musí být okamžitě vpuštěna."

Zatočil jsem za nejbližší roh a zastavil. Přesně takovou společnost jsem potřeboval. Opustil jsem auto a byl jsem tak zapomětlivý, že jsem nechal otevřené okýnko. Nezamkl jsem dveře a dokonce i klíče se provokativně houpaly v zapalování. Byl bych velice nemile překvapen, kdyby auto nebylo během několika sekund ukradeno. S takto, prozatím, zametenou stopou jsem se vydal k jasným světlům, která v padajícím soumraku začínala žhnout.

O Paraiso-Aqui bych řekl asi toto: má tak vynikající kuchyni, že by se o ní měla dozvědět celá galaxie. Lahvinka chlazeného vína splachovala chod za chodem v nenápadném, ale naprosto skvělém podniku. Začal jsem hustou polévkou s albondigas, malíčkými masovými kuličkami, které v ní plavaly a pohupovaly se na horkých vlnách. Pak následovaly empanadas, masem plněné těstoviny a výborně ochucená směs zelených salátů, zvaná guacamole a další a další. Restaurace se jmenovala U přežraného praseta a já ke konci začínal tušit proč. Jídlo bylo tak výborné, že jsem docela zapomněl na své poslání, dokud jsem se nepropracoval ke kávě a likéru. Leskl jsem se tukem a funěl přecpáním, když se mi konečně podařilo obrátit myšlenky od zažívání k přežívání. Nedokázal jsem si dělat starosti. Tak skvělé jídlo si přece nenechám pokazit myšlenkami na prezidentovu nechutnou gardu. Ale jídlo bylo pryč - a jestli rychle něco nevymyslím, tak brzy zmizím taky. Povzdechl jsem si a hlasitě oznámil svůj úmysl zaplatit.

Auto nadívané darebáky už bylo určitě nalezeno. Na to bych vsadil poslední halíř. Což znamenalo, že nyní je vysílán do éteru detailní popis mého oblečení. Naštěstí byla polovina mužské populace ve městě oblečena stejně jako já. A oni stále ještě, aspoň v to doufám, hledají muže s černým plnovousem. Všechny tyto okolnosti jejich postup zpomalí - ale nezastaví. Zaplatil jsem, dal marnotratně vysoké spropitné a byl servilními číšníky vypoklonkován do nemilosrdné reality okolního světa.

Ale neměl jsem se čeho bát. Celý zdejší svět se za poledního žáru ukládal ke spánku. Do bezvědomí se dostávali vydatným jídlem a štědrrou dávkou alkoholu. Neprobouzeli se dokud slunce nekleslo nízko nad obzor. Což znamenalo, že obchody budou otevřeny hluboko do noci a já si v klidu nakoupím vše potřebné.

Samozřejmě kus po kuse. Tu nový klobouk, tam nové sako, košili v dalším obchůdku. Když jsem sehnal všechno, co jsem potřeboval, dal jsem si jeden dobře vychlazený drink. Dobře vykonaná práce si zasluhuje odměnu. Překvapí snad někoho, když ze dveří s panáčkem vyjde jiný člověk, než ten, který do nich před chvílí vstoupil? Nepřekvapí. Staré šaty zmizely v temné boční uličce. Rozhodně tam nezůstanou ležet dlouho. Tady definitivně končí jedna stopa. Teď už stačilo jen sehnat bezpečný úkryt.

Sehnat úkryt. To se líp řeklo, než udělalo. Byl jsem sám v temném a neznámém městě, s pouhými zbytečky počáteční euforie. Cítil jsem se strašlivě unavený, neoholený a demoralizovaný. Chtěl jsem se na chvíli schovat v matně osvětleném baru. Ruka každého muže byla obrácena proti mně.

"Vypadáš osaměle, neznámý krasavče."

Ale ne ruce žen! Byla tajemně krásná a její vnady spoře střížené šaty nijak netajily. Útěcha a úkryt na jednu noc? Zavrtěl jsem hlavou své ne a odmaněvroval pryč. Nejen že by mě Angelina zaživa stáhla z kůže a do obnaženého masa by mi pomalu vtírala sůl, kdyby odhalila byť i jen náznak zraedy podobného druhu, ale - což byl prozaičtější důvod - všechny tyto dívky byly sledovány policií. Jejich pasáci byli zároveň donašeči. Musel jsem vymyslet nějaký lepší plán. Zatímco jsem se ho marně hledal, byl mi přinesen na stříbrném podnose přímo pod nos. Dva muži, stojící u baru vedle mě, se spolu bavili natolik hlasitě, že je nebylo možné přeslechnout. Jejich rozhovor mě velmi zajímal.

"...se ještě neukázal?"

"Ne. Řek bych, že budem muset najít někoho nového."

"Nás podrazil, co? Poker se ve dvou hraje blbě."

Pomalu jsem se otočil a s širokým úsměvem váhavě poklepal na paži toho vedle.

"Omlouvám se, ale slyšel jsem vás. Jsem ve městě poprvé. A sám. Rád si občas zahraju karty s přáteli. Nehraju moc dobře, ale jak říkám, byla by to jen přátelská hra."

Muž se pomalu otočil a jeho krokodýlí škleb by každou slabší povahu vyděsil. V mém případě se minul účinkem. "No to je skvělé. Také jen projíždíme. Rádi si dáme přátelskou partičku se slušným člověkem. Jen pro trochu legrace. Proč bychom si nezahráli?"

Byli to falešní hráči, bylo to tak jasné, že si klidně mohli dát na čelo nápis. A ještě ke všemu se radovali, jak se jim za chvíli podaří oškubat kafku. Takové požehnání nepřichází každý den. Přítomnost policie byla tím posledním, o čem by stáli. Jako ovci na porážku mě vedli do taxíku a pak do hotelového pokoje. Dveře přišla otevřít půvabná, mimofárně atraktivní mladá žena. Začínalo to vypadat slibně!

"Posaďte se a dejte si nějaké pítí," nabídl mi menší z mých dvou hostitelů. "Já jsem Adolfo a ten velký chlapík je Santos. Jméno mé přítelkyně je Renata a vaše jsem přeslechl."

"Jaime."

"To je skvělé, Jaime. Co takhle skleničku ronu, než se dáme do karet?"

"Já na skleničku nikdy neřeknu ne."

Zářil jsem štěstím a vychutnával každíčku minutku večera. Renata přinesla nápoje. Adolfo zatím otevřel balíček karet a chipsů. Santos byl veliký a dobře stavěný. Působil dojmem pomalého člověka, ale já věděl, že je všechno jinak. Byl to vazoun, který měl na starosti komplikace. Adolfo si broukal, otevřel první balíček karet a začal je míchat. Pak řekl jejda a upustil je na stůl. Usmál se na mě. Baval jsem se! Míchat karty a schovávat esa dokáže skoro stejně dobře jako já.

"Sejmeme před rozdáváním?" zeptal se a my tak učinili. Můj král byl nejvyšší a já vzal balíček. "Kdo rozdává - vybírá, souhlasíte?" Nadšeně přikyvovali. "Tak pro začátek tři karty." Zamíchal jsem, Santos sejmul a sranda začala.

Hra šla hladce a Renata se pečlivě starala, aby naše skleničky nikdy nebyly prázdné. Když zrovna neměla práci, seděla u okna a poslouchala tiše puštěné rádio. A já byl mezitím veden rájem. Ze začátku velice nenápadně. Hrál se mi dobře, jen když míchal Adolfo, nenápadně strkal velké karty dospodu. Dával si pozor, aby se mi občas nějaká dostala do ruky. Díky tomu jsem mírně vyhrával. Chrochtal jsem nadšením a prohraboval se brambůrkami.

"Je mi líto, že vám беру prachy, kluci."

"Hra je hra," prohlásil Adolfo velkodušně. Rozdával a karty přistávaly na stole.

"Co si myslíte o volbách?" zeptal jsem se, zvedl karty a roztáhl je do vějíře. Dva páry desítka, šestka.

"Děláš si legraci?" zeptal se Adolfo. "Karty?"

"Jednu. Ne, myslím to vážně. Slyšel jsem, že proti Zapilotemu chce kandidovat nějaký nezávislý." Lízl jsem si další desítku. Mírně jsem rozevřel oči a zvýšil sázku. Adolfo vyrovnal a zvýšil. Santos složil. Renata mi přinesla další skleničku.

"Nemá šanci, říkám, nemá žádnou šanci," vrtěl hlavou Adolfo. "Kdokoli se postaví starýmu Káněti dostane dřív nebo pozdějc pěkně na frak. Co máte?"

"Plnou ruku."

"Já mám víc. Dva kluky. Je na čase, abych něco vyhrál. Už sem si myslel, že nás voškubete, s tím vaším zatraceným štěstím."

Měl jsem spíš zatracenou smůlu. Karty se obrátily proti mně a za chvíli jsem měl v peněžence průvan.

"Tak to je všechno, chlapci," řekl jsem a složil poslední karty. "Jsem holej. Jedině, že bych sáhl do cestovních peněz."

"Jak chceš, Jaime," řekl Adolfo lhostejně. "Je to jen přátelská hra. Ale měl bys dostat šanci něco vyhrát zpět."

"Máš pravdu, žádný škudlení. Je to jen přátelská hra."

Přešel jsem ke svému kufříku. Ležel na stole, kam jsem ho předtím nápadně položil a otevřel ho. Sáhl jsem do něj. Náhle na mě zavolal Santos nezvykle hrubým hlasem.

"Jen to tam pěkně nech, Jaime. Nic z toho kufříku nevytahuj a nedělej žádný prudký pohyby chápeš?"

Zvedl jsem hlavu. Držel v ruce velikou pistoli. Mířil přímo na mě. Malý Adolfo dělal totéž s jinou pistolí. Aby scéna byla kompletní, vytáhla i Renata odněkud hezkou dámskou pistolku. Mířila mým směrem. Usmál jsem se, nevinně, jak jsem doufal, a ukázal jim ruce.

"No, o co jde?" zeptal jsem se.

Santosovou jedinou odpovědí bylo mávnutí pistolí a slabounké cvaknutí, které v náhlém tichu znělo jako hrom.

KAPITOLA 16.

"Copak se stalo s naší přátelskou partičkou pokeru?" zašeptal jsem mírně.

"Copak se stalo s naším přátelským turistou, který si chtěl jen zahrát poker?" zeptal se Adolfo.

"O čem to mluvíte?"

"Mluvím o tom, že pod stolem, na kterém leží ten kufřík, máme zabudované rentgen. Máte přesně deset sekund na to, abyste nám vysvětlil, proč v něm máte tři bouchačky, pane policejní čmuchale."

Zasmál jsem se té představě, ale rychle jsem přestal, když svou pistolí odjistil i Adolfo. "Jedině tajnej si s neznámejma lidma povídá vo politice," řekl temně. "Sedm sekund."

"Přestaňte s tím počítáním!" řekl jsem. "Dobře. Řeknu vám pravdu. Jsem falešnej hráč. Chtěl sem vás voškubat."

"Cože?" zatřepal hlavou Adolfo, aby se mu v ní rozjasnilo. Tohle byla nepochybně poslední odpověď, kterou očekával.

"Vy mi nevěříte? Celej večer jsem sledoval, jak nehtem označujete okraje vysokých karet, aby šly lehce vytáhnout z balíku. Pak jste je tahali odspodu. Nechal jsem vás vyhrávat. Chtěl jsem vás přesvědčit, že už musím pro rezervy. Pak vysoko vsadit, prohrát, zdvojnásobit sázku. Jet hop nebo trop - a v poslední hře vás vobrat. Ty bouchačky tam mám, abych se pak bezpečně dostal s prachama ven."

"Lžeš, aby sis zachránil krk," řekl Adolfo, ale už to neznělo tak nesmlouvavě. "To by se nikomu nepodařilo."

"Ne? Já ti to rád předvedu. Ten balíček, co je na stole, jsi právě míchal ty, je to tak?" Přikývl. "Půjdu ke stolu a zvednu ho. Nebudu dělat žádný prudký pohyby, takže vopatrně s těma prstama na spouštích."

Udělal jsem, co jsem řekl. Pomalu jsem se posadil, přitáhl si židli ke stolu, natáhl ruku a přímo před jejich očima zvedl balík. Napjatě vše sledovali a já rozdál troje karty. Pak jsem se pohodlně opřel s rukama za hlavou. Obrázek poklidu a siesty. Bradou jsem kývl na své karty.

"Tam se podívej, Adolfo, můj starej kartovej kouzelníku. Vezmi si můj karty a podívej se. Štěstí se na mě usmálo."

Hlaveň jeho pistole klesla. V návalu profesionálního zájmu na ni zapomněl. Natáhl se a obrátil mé karty.

Smála se na něj čtyři esa a jeden joker.

"Čtyři esa většinou na výhru stačej," řekl jsem klidně a usmíval se při pohledu, jak oba muži civí na karty. Pak se naklonila i Renata, aby dobře viděla.

Renatu jsem střílel nejdřív, Santose hned po ní. Jehlovou pistolí, kterou jsem si chytře schoval za zády. Adolfo překvapeně vyskočil, když se jeho komplici s duněním složili na zem. Začal zvedat svou pistolí, ale má mu už dávno mřela přímo mezi oči.

"Ani to nezkoušej," zavrčel jsem tak ponuře, jak jsem dokázal. "Polož ji na zem a nic se ti nestane. Vo své partáky se neboj, ty sem jen uspal."

Trásl se a pistolí poslušně položil na koberec. Zvedl jsem ji a hodil na gauč. Renatina ležela hned vedle a také tu jsem odkopl pryč. Chvilí jsem hledal poslední pistolí, tu kterou mřel Santos. Uklidnil jsem se teprve, až jsem ji našel. Schoval jsem svou vlastní a dlouze se napil ze sklenice.

"To vždycky rentgenujete zavazadla svých klientů?" zeptal jsem se.

Přikývl, stále šokován rychlým spádem událostí a pak ze sebe konečně vypravil pár slov. "Když můžu. Rádi se podíváme, jestli tam nejsou nějaký zbraně, nebo něco divného. Renata to udělá vždycky, když začneme hrát a pak nám dá signál, co v tom zavazadle je."

"Dobřej kód. Ani jsem ho nezpovozoval. Poslouchej, když tvý komplice zase probudím, slíbíš mi, že se nepokusíte o nějakou kovbojku? A ty prachy, co ste vyhráli, si můžete nechat jako důkaz dobré vůle."

"To myslíš vážně? Co se zač? Fízl...?"

Rozhodl jsem se riskovat a nalít mu čistého vína.

"Jsi úplně vedle. Mne v tomhle městě dneska hledá každé policajty. Tak jsem si řekl, že tady by mě najít nemuseli."

Vyděšeně zasténal a začal klít. "Ty seš ten chlapík z rádia! Masový vrah, který zabil dvačtyřicet lidí."

"Ne. Já jsem ten chlápek z rádia, to sedí. Ale masový vrah je jen jejich pohádka. Já jsem ten chlápek, který se snaží vykopnout Zapilotoho ze sedla."

"To myslíš vážně?" Nyní byl vzrušený a na strach zapomenul. "Jestli chcete vykopnout toho Starýho buzeranta, no tak to jsem s váma. Je to tady tak sešněrovaný, že i pro Starýho vlčáka je těžký se čestně uživit pokrem."

"Tak to je jeden z nejlepších důvodů, jaký jsem kdy slyšel pro volbu poctivě vlády!" natáhl jsem ruku. "Ruku na to, Adolfo. Právě jsi vstoupil do strany. Až bude ve vládě náš člověk, můžu ti slíbit, že vybereme toho nejbližšího policajty a ten bude hlídat herny."

Na to jsme si nadšeně potřásli rukama. Pak jsem vyhrabal protilátky a nastřelil je oběma chrápajícím komplicům. Jejich zbraně jsem pro jistotu zamkl do kufříku.

"Proberou se za pět minut," prohlásil jsem s jistotou a oba jsme se pohodlně usadili na gauči.

"Mám jednu otázku," řekl. "Připouštím, žeš mě dostal. Víš, že já jsem ten balík míchal poctivě. Jak jsi dokázal rozdat si takový karty?"

"Udělal jsem, co jste nečekali," vysvětloval jsem mu a nedokázal odstranit jistou pýchu z tónu hlasu. Ó, jaká slast, porazit profíka na jeho vlastní parketě! "Prohlídní si balík."

Udělal to. Rychle po stole rozhodil oblouk karet. Jediný pohled mu stačil. "Esa jsou tady - a joker..." Civěl na mě a pak vybuchl smíchy "Ty jsi je propašoval ze Starýho balíku."

"Přesně tak, vytáhl jsem je, když jsme ho vyřadili. Měl jsi tolik práce, abys označil ten nový, že jsi vůbec neměl čas dívat se, co dělám."

"Seš vopravdu dobřej, Jaime." Jaká to nádherná slova! "Ano ruce jsi měl prázdný, když jsi sedal ke stolu. No jasně - dal jsi je dolů a přitáhl si židli. Vzál jsi extra karty. A šoupnul je na spodek balíčku. Karty jsi pak rozdal vodspodu. Konečně je to jasný."

Ještě chvíli jsme si takhle hezky povídali. Na profesionální úrovni jsme si vyměnili pár figlů. Několik mých triků se na tuto planetu zatím nedostalo, ale i já se měl čemu učit. Když se Santos zavrtěl a s mručením procitl, byli jsme oba bohatší o nové zkušenosti. Obr něco zamumlal, olízl si rty, otevřel ústa a s řevem po mně skočil. Nastavil jsem mu nohu a úhledně ho složil na koberec.

"Santosi nezlob," řekl Alfonso. "Všechno ti vysvětlím."

Malý muž byl mozkiem celé trojky. Stačilo jeho slovo a byl jsem rychle a dobře přijat celou váženou společností.

Abychom zpečetili pouto přátelství, dal jsem každému z nich úhledný balíček peněz.

"Uzavřeme smlouvu," řekl jsem. "Nyní jste na platební listině mé strany. Já vám osobně zaručím, že po vítězství dostanete pěknou odměnu. Nový prezident udělá naprosto všechno, co mu řeknu." Což byla absolutní pravda, uvážíme-li skutečnost, že tím prezidentem jsem měl být já. "První věc, kterou pro mě můžete udělat, je pomoci mi setkat se opět s mými lidmi. Obíráte někdy turisty v Puerto Azulu?"

"To by byla sebevražda!" zalapal po dechu Adolfo. Ostatní souhlasně a vystrašeně kývali. "Jediná cizí měna, kterou planeta má, pochází z turistického ruchu. Ultimados, tedy černí vrazi, by nás zmasakrovali dřív, než bychom se k turistům jen přiblížili. My držíme hlavy dole, obíráme pár vesnických balíků, který se přijedou podívat do velkého města a platíme podíl policii za ochranu. Abychom měli jistotu, že se černí vrazi ani nedozví, že existujeme."

"Můžete se dostat do Puerto Azulu?"

"Nevidím jediný důvod proč ne. Doklady máme v pořádku."

"Výborně. Mám tam spojku, která může poslat zprávu markýzi de la Rosa. Markýz už se postará, abych se odtud dostal."

"Vy ho znáte?" zeptala se Renata zastřeným hlasem. Dokonce i zločinci obdivují aristokraty.

"Jestli ho znám? Ještě dnes ráno jsem s ním snídal." Otázka nyní zní - co bude v té zprávě? Mnohem víc mě ale trápily další otázky - a to mnohem více skličující - co když už markýz není mezi živými? Dostali se všichni v pořádku zpět na hrad - nebo byli cestou napadeni? Jsou Bolívar s Jamesem v pořádku? Nestalo se jim nic?

Pochodoval jsem sem a tam místností. Nepřemýšlel, jen jsem se strachoval. Nemohl jsem nic plánovat, dokud jsem nevěděl, jaká je situace. Ale jak jsem mohl kontaktovat hrad?

Polož správnou otázku a dostaneš správnou odpověď. "Adolfo," otočil jsem se na podpatku a zabodl prst jeho směrem. "Ty víš všechno, co se kde děje. Slyšel jsi někdy o systému semaforů, který aristokraté používají?"

"A kdo vo něm neslyšel? Viděl jsem je milionkrát. A ne jen já. Každý, kdo projíždí kolem hradu, vidí ty plácačky. Ty lidi žijou v době kamenný. Proč si nepoříděj telefony..."

"Co tím myslíš? Copak hrady nejsou jen na druhé straně bariéry?"

"Ani náhodou. Jeden je zrovna necelý dva kilometry od města."

"Nádhra, úplná nádhra. Je problém se tam dostat?"

"Ne, problém to není, ale musíš projít kolem dvou policistů u brány. Budou chtít vidět papíry a takový ty věci."

"To nejde. Ale zprávu bych dovnitř dostat potřeboval."

Podíval jsem se tázavě na Renatu. "Máš v pořádku papíry?" Přikývla. "Měly by bejt. Platíme za to poldům dost."

"Tak to by se ti mělo podařit pronést zprávu. A teď mi popište, jak vypadá vchod do hradu, abych mohl vypracovat plán. Já bych se do toho hradu taky rád podíval." Z kabely jsem vyhrabal další peníze. Markýz mě penězi zásobil víc než dobře. Rozdal jsem další balíčky "Tohle by mělo stačit na výdaje. Tak povídejte!"

Snažil jsem se, aby plán byl jednoduchý. Jednoduchost je důležitým rysem každého dobrého plánu, ale stejně mi trvalo do úsvitu, než jsem dořešil všechny detaily. Další probdělá noc; stává se to pravidlem a o takové zvyky opravdu nestojím. Adolfo hrál pasíans, Santos spal na pohovce, Renata dělala v ložnici moudře totéž. "Adolfo," přerušil jsem ticho. "V kolik hodin se ve zdejší skvělém městě otvírají obchody?" Pohlédl na hodinky.

"Asi za dvě hodiny."

"To bude akorát stačit, abychom si vychutnali snídani a prošli podrobnosti mého plánu. Já zavolám obsluhu a ty udělej budíček zbytku společnosti."

Dva hrnky ranní kávy prý nahradí noční spánek. Není to úplná pravda, ale přesto mi bylo líp. Dopíjel jsem druhý šálek a končil s přípravami pro nadcházející operaci. Na hradě, když jsem přepisoval zprávu pro markýze, se mi podařilo sebrat část jeho korespondenčního vybavení. Samozřejmě naprosto bezděčně. Nicméně dopisní papíry s markýzovým erbem se teď budou hodit. Na jeden z nich jsem napsal zprávu. Zfalšoval jsem markýzův podpis s takovou bravurou, až to z Adolfa vyloudilo pochvalné zamručení. Zapečetil jsem obálku vypůjčeným voskem a pak ji podal Renatě. "Víš, co máš dělat?" zeptal jsem se. Přikývla.

"Nebudou žádné potíže. Zastavím se v konfekci a něco nakoupím. Vezmu si taxíka. Řeknu, že doplňuju šatník jeho excelence. Poldové mě pustěj. Postarám se, aby vévoda dostal dopis. Pak odejdu. Dál už pokračujete vy."

"Perfektní. Dávej si pozor, aby nám seděl čas. Jestli se zpozdíš, budu mít potíže. Jde se na věc."

Dá se věřit zlodějům? Kdy jsou dobře placeni? Tyhle starosti mě trápily celé ráno. Když se blížila hodina h, byl jsem pořádně neklidný. Jestli šlo všechno podle plánu, tak mí noví spojenci právě dorazili na své pozice. Konečná fáze operace mohla začít. Hladil jsem svůj černý vous. Přilepil jsem si ho dřív, než jsme opustili hotelový pokoj a hleděl jsem na cíl. Téměř prázdná zahrádka jedné kavárny ležící na dohled od vysoké zdi, která obklopovala hrad Penoso, byla pro sledování děje ideální. Z cesty stoupaly k oceli pobitým vratům v zámecké zdi čtyři schody. U paty schodů stáli policisté. Byli dva a nudili se. Viděl jsem, jak k nim přišla Renata s balíkem. Zastavili ji, na něco se vyptávali a pak ji i se zavazadlem pustili dovnitř. Vynořila se za chvíli, ruce už měla volné, nenesla nic. Zpráva byla předána. Zkontroloval jsem hodinky. Nyní se blížila poslední fáze. Vzal jsem svůj balík, hodil na stůl pár mincí, vstal a pomalu vykročil ke vchodu.

Policisté stáli pod schody. Ruce drželi na pažbách pistolí a sledovali kolemjdoucí. Jedna mimořádně dobře stavěná hezká mladá žena se kolem nich protáhla. Vyzývavé vlnění malého zadečku upoutalo jejich pozornost a vyvolalo pochvalné zamručení. Nic jiného se nedělo. Kde byly mé jednotky? Měly zpoždění - nebo vůbec neprijedou? Sehnul jsem se, abych si zavázal tkaničku. Jestli se budu ještě chvíli potloukat kolem, všimnou si mě.

Pak jsem konečně zaslechl zvuk auta, ženoucího se na plné obrátky. Ryk týraného motoru se blížil a zesiloval. Šel jsem pomalu a nevšímavě dál.

Už jsem byl téměř u dveří, když se ozvalo kvílení brzd. Oba policisté vzhledli a sledovali vůz. Nebezpečně se řítit ulicí. Kymácel se ze strany na stranu - a narazil na obrubník. Z okénka vypadla bezvládná řidičova paže.

Jakmile policisté vyrazili k místu nehody, vyběhl jsem po schodech a zatlačil na dveře.

Byly zamčené.

KAPITOLA 17.

Nic neprobudí člověka tak dokonale jako záchvat paniky. Jakmile byl do mých žil napumpován adrenalin, nezůstala po únavě ani stopa. Co se dělo? Dveře měly být otevřené - měli mou zprávu. Zatlačil jsem znovu. Výsledek byl úplně stejný.

Ohlédl jsem se přes rameno a zjistil, že policisté už dorazili k autu. Jakmile se přiblížili, bezvládná ruka zmizela. Motor opět zařval a vozidlo se řítilo pryč. Jeden z policistů za ním bezmocně hrozil pěstí a ten druhý, poněkud inteligentnější, si zapisoval číslo. Klidně mohl taky mávat pěstí. Číslo bylo k ničemu, auto bylo stejně kradené.

Za pár sekund se policisté otočí a uvidí mě tady. Ještě jednou zatlačím a pak musím zmizet. A vymyslet jiný plán. Rozzuřeně jsem do dveří udeřil ramenem - právě když se otevřely. Ztratil jsem rovnováhu, vřít se dovnitř a slyšel, jak se za mnou dveře zavírají.

"Vítejte v hradu Penoso, sire Hektore," ozval se roztřesený hlas. "Vítejte."

Vstal jsem a oprášil si kolena. Majitel hlasu stál přímo přede mnou. Duchu podobný muž se šedivými vlasy a šedou pletí. Dokonce i barva jeho šatů byla šedivá. Přijal jsem roztřesenou ruku, slabě stiskl prastaré prsty a mírně se uklonil. Pokoušel jsem se upamatovat, jak se oslovuje vévoda. Vaše božstvo? Vaše výsosti? Vaše vévodstvo? Hlavu jsem měl úplně prázdnou. Budu to muset nějak obejít.

"Jste velmi laskav! Jak bych se vám jen mohl odvděčil? Stál jsem tváří v tvář smrti a byl jsem zachráněn jen díky vaší včasné pomoci!"

"Vždyť jsem jen otevřel dveře, sire Hectore," zamumlal stydlivě vévoda a gestem ruky se snažil zlehčovat svou statečnou akci. Pak zamrkal stařeckýma očima svým směrem. "Ale posadte se přece, musíte si dát kapku brandy. Pak mi všechno porozprávíte. Od markýze jsem dostal jen stručnou zprávu, ve které mě prosí, abych vás přijal. Říkal, že mi vše vysvětlíte."

Vysvětloval jsem rád. Zvláště když jsem přitom vychutnával vynikající brandy. Samozřejmě jsem příběh místy poněkud zjednodušil. V podstatě jsem ale řekl úplně všechno. Prožil jsem dva velmi rušné dny. Vévodovy oči se při poslechu mých bajek rozšířily a nadšením sípal tak mocně, až jsem o něj měl strach. Ale přežil to a příběh zapůsobil tak silně, že si dal brandy se mnou.

"Strašné! Strašné! Zapilote musí být odstraněn jednou pro vždy. A jak se má můj drahý čtvrtý bratranec ze čtrnáctého kolena?" Teď byla řada na mně, abych si namáhal hlavinku. Nakonec mi došlo, že se ptá na markýze; netušil jsem jen, jak mohou s takovou přesností znát všechny rodinné příslušníky.

"Já nevím. S tím mi právě musíte pomoci. Když napíšu zprávu, pošlete ji semaforem?"

"Okamžitě, můj drahý, okamžitě. Zavolám operátora." Zatímco cinkal svým malým zvonečkem a vydával příkazy, naškrábal jsem na lístek papíru

JSEM V BEZPEČÍ NA HRADE PENOSO.

V JAKÉM STAVU JSOU MARKÝZ, JAMES A BOLIVAR?

SIR HEKTOR HARAPO

Vévoda pokýval hlavou nad papírkem a podal ho operátorovi, který s ním rychle zmizel. Vévodu už stoupání po dlouhém schodišti nelákalo. Museli jsme čekat. Já si začal tykat s karafoou brandy. Když zpráva nakonec dorazila, vytrhl jsem ji operátorovi z prstů. Se skřipáním zubů jsem zjistil, že je stále ještě zakódovaná.

Měřil jsem pokoj dlouhými kroky, zatímco vévoda cvakal svým dekódovacím kolečkem a spiklenecky si cosi pobrukoval. Když se ke mně nakonec obrátil s rozluštěnou zprávou v ruce, byl jsem skokem u něho. Stál jsem za ním, četl mu přes rameno a veškerý bonton mi byl ukradený. Dostali se v pořádku do hradu? Četl jsem a cítil, jak napětí opadá.

MARKÝZ SE RYCHLE UZDRAVUJE.

BOLIVAR S JAMESEM JSOU NEZRANĚNI. PROSÍM,

VYDEJTE ROZKAZY

LADY HARAPO

Všechno bylo v pořádku! Chlapci splnili svůj úkol a dopravili de Torrese domů. Viděl jsem lékařské vybavení na hradě a věděl, že jakmile se markýz dostane k hradním lékařům, bude brzy zdrav. Angelina v mé nepřítomnosti převzala velení. To byla další dobrá zpráva. Nyní jsem si mohl dopřát odpočinek. Udělal jsem to: nalil jsem si další brandy.

"To jsou opravdu dobré zprávy," kvákal vévoda. "Jaký bude váš další krok?"

"Opatrný. Měli jsme velké štěstí. To už se nesmí opakovat. V téhle hře se nesmíme spoléhat na štěstí. Kampaň bude krok za krokem naplánována. Musí proběhnout přesně jako vojenské manévry. Kdykoli se příště s markýzem objevíme na veřejnosti, budeme hlídáni jako korunovační klenoty."

"Ano, korunovační klenoty. To je taky tragédie. Pamatuju si, jako by to bylo včera, když Zapilote převzal vládu."

Včera? Vždyť už to je dobrých stopětasedmdesát let! Diktátor nebyl zjevně jediný, kdo používal hormony proti stárnutí. "Sliboval nám spravedlivou vládu a my blázní jsme mu věřili. Budu střežit korunovační klenoty sliboval. Od té doby je nikdo neviděl. Určitě je prodal, já takové typy znám..."

Pak burácel v podobném duchu a já vypnul přijímač. Jaký bude další krok? Pro začátek by bohatě stačilo dostat se bezpečně zpátky na Primoroso. Ale jak? Nic mě nenapadalo. Hlavu jsem měl jak vymetenou a údy ochablé. Díky nedostatku spánku a nadbytku brandy jsem byl napůl namol a to možná způsobilo onen nedostatek inspirace. Musí však existovat zvláštní řízení osudu, které přeje ocelovým krysám a jiným zlosynům. V okamžiku, kdy jsme s vévodou každý breptali svoje, svorně zahalení oblaky brandy byla už záchrana na cestě. Objevila se v podobě nesmělého zaklepání na dveře, které se za chvíli opakovalo o něco silněji.

"Co je?" ozval se vévoda nevrle, vyrušený ze sladkého alkoholového vytržení. "Vstupte, vstupte."

Dveře pracovny se chvějivě otevřely a staříček sluha, tak starý, že by mohl být vévodovým otcem, proklopýtal dveřmi.

"Nerad vás vyrušuji, vaše Jasnosti," tremoloval v dokonalé imitaci hlasu svého pána, "ale dnes je čtvrtek."

"Máte nějaký zvláštní důvod pro to, abyste mi podával zprávy o dnu v kalendáři?" zeptal se vévoda a udiveně vrtěl hlavou.

"Ano, vaše Jasnosti. Sám jste mě požádal, abych vás o této skutečnosti informoval každý čtvrtek, alespoň půl hodiny před tím, než přijdou."

"Sakra!" zavrčela jeho Jasnost vznešeně a zlobný škleb odhalil nádhernou sadu bělostných porcelánových tesáků.

"Za chvíli jsou tady."

"Oni?" zavrtěl jsem hlavou a měl pocit, jako by mi unikla nějaká důležitá skutečnost.

"Každý čtvrtek. Nemůžu to obejít. Vládní příkaz. A vstupným můžu ve výhodném kursu platit daně. Projížďka po šlechtických sídlech. Špinaví cizáckí turisté znečišťují tyto vznešené sály které byly posvěceny generacemi Penosů..." Ještě chvíli pokračoval - ale já už ho nevnímá. Turisté! Tady! Veškerá únava zmizela. Také opojení v okamžiku zmizelo.

Na zlatém podnose mi právě byla předložena možnost úniku. Stříbrný zvonec byl na stole a já hlasitě zazvonil. Ryk zvonku upoutal pozornost vévody a přiměl sluhu k návratu.

"Chápu dobře, že brzy se budou po tomto vznešeném hradě potulovat sprostí cizí turisté?"

"Je to tak, sire Hektore. Jsou to strašné časy."

"To zajisté jsou. Kolik jich asi přijde?"

"Většinou jich z Puerta Azul přijede celý autobus. Mezi čtyřiceti a padesáti."

"Invaze proletářů," burácel vévoda.

"Jak zajišťujete, aby neukradli vévodovo stříbro a nesahali na obrazy?"

"Skupina je celou dobu prohlídky doprovázena značným počtem našich lidí."

"A to je náhoda," radoval jsem se. Mnul jsem si ruce samým štěstím. Otočil jsem se k vévodovi. "Mohu použít pomoci vašeho služebnictva? Rád bych opustil váš pohostinný hrad a neupoutal přitom pozornosti policie?"

"Ale jistě, pro budoucího prezidenta Paraiso-Aqui cokoli." Vyškřábal se na nohy a položil si ruku na srdce. Pak kývl na starého sluha a ten udělal totéž.

"Sláva budoucímu prezidentovi Paraiso-Aqui," zvolali slavnostně a já sklonil hlavu pod vahou té cti, které se mi dostalo. Malá ceremonie byla za námi a ti dva byli více než ochotni mi pomoci.

"Nejdříve mám jednu otázku." Jejich šedivé hlavy se dychtivě naklonily.

"Vede z tohoto hradu tajná chodba?"

"Z každého hradu vede tajná chodba!" řekl vévoda, překvapený mou ignorancí. "Ta naše ústí do budovy přes ulici. Dal ji vykopat třetí vévoda. Dříve v tom domě býval nevěstinec!" Slabě se usmál, asi si pokoušel vzpomenout, co mohl kdysi dělat s děvčaty.

"Skvělé. Řeknu vám svůj plán. Seženete mi livrej vašeho sluhy a já si ji obleču. Pak se přidám k turistům. Ve vhodné chvíli jednoho z nich nahradím. Pak už bude snadné dostat se z hradu s ostatními turisty. Jejich přítomnost navíc zaručí mou bezpečnost!"

"Ale, vaše šaty..." protestoval vévoda.

"Použiji šaty toho turisty."

"Vaše vousy?"

"Budou oholeny."

Ted' už to vévodovi došlo a on se radostně hihňal. "Ó, jak jste inteligentní, Hektore. Jako dítě jste byl tak hloupý, že jsem nevěřil, že někdy vůbec přestanete slintat. A tajnou chodbu použijeme k uschování odpadního sudu s tělem toho turisty." "Žádná těla!" řekl jsem ostře. "Kdybychom turistu zabili, vyšetřovatelé by určitě zjistili, že zmizel právě tady. Na vás nesmí padnout žádné podezření. Dám tomu muži injekci, která ovlivní jeho paměť. Policisté ho najdou, jak se potlouká v parku a táhne z něj ron. To dokážeme snadno zařídít. Turista si nebude z dnešního dne pamatovat vůbec nic. Kromě toho ho opijete nějakým laciným ronem a do kapsy mu dáte balík peněz, abychom vyloučili podezření z krádeže. Úřady se zasmějí a vrátí ho k jeho skupině a tím to skončí."

"Přál bych si, abychom mohli někoho zabít" škemrlal vévoda.

"Později. Po volbách. Ted' musím dostat tu livrej."

Sotva jsem si opět strhal vousy - mé pleti se takové zacházení příliš nelíbilo - a natáhl si krátké kalhoty a další kusy oděvu, turisté byli tady. Slyšel jsem jejich radostné pištění, které připomínalo nadšené, ale mentálně postižené veverky. Vklouzl jsem do řad sluhů. Ti už o plánu věděli - a ukázalo se, že jsou mimořádně dobře vycvičení. Ani jediné oko nepohlédlo mým směrem, když jsme v tichosti následovali brigádu kamerami ověšených, křiklavě oděných turistů s nahými koleny.

"...trebonegan eksempon de la pentroj de la ekskrementepoko de pasinta jarcento..." hrčel průvodce a ukazoval na špatně provedené a ještě hůře pověšené portréty, které hyzdily stěny. Turisté si prohlíželi portréty a já si prohlížel turisty. Chystal jsem se se udeřit. Většinou šlo o páry osmdesátníků, ty jsem ignoroval. Pak jsem zahlédl pár osamocенých mladých žen, ale ani těch jsem si nevšímal. Jaksi jsem neprahl po náhlé změně pohlaví. Pak jsem spatřil svou kořist. Stál sám. Muž mé velikosti s purpurovými kraťasy, zlatou krajkovou košilí a s unuděným výrazem. Kolem krku mu visel fotoaparát, v ruce nesl slaměnou tašku, na které byl natištěn nápis BYL JSEM V PUERTO AZUL A DOSTAL JSEM TAM TUHLE SLAMĚNOU TAŠKU! Ten bude stačit - no jasně, bude stačit! Chvilí jsem šel těsně za ním a když dav zahnul za roh, aby se pokochal pohledem na další špatný portrét, lehce jsem mu poklepal na rameno. Otočil se a zamračený se ještě prohloubilo. Sklonil jsem se a pošeptal mu do ucha.

"Neříkejte to ostatním, prosím, ale máme pro vás jednu láhev ronů zdarma. Dar od vévody. Z každé skupiny turistů jednoho vybereme. Dneska jste to vy. Prosím, pojďte za mnou."

A on šel. Velice opatrně, aby si toho ostatní nevšímal. Ó chamtivosti, jaké to zločiny jsou páchaný v tvém jménu.

"Tudy pane."

Otevřel jsem dveře pracovny, tam už stál sluha se stříbrným podnosem, na kterém stála láhev ronů. Turista nadšeně zahýkal a natáhl ruku. Já jsem ho obdaroval jednou včeličkou, která by uspala hrocha a zavřel dveře. Turista se pomalu skládal na parkety. Vévoda radostně přihlížel a nepochybně v tomto malém vítězství spatřoval posla lepších časů. Kdo ví, možná měl pravdu.

V tlačenci, která vznikla při nastupování do autobusu, jsem se snadno a nezpozorován vmísil do davu. Znuděný policista nás při odchodu z hradu spočítal, udělal si poznámku do bloku a dal znamení řidiči. Dveře autobusu se zavřely, řidič spustil současně klimatizaci i přeslazenou hudbu. Vyrázili jsme na další cestu.

Žena na vedlejší sedačce si mě podezřívavě prohlížela. "Vás jsem předtím nikde neviděla," pronesla váhavě.

Copak jsem byl odhalen? Kdybych ji umlčel, upoutal bych na sebe pozornost ostatních turistů. Co mám dělat? Hlavou se mi honily neveselé myšlenky. Rozhodl jsem se vyrazit do útoku, abych získal čas.

"Já jsem vás taky nikdy předtím neviděl!" zněla má nelítočná odpověď.

"No to je teda něco," vypískla a já si uvědomil, že její slova netají podezřívavost, ale zájem. Byl jsem právě balen.

"Jmenuji se Joyella a jsem z Phigerinadonu II..."

Věta končila tázvým tichem a já se toho záchranného kruhu chytil.

"No není to náhoda. Jmenuji se Wurble a jsem z Blodgetu."

"Jaká je v tom náhoda?"

"Obě planety se nacházejí ve stejné galaxii."

Tento nejapný vtípek přijala se slastným zahihňáním a já měl přítele. Joyelliným jediným problémem byla samota. Byla opuštěná a strašlivě nudná. Trocha porozumění z mé strany dělala divy. Já celou tu dlouhou cestu jen souhlasně kýval hlavou a poslouchal všechno o nudném životě na její planetě a o práci v továrně na výrobu hajzrobotů, kde pracovala. Zpátky do turistického ráje Puerto Azul jsme dojeli až pozdě odpoledne. Co jsem opustil vévodu, neměl jsem alkohol v ústech. Musel jsem to napravit a tak jsme zapluli do baru. Pár vysokých chlazených sklenic se skvělým pitím nám úžasně spravilo náladu. Udělali jsme si krásný podvečer, ale já po chvíli vyklouzl z Joyellina života, nevšímaje si jejich třesoucích se rtů. Utekl jsem dříve, než se věci dostaly příliš daleko. Na záda jsem si hodil odpudivou, turistickou tašku, která byla nyní příjemně plná mého vlastního vybavení, zamával jí a zmizel v soumraku. Dalším krokem bylo dostat se odtud. Jorge už bude vědět jak.

Jorge měl svých starostí dost. Napadlo mě to hned, jak jsem u vchodu jeho penzionu zahlédl černé auto. Muž, který podřimoval za volantem, měl černé brýle. Vůbec to nemusel být policajt. V domě bydlela ještě spousta dalších nájemníků. Proč se tedy chlupy na mém krku pokoušely prorůst límcem? Už dříve se můj šestý smysl ukázal být spolehlivým rádčem. Proč bych ho zrovna teď měl ignorovat? Vůbec nic se nestane, když udělám pár preventivních opatření. Do dlaně jsem si schoval uspávací jehlu, z tašky vytáhl mapu. Přišel jsem k autu a naklonil se k okénku.

"Sorry, kámo, ale hledám tohle místo. Slyšel sem, že tam mají dobrou chlast a bezva holky..."

"No parolas, me, Esperanto..."

"Hele, já ti nerozumím ani slovo, starouši. Ale mrkni na tu mapu."

Otevřel jsem mu ji před nosem a on ji odstrčil - pak se skácel na stranu, když včelička vylétla z úlu. Vrátil jsem mu hlavu zpět do rohu. I z blízka vypadal úplně normálně, jen odpočíval. Se zajištěnými zády jsem se otočil k penzionu. Právě se ze vchodu vynořili dva z černých vrahů a mezi sebou vlekli dosti potlučeného Jorgeho. Vykročil jsem kupředu a zastavil se před nimi.

"Hele, tomu pánovi je asi špatně!" poznamenal jsem.

"Zmiz, blázne," zavrčel ten větší a natáhl ruku, aby mě odstrčil.

"Útočíš na bezbranného turistu!" zaječel jsem. Tvrdě jsem ho sekl do krku a on se s uspokojivým žuchnutím svalil na chodník.

Jeho kamarád se pokoušel tasit zbraň, ale Jorge mu to ztěžoval. Visel mu na ruce jako pytel. Tenhle malý problém jsem vyřešil snadno. Sekl jsem černého vraha do nervu na předloktí. Pistole okamžitě vypadla z bezvládných prstů. Muselo to strašlivě bolet a tak jsem se nad ním slitoval. Rychlým úderem jsem ho poslal do blaženého nevědomí.

"Jsem velice rád, že tě vidím," zasípal Jorge a pokoušel se příliš nekymáčet. Sáhl si do zakrvácených úst a vytáhl zub.

Chvilí si ho velmi smutně prohlížel a pak ho s povzdychem zahodil. Velmi rozvázně pokýval hlavou a hrdlořeza v bezvědomí pořádně nakopl do žeber.

"Jdeme odsud," řekl jsem. "Auto si vezmeme."

"Kam pojedeme?"

"To se ptám já tebe." Otevřel jsem zadní dveře policejního auta a dva muže v bezvědomí nacpal na podlahu. "Sedni si k nim," postrčil jsem ho. Stále ještě rychle mrkal a zdálo se, že zatím nestihá. Zavřel jsem za ním dveře, odstrčil klímajícího řidiče na stranu a vystřelil pryč. "Napadá tě nějaký speciální směr, kterým bychom se měli vydat?"

Na zadních sedačkách bylo ticho. Ohlédl jsem se a zjistil, že Jorge je v bezvědomí. Museli mu dát pořádnou nakládačku. Všechno je na zase na mně. Už zase. Vzdychl jsem si, ale moc mi to nepomohlo. Byl jsem unavený a sklíčený. Už jsem příliš dlouho prechal před policií. Nemělo smysl vozit spící posádku do města a tak jsem vyjel na pobřežní dálnici.

Uháněl jsem vstříc soumraku. Dřív než byla příliš tma jsem sjel na odpočívadlo. Svázal jsem černé vrahy jejich vlastními šaty a ještě mi zbylo na roubíky. Projelo pár aut, ale žádné nezastavilo. Právě jsem táhl poslední tělo do křoví, když se Jorge pohnul a zasténal. Hrabal jsem v tašce tak dlouho, dokud jsem nenašel lékárníčku. Z ní jsem vydoloval kombinaci léků na stimulaci vědomí a tlášení bolesti. Dal jsem mu injekci. Okamžitě zabrala, chvíli jsem uvažoval a pak píchl jednu i sobě.

"Už se cítíš líp?" zeptal jsem se Jorgeho celkem zbytečně. Právě se posadil a protáhl se.

"Mnohem líp. Musím ti za všechno poděkovat."

"Nenapadá tě, jak bychom se odsud mohli dostat?" Rozhlédl se kolem sebe.

"Kde jsme?"

"Pobřežní silnice. Kousek od Puerto Azul."

"Dokážeš létat se stíhacím vrtulníkem?"

"Já dokážu létat s čímkoli. Proč se ptáš - máš ho v kapse?"

"Ne, ale kousek odtud je na pobřeží soukromé letiště. Je tam spousta letadel. Ale jsou tam taky stráže a alarmy..."

Mé odfrknutí nebylo zlostiné. Znělo spíš jako odfrknutí válečného koně, který má jít do bitvy. Únava byla pryč a já se vznášel na obláčku a už se těšil na své poslední vloupání, vniknutí, únos a odlet domů. Měl jsem za sebou pár rušných dní.

Jorge mi chtěl pomoci, ale já mu doporučil, aby zůstal v autě. Stejně by mi jen překážel. Překonat alarm na ohradě s ostnatým drátem pro mě nebyl žádný problém. Přelezl jsem ji tiše jako had - a za deset minut jsem se vycházkovým krokem vrátil, abych otevřel bránu.

"Všechno vypadá tak jednoduše, když to děláš ty," řekl Jorge se nadšeným obdivem, když jsme vjížděli na stojánku. "Každý ať dělá to, co mu jde nejlíp," zamumlal jsem s falešnou skromností. "Jsem si jistý, že bych byl mizerný turistický průvodce. Teď vystoupíme z auta a vezmeme si támhleten sportovní proudový vrtulník. Snaž se neupadnout, není to daleko, zvládneš to?"

V okamžiku kdy si připínal pásy, jsem pomocí dvou drátů zapnul zapalování, nastartoval motory a zprovoznil navigační systém. Zaťukal jsem na displej s mapou.

"Budeme mířit na Primoroso - pak prudce zatočíme k bariéře a hurá do markýzova hradu. Jsi připraven?"

Přikývl a tak jsme vzletli.

Byl to snadný let. Na radaru se neobjevila ani jediná tečka. Nikdo nás nevyrušoval, dokonce ani když jsme překračovali bariéru. Dokud se na mapě neobjevil hrad de la Rosa, nemluvil jsem do éteru. Teprve pak jsem se ohlásil a vletl do jeho vzdušného prostoru. Přistávací plocha byla jasně osvětlena a v záplavě světla tam stáli tři nejdůležitější lidé v galaxii. Tedy pro mne.

Vyskočil jsem z vrtulníku, rychle zamával synům a pak objal jejich matku takovým způsobem, že reagovali potleskem. "Moc jsi mi chyběl," vzdychala Angelina a držela mě pevně kolem krku. "Neublížili ti, že ne? Jestli ano, tak bude tahle planeta brzy zamořena mrtvolami."

"Buď klidná, lásko! Opak je pravdou. Těžce jsem řádil v řadách nepřítele, slavně zvítězil v mnoha soubojích. Získal jsem nám pár nových přátel, podváděl v kartách a vůbec jsem se neflákal, co jsem byl pryč. Jak to vypadá tady?"

"Tady je klid. Markýz se rychle zotavuje a já měla čas na detailní přípravu. Chlapci mi hodně pomohli."

"Připravu čeho?" Léky přestávaly působit, únava zaútočila a já tlumil zívnutí.

"Připravu na vedení nejpodvodnější kampaně v historii volební politiky. Bude to přehlídka ilegálních postupů, monument manipulace a kakofonie korupce."

Jorge nevěřicně sledoval, jak radostně křepčíme.

KAPITOLA 19.

Seděli jsme na terase, zaliti teplými paprsky ranního slunce. Ubohé pozůstatky monumentální snídaně byly odnášeny tichým služebnictvem a my dopíjeli poslední doušky kávy. Byla to vždy praktická Angelina, která se nakonec způsobně dotkla ubrouskem rtů a dala se do práce.

"Zatím co jsi byl pryč, využila jsem příležitosti a prohlédla si markýzovu knihovnu. Jeden z jeho předků se zabýval sbíráním universitních knihoven. Má jich tam nejméně tisíc."

To ovšem není obyčejný koníček, dalo by se dokonce říci, že je spíše výstředický. Prakticky to určitě není nic těžkého, pokud ovšem máte peníze. Samotná univerzitní knihovna není tak drahá; jedna se směstná na pevný disk, který se vám vejde do dlaně. Disk by neměl stát víc, než jedna flaška dobrého ronu. Ale cestování po galaxii, objížďení všech odlehlých planet, hrabání se v paměťových second-handech a hledání starých univerzit a jejich knihoven, už může být dražší.

"Prohlédla jsem všechny universitní knihovny a prošla všechno o volebních zločinech a špinavé politice. Odkazů byla spousta, ale autoři většiny knih si jen stěžovali na takové ošklivosti a radili vyhnout se jim. Neradi zabíhali do detailů."

"Dost neuspokojivé."

"To ano. Dokud jsem nenarazila na neuvěřitelně starou universitu. Disk byl poškozený a šedý stářím, název školy nečitelný. Byla skutečně neuvěřitelně stará. Každopádně knihovna byla téměř netknutá. V ní jsem našla knihu, která bude ode dneška naší biblí. Nechala jsem ji vytisknout."

Z kufříku vytáhla těžký svazek a podala mi ho.

"Jak zvítězit ve volbách," četl jsem. "aneb Hlasy ze záhrobí, Seamus O'Neill. Co proboha znamená ten podtitul?"

"Čti dál. Je to způsob, který budeme sami brzy používat. Je geniálně jednoduchý. Do volebního seznamu jsou prostě opsána jména ze všech náhrobních kamenů."

Četl jsem dál, jak mi bylo doporučeno - a s každou další větou se mé nadšení zvětšovalo.

"Pohoda!" řekl jsem. "Prostě neuvěřitelné. Ten muž je geniální. A ty jsi také geniální, miláčku. Objevila jsi poklad. S tímhle nemůžeme prohrát."

"Taky neprohráme. Chlapci už začali s přípravami. Během týdne může začít kampaň. Když pomineme nepředvídané okolnosti, máme vítězství v podstatě v kapse. A nejvíc nám bude pomáhat sám prezident generál Zapilote."

"Nemohla bys mi to prosím tě vysvětlit. Asi jsem dnes trochu natvrdlý..."

"Pomůže nám tím, jak vedl své kampaně v minulosti. Jelikož ovládá všechna média, má v ruce i výsledky voleb. Má předem nahrané rozhovory v televizi, připraveny chvástivé fráze v novinách. Volební automaty jsou upraveny tak, že mu stejně nakonec přiřknou devadesát procent hlasů, ať lidi volí jak chtějí."

"A to nám pomůže?"

"Ale jistě," řekla sladce a usmívala se na mě laskavě jako na mentálně postiženého chlapečka. "Budeme elektronicky ovládat televizi, tisknout vlastní vydání novin - a falšovat volební výsledky ve jménu spravedlnosti."

Uznejte sami, s tím se prostě nedá nesouhlasit. Dokázal jsem jen nadšeně přikyvovat. Dopil jsem kávu a pak se odebral do maskérny. Zatím, co jsem si nechával opět nasadit Harapův černý plnovous, rychle jsem si přečetl O'Neillovu knihu. Byl jsem u vytržení. Kdyby žil dnes, byl by jistě zvolen galaktickým prezidentem. Fakt, že taková funkce neexistuje, by mu nijak nevadil. On by ji určitě vymyslel. Mým předchozím zdrojem inspirace pro politické špinavosti byla Učebnice pro prince od Maca O'Vellyho, ale to byly pohádky pro batolata v porovnání s O'Neillovým veledílem. Když jsem byl

náležitě ochlupacen a oblečen pro svou roli, svolal jsem válečnou poradu. Kampaň mohla začít. Má rodina se kolem mě shromáždila v dychtivém očekávání a pouze de Torres hleděl do budoucnosti s obavami.

"Prohlašuji toto shromáždění za zahájené," oznámil jsem. "Jako prezidentský kandidát naší strany, bych rád nejprve obsadil několik funkcí. Bolívar, ty budeš tajemníkem strany. Tak si, prosím, vezmi svůj záznamník, nahrávej jednání a dělej si poznámky. James je organizátorem mítinků - tuhle činnost za chvíli podrobně vysvětlím. Nezbyvá mi, než doufat, že Angelina diGriz přijme pozici manažera kampaně. Do jejich úkolů bude mimo jiné spadat také zavedení volebního práva pro ženy. Přijímáte?" Spočítal jsem kývající hlavy a zatvářil se spokojeně. "Dobrá. Funkce jsou rozděleny."

"Ne tak docela," ozval se de Torres. "Já se budu muset postarat o další, mimořádně důležitou, smím?"

"Ale jistě - jste kandidát na viceprezidenta. Jestli jsme na něco zapomněli, prosím, upozorněte nás."

Tleskl rukama, otevřely se dveře. Do místnosti vešel štíhlý nenápadný muž, který lehce kývl naším směrem.

"Toto je Edwin Rodriguez," řekl de Torres. "Bude prezidentským tělesným strážcem a bude vás všude doprovázet. Drama, ke kterému došlo v Primorosu, se nesmí opakovat. Rodriguez vás bude hlídat, odhalovat a odstraňovat atentátníky a vůbec se celkově starat o vaše pevné zdraví."

Prohlédl jsem si muže od hlavy až k patě a pokoušel se nesmát. "Děkuji vám, markýzi. Velmi oceňuji vaši snahu, ale dokážu se o sebe postarat sám. Obávám se, že by mladík mohl dojít úhony..."

"Rodriguez," řekl markýz. "Atentátník v okně!"

Okamžitě mě ohlušil rachot výstřelů - a pak jsem zjistil, že ležím na břiše pod stolem a Rodriguez mi klečí na zádech. V ruce držel značně veliký a kouřící revolver, kterým mířil na okno. Tedy na místo, kde původně okno bývalo. Po krupobití dokonale mířených střel, z něho mnoho nezbylo.

"Útok skončil," řekl de Torres a váha se z mých zad přesunula jinam. Vstal jsem, oprášil si kalhoty a vrátil se na židli. Markýz pochvalně pokyvoval. "To byla jen malá demonstrace. Rodriguez je mým specialistou na zbraně. Najal jsem ho, když se stal planetárním šampionem vojenských sportů a vyhrál první místo v soutěži ve střelbě malými zbraněmi. Nikdy jsem toho rozhodnutí nelitoval."

"Ani já nebudu," řekl jsem a hleděl na nehybnou postavu mého nového ochránce. "Je to výborný nápad. Až začne kampaň, což bude během několika dní, bude mít spoustu práce. Musíme Zapiloteho vyvést z rovnováhy. Nedáme mu čas se nadechnout. Začneme volebním mítinkem."

"A co to, prosím vás, je?" zeptal se de Torres.

"Mítink je náboženská slavnost demokracie. Přednášejí se zde projevy a líbají děti. Potenciální voliči jí a pijí na účet strany. Je to směs karnevalu, pouti a korupce. Budeme hodně slibovat, útočit na současný režim a postaráme se, aby se o našem mítinku naplno psalo v tisku."

Markýz zavrtěl hlavou. "To bude sebevražda. Budou tam zbraně, pokusy o atentát. Zapilote nás nenechá odejít živé. Já toho muže znám. Je opravdu schopen shodit na ten mítink taktickou bombu, aby měl jistotu, že se nás zbaví. Dokázal by vyhladit celé město, jen aby se vyhnul politickému souboji."

Usmál jsem se a přikývl. "S tím naprosto souhlasím. Proto mítink neuskutečníme v Primorosu, nebo v Ciudad Aguilera, nebo v jiném z velkých měst. První mítink bude v nějakém malém a neohraničeném prostoru v Puerto Azulu."

"Proč tam?" Markýz byl zmatený. Angelina pochopila okamžitě a začala potěšeně tleskat rukama...

"Mítink bude tam, protože město je plně meziplanetárních turistů. Ti budou zárukou naší bezpečnosti. Ani Zapilote si nemůže dovolit, aby se někomu z nich něco stalo. V přítomnosti desítek turistů se neodvážá žádného násilí. Je to prostě perfektní místo na první mítink. Můj manžel zjevně používá mozek."

Kývnutím jsem poděkoval za lichotku i za to, že neřekla "konečně".

"Jak se tam dostaneme, aniž by nás zabili cestou?" zeptal se James. To byl skutečně problém.

"Dobrá otázka. Pojedeme, nebo poletíme?"

"Cesta vzduchem bude moudřejší," usoudil markýz. "Za bariérou jsou všechny cesty pod kontrolou Zapiloteho jednotek. Museli bychom si prostřílet cestu. Ale stíhaček má jen pár. O nějakých vzdušných silách se vůbec nedá hovořit. Taky žádné nikdy nepotřeboval. Ovládá veškerou vzdušnou dopravu. Vlastní všechno co lítá, kromě několika vrtulníků a sportovních letadel, která patří našim lidem."

"Mohl by se pokusit o vzdušný útok?"

"Můžeme ho předpokládat. Kromě stíhaček má také ozbrojená policejní vznášedla."

"Musíme se na něj připravit." Kývl jsem na Bolívara. "Poznamenej si, že musíme použít MFO pro posílení zbraňových systémů i systémů včasné výstrahy. Jestli se pokusí o nějakou srandu, ošklivě na ni doplatí."

"Jako by se stalo, tati - tedy prezidentě."

"Dobrá. Dále musíme vymezit lokalitu..."

"Ještě ani nejsi politik," usmála se Angelina, "a už tak mluvíš."

"Odpusť miláčku. Je to asi nakažlivé. Chtěl jsem říci, kde přesně ten mítink uděláme?"

"V Puerto Azulu je veliký stadión," řekl de Torres. "Tam jsou každou neděli býčí zápasy."

"Býčí zápasy?" zeptal jsem se. Tuhle hru jsem neznal.

"Ano. Velice zajímavá podívaná. Nedá se vidět jinde..."

"To zní dobře. Někdy se na býčí zápasy musíme podívat. Ale zatím budeme potřebovat jen stadion pro náš mítink. Až do posledního okamžiku ovšem musíme tenhle plán tajit. Nějaké návrhy?"

"Ať to zařídí Jorge," navrhla Angelina. "Byl turistickým průvodcem, tak by měl vědět, s kým se spojit. No a pro úřady z toho uděláme folklorní přehlídku, nebo něco podobného."

"Perfektní. Pak se během dne přesuneme. Zůstaneme v jednom z turistických hotelů, budeme řečnit na nárožích a rozdávat drobné pozornosti všem voličům. Kampaň bude odstartována. Nějaké další návrhy? Ne? Pak toto jednání

považuji za uzavřené. Navrhuji, abychom se odebrali do zahrady kde se před obědem stihneme ještě něčeho napít." "Šampaňské," prohlásil markýz jistě. "Určitě to musí být šampaňské, abychom si mohli připít na úspěšnou kampaň. A odzvonili éfe totality."

KAPITOLA 20.

Naše malá armáda vyrazila za úsvitu. Čtyři proudové vrtulníky a jedno staříčké letadlo s pevnými křídly byly nacpané našimi volebními potřebami. Sluníčko svítilo, den zářil jako korálek. Všechno šlo nádherně dokud se, asi za pět minut po překročení bariéry, na našich radarech neobjevily dvě tečky.

"Přibližují se po stejné dráze, tati," tlumočil mi Bolivar informaci z počítače. Měl na starosti detekční přístroje; jeho bratr obranu. Mrkl jsem na blížící se tečky a zapnul rádio.

"Toto je let markýze de la Rosa, volám stroje, které se blíží naším směrem. Prosím, ohlaste se."

Netrpělivě jsem čekal na odpověď, ale v éteru bylo ticho. Tečky se rychle přibližovaly. "Sestřelte je, než na nás vystřelí!" zašeptal markýz, pěsti měl zaťaté, oči přilepené na radaru. Zavrtěl jsem hlavou.

"Nejdříve musí zaútočit oni. Všechno nahráváme kamerami. Já chci, aby bylo naprosto jasné, že jsme násilí použili pouze v sebeobraně."

"Tahle slova budou krásnými epitafy na našich náhrobních kamenech. Už jsou na dostřel!"

"Vypustili rakety!" hlásil James a rychle bušil do klávesnice. "Naše obrana funguje. Podívejte se, támhle uvidíte výsledek."

Náhle se objevily dva tiché bílé mráčky. Pomalounku se odsunuly za nás, jak jsme postupovali kupředu.

"Útočníci se obracejí," řekl Bolivar. Všichni hleděli na mě. Nedokázal jsem promluvit. "Unikají, jsou už skoro mimo dostřel."

Markýzův drsný hlas přerušil ticho.

"Střílejte! Sundejte ho."

Jamesův prst visel nad tlačítkem a při rozkazu reflexivně udeřil. Odvrátil jsem se a hleděl kupředu. Nechtěl jsem vidět dvě fakule rudých plamenů, které zazářily na opačné straně. Cítil jsem, že Angelina stojí za mnou, drží ruce na mých ramenou. Hovořila tak tiše, že jsem ji slyšel jen já.

"Já tě chápu - a miluji tě za to. Ale ty také musíš pochopit naše pocity. Chtěli nás zavraždit. Zkusili by to znovu, kdybychom je nezastavili. Byla to sebeobrana."

Snažil jsem se, aby z mého hlasu necítila hořkost. "Všechno chápu, miláčku. Ale takhle to prostě nechci. Život by neměl být jen zabíjení..."

"S tím bude po volbách konec. Proto přece kandiduješ na prezidenta. Abys nahradil muže, který dal rozkaz zabíjet."

Nemělo cenu dál diskutovat. Oba jsme měli svou pravdu. Nájemní vrazi, kteří letěli v těch stíhačkách, už nikdy nikoho nezabijí. Angelina měla pravdu - jediným způsobem, jak navždy zastavit násilí, bylo vyhrát volby.

"Ještě si přečtu svůj projev," řekl jsem. "Chci se ho naučit nazpaměť." Angelina se tiše odvrátila - ale její polibek na mé tváři vypovídal za milion slov.

Tím skončily naše vzdušné problémy. Za chvíli se objevil modrý oceán a pak bílé budovy Puerto Azulu. Volební flotila kroužila ve vzduchu a náš detekční vrtulník zatím propátral celou oblast. Když byly všechny ukazatele na nule, přiblížili jsme se. Nikdo nám nebránil. Ukázal jsem na růžovou čáru aut pro turisty, která lemovala přistávací plochu.

"Zatím jde všechno podle plánu. Sedáme!"

Přistáli jsme a z dopravního letadla vyjelo naše volební vozidlo. Byla to markýzova nejluxusnější limuzína. Byla nádherná a něco jsme ještě vylepšili. Nyní zářila bělostí a červenými písmeny. Stálo na ní HARAPO NA HRAD! na jedné straně a HARAPO, TO JE ON! na druhé. Předimenzovaná soustava reproduktorů vyhrávala za jízdy ryčné pochody. V místě zadních sedaček byla zvýšená plošina. Tam budu sedět já s markýzem a budeme mávat davu, od kterého nás nebude nic dělit, jen vzduch. A neviditelné silové pole, které bude blokovat jakékoli laserové paprsky na nás namířené a taktéž veškeré projektily ze střelných zbraní.

Za pár minut byl náklad přeložen do pronajatých vozidel a naše malá, ale skvělá přehlídka vyrazila kupředu.

"Ať je všechno ve velkém stylu," přál jsem si. "Ať lidé vědí, že svítá nový den!" Pak jsem reproduktory přepnul z ryčného pochodu na naši prezidentskou znělku. Valili jsme do města a její nádherná slova duněla všude kolem nás.

Sláva, sláva dělníkům!

Sláva, sláva rolníkům!

Harapo hrrr na ně!

Harapo sniž daně!

Pryč s černými vrahy!

Harapo náš drahý!

Nechci se s vámi přít. Rozhodně to nebyla nejlepší báseň na světě. Ale pochybuji, že si kdokoli z voličů všiml příšerných rýmů, když slyšel tak šokující slova. Za protistátní řeči na veřejnosti se okamžitě střílelo. Tím pádem budou tomuto revoltujícímu songu všichni naslouchat.

Měli jsme pravdu. Sotva jsme opustili dálnici a začali projíždět předměstím, poslouchali nás. Tiché tváře a vyděšené oči sledovaly pozorně náš průjezd. Jen děti vesele pokřikovaly a utíkaly za námi, aby dostaly sáčky s bonbony a s vlaječkami HARAPO VLÁDNE SPRAVEDLIVĚ! Jakmile snědly cukroví, mávaly vlaječkami v naději, že dostanou další.

První starosti začaly teprve, když jsme odbočili na hlavní třídu.

V cestě nám stálo veliké policejní auto. Bylo plné zamračených kreatur, které svíraly nepříjemně vypadající

granátometry. Naše malá kolona se zastavila a Bolivar s bezelstným úsměvem vyšel kupředu, aby se setkal s nekompromisně zachmuřeným důstojníkem, který se opíral o auto a mimořádně nechutně si čistil nos.

"Harapo na hrad," řekl Bolivar a na hrud' mu připíchl náš volební odznáček. Muž ho strhl a odhodil na zem.

"Vraťte se. Vypadněte odsud. Neprojedete."

"Bože, řekněte mi proč?" ptal se Bolivar a nabízel odznáčky dalším policistům, kteří je odstrkovali a hlasitě vrčeli.

Angelina se také zvedla ze sedačky a začala davu dětí rozdávat cukroví a vlaječky.

"Nemáte povolení uspořádat průvod," procedil policista mezi zuby.

"My nejsme průvod. Jen jsme si s pár kamarády vyrazili na projížďku..."

"Když říkám, že jste průvod, tak jste průvod. Obráťte se a zmizte. Máte na to přesně deset sekund, nebo...!"

"Nebo co?"

"Nebo vás osobně všechny odprásknu!"

Na ta slova se ozval šum a celá ulice se rázem vylidnila. O policajtově slovu rozhodně nikdo nepochyboval. Jen několik vlaječek zůstalo ležet na chodníku. Když se tak najednou její obecní rozprchlo, přešla Angelina k policejnímu vozu a začala nabízet své vlaječky přítomným důstojníkům.

"Vy nás jen tak, bezdůvodně zastřelíte?" zhrzil se Bolivar. Otočil se k nám a udělal zděšený obličej. Věděl, že všechno natáčíme.

"Zastřelíte bezbranné občany své vlastní země - vy kteří jste přísahali, že budete hájit zákony!" Couvl a zalapal po dechu.

"Váš čas vypršel. Tak dobře, mužstvo - připravit - pal..."

Jediný policista se pokusil zvednout zbraň a pak se taky položil. Připojil se ke svým netečným kolegům, kteří už spořádaně leželi kolem. Má drahá Angelina společně s vlaječkami rozdávala také uspávací kapsle.

"Pal!" opakoval důstojník - a opět se nic nestalo. Otočil se a zalapal po dechu. Pak se pokusil vytrhnout pistoli z pouzdra, ale další kapsle mu předala svou neviditelnou zprávu a také on se připojil ke svým chrápajícím jednotkám.

Jakmile usnul, ozval se z okolních budov nadšený pokřik a znovu se objevily děti. Radostně ječely, mávaly vlaječkami a loudily další cukroví. Tentokrát s nimi bylo také více dospělých. Ozýval se hlasitý a souhlasný smích, když jsme na uniformu každého z policistů připíchlí odznáček a pod každou bezvládnou ruku zasunuli vlaječku. Pak ochotní dobrovolníci odtlačili policejní automobil s bezvládnými strážci zákona; pokřik zesílil a naše cesta pokračovala. Byla rozdána spousta cukroví. K vlaječkám byly připíchuty tvrdé, zelené trojúhelníky volebních poukázek. Každá kartička mohla být vyměněna za láhev vína a volební guláš na odpoledním shromáždění. Začínalo se nám to pěkně rozjíždět. Ale Zapolote se pořád ještě snažil nás zabrzdit. Když jsme vjeli do centra, davy zhoustly pokřik zesílil. Markýz a já jsme stáli na zádi našeho skvělého automobilu, mávali jsme a volební znělka se valila v uši rvoucích vlnách. Vzpřímenou postavu svého tělesného strážce Rodrigueze, jsem stále viděl po boku vozidla a jeho tvář byla ještě zachmuřenější než obvykle. Donutil jsem ho totiž nechat oblíbenou automatickou padesátku doma. Ukázalo se to být velice moudrým opatřením. Několikrát jsem zahlédl, jak chňapá po prázdném pouzdře. Nedivil jsem se mu. Značný počet kulek dopadl na silové pole. Nebylo nic příjemného vidět, jak se zničehonic objevují před obličejem. Pohybovaly se pomaleji a pomaleji, nakonec se zastavily úplně a spadly na zem.

"Je támhle v okně ve druhém patře!" vykřikl Rodriguez a ukázal prstem. Koutkem oka jsem zahlédl rychlý pohyb mizejícího střelce. "Je tvůj!" přikývl jsem.

Rodriguez prolétl davem jako delfin vlnami - pak vnikl do budovy. Poručil jsem zastavit automobil. Rukou jsem sebral zbylé kulky a ještě horké špičky, které trčely ze silového pole. Hodil jsem je na podlahu. Dotkl jsem se mikrofonu na límci.

"Máte to nahrané?" zeptal jsem se a otočil se na Jamese v dalším autě. Pozvedl kameru a poklepal na ní. Vzápětí jeho hlas zašvelel v mém minisluchátku.

"Mám to tam, tatí!"

"Dobrá. Natáčeš dál. Právě došlo k pokusu o atentát a náš věrný tělesný strážce se vydal hledat střelce. A tady ho máme."

Rodriguez se vynořil ze dveří, v jedné ruce držel odstřelovačskou pušku a druhou táhl bezvládné tělo muže. V davu to vřelo. Všichni chtěli vidět, co se děje. Rodriguez se namáhavě protlačoval davy k autu. Přepnul jsem mikrofon, abych odlákal jejich pozornost a začal hlasitě vykřikovat.

"Dámy a pánové, voliči Puerto Azul! Je mi velikým potěšením, setkat se zde s vámi. Upřímně doufám, že se dnes večer ještě uvidíme na obrovském mítinku. Tam budeme spolu hovořit, bavit se. Budeme pít víno, jíst výborný guláš a to všechno zdarma. Pro děti bude zdarma zmrzlina a stovky drobných cen, ano, je to tak. Za vstup nemusíte vůbec platit. Stovka šťastných výherců si domů dokonce odnese terč s kompletní sadou šipek. A nebude to jen tak ledajaký terč, poslouchajte dobře. Na každém z těch terčů bude jistá tvář - a já se vás ptám, či tvář tam bude? Ano, správně - šipky můžete vrhat do odpudivé tváře samotného diktátora, Julia 'Netvora' Zapoloteho!"

Jistě si dokážete představit, jakou to přitáhlo pozornost. Davy zalapaly po dechu. Pár slabších jedinců dokonce hledělo k nebesům. Evidentně čekali, že z nich vyšlehně blesk, aby mě na místě sežehl. Dveře auta se otevřely a Rodriguez dovnitř vecpal bezvládného muže i jeho pušku. Pak ho převálil na záda, já pokýval hlavou a ukázal na jeho černé brýle. Budou se mi hodit. Můj elektronicky zesílený hlas znovu zahřměl.

"Přicházím k vám s čistým srdcem a poctivými volebními sliby. Mohli byste si myslet, že si dost dovoluji, ale já skutečně přináším lepší život vám i vašim dětem. Všichni můžete dosvědčit uvítání, kterého se mi dostalo. To se mi snad jenom zdá. Přišel jsem, abych podpořil svou mírumilovnou, volební kampaň a co se nestane? Začali na mě střílet!" Nechal jsem dav vyšumět, pak jsem znovu zesílil hlas a pokračoval. "Teď už se opravdu hněvám. Přimo tady v této ruce držím kulky, které na mě byly vypáleny. Přimo u nohou mi leží střelec a jeho zbraň. A chcete slyšet dobrý vtíp?"

Tady jsem udělal řečnickou pauzu. "Ačkoliv na mě střílel z budovy, měl na sobě černé brýle..."

Dav zařval a pohnul se kupředu; dal jsem pokyn řidiči a naše auto se opět rozjelo.

"Stůjte!" poručil jsem davu a on poslechl. "Chápu co cítíte. Ale nebojte se, dočkáte se spravedlnosti. Já dávám přednost obžalobě tohoto muže před soudem a uvidíme, jestli v zemi ještě platí zákony."

Jakmile jsme se dostali z davu, zvýšili jsme rychlost. Nezpomalili jsme, dokud jsme nebyli v hotelu. Jedním z hlavních důvodů, proč jsme zvolili právě hotel Gran Parajero, byly jeho rozlehlé podzemní garáže. Náš malý konvoj do nich vjel. Zastavili jsme. Všechna ostatní auta kroužila kolem mého tak dlouho, dokud celá oblast nebyla prohlédnuta a prohlášena za bezpečnou. Abych se nenudil, prohledal jsem v mezičase kapsy našeho ostrostřelce a našel jeho doklady. Byl tak hloupý, že se vydal spáchat na mne atentát s průkazem v kapse. Četl jsem nahlas.

"Tady píšou, že je členem Federální komise pro udržení zdraví. Co to má, k čertu, znamenat?" Markýz chmurně pokýval hlavou.

"Na to byste asi nepřišel, ale takhle zní oficiální název ultimados. Náš přítel patří k černým vrahům!"

"Ale moc to neumí." Jakoby chtěl potvrdit má slova, probral se náš zajatec z bezvědomí. Pokusil se na nás vytáhnout dlouhý nůž. Kopl jsem ho do hlavy pak se opět uklidnil. Sehnul jsem se, nadzvedl ho a přehodil si ho přes rameno. "Já ho ponesu, de Torresi, vy vezměte pušku. Tisk bude čekat a my jim opravdu poskytneme lákavé téma."

Vypadali jsme působivě, když jsme vešli do hlavního sálu hotelu. Tisková konference už byla připravena. Foťáky blýskaly a vrčely velmi uspokojivě. Roj novinářů bzučel, vířil kolem nás a nastavoval mikrofony. Byli tady všichni. Všechny noviny rádia, televize, víc jsme si ani nemohli přát. Teď kampaň opravdu začne.

Zuboženého černého vraha jsem hodil na podlahu a pak se otočil k médiím. Nad hlavu jsem zvedl zaťatou pěst, nasadil temný pohled a naklonil se k řadě mikrofonů.

"Víte co držím v ruce? Kulky. Kulky které na mě byly vypáleny před několika minutami." Zahodil jsem je okázalým obloukem a ukázal na bezvládné tělo. "Zde leží muž, který na mě střílel - ze zbraně, kterou nyní markýz de la Rosa rozzlobeně mává nad hlavou. Je rozhořčený stejně, jako jsem rozzelený já. Stříleli na náš mírumilovný průvod. Chtěli nás zabít. Chtěli ukončit naši cestu dříve než začala. Ale tohle není obyčejný atentátník. Mám zde průkaz té stvůry. Poznáváte ho? Je to ultimado, jeden z černých vrahů, které zaměstnává diktátor Zapilote. Vidíte jeden z důvodů, proč musíme svrhnout diktátora. Nemůže nám vládnout člověk, který dává střílet na občany vlastní země. Myslete na tyto střely, až přistoupíte k urnám. Chcete-li šťastnou budoucnost, dejte hlas mně!"

"Já na Paraiso-Aqui konečně navrátím mír a svobodu. Volte mne a tato planeta bude skutečným rájem. Volte! Volte! Volte!"

Kampaň začala. Až vyjdou zprávy, bude o ní vědět celá planeta.

KAPITOLA 21.

"Ani jediná zmínka!" pěníla Angelina. "Nic nepíšíou ve večerníku, nic neříkají v televizi - ani jediné slůvko v rádiu. Kompletní cenzura všech zpráv."

"Samozřejmě," řekl jsem mudrcky a vyklepával si zbytky snídaně z mohutného plnovousu. "Nic jiného jsme nemohli očekávat. Víme přece, že novináři jsou podplaceni. A my to nyní můžeme dokázat. Neztrácej naději. Ručím vlastní hlavou za to, že zítřejší zprávy budou aspoň o trošičku zajímavější. Teď se musíme věnovat mítinku. Jak jsme daleko s přípravami?"

"Asi před hodinou došly poslední vstupenky. Stadion praská ve švech a guláš nám brzy dojde. Pro všechny kteří se nedostali dovnitř, jsme venku instalovali obří obrazovky a reproduktory."

"Jsou v davu také nějací turisté?"

"Spousta. Čekají velkou zábavu. Myslí si, že celý mítink bude nějaká velká legrace."

"To je skvělé. Kdyby tam nebyli, tak by nás moc velká legrace nečekala. Zapilote si teď asi zoufá. Pochybuju, že se pokusí o něco drastického před takovou spoustou turistů. Ale pak..."

"Musíme být opatrní."

"Lásko, máš pravdu, budeme nesmírně opatrní. Půjdeme?"

Šli jsme. A naplno zapnuli všechna obranná pole, která nám nabízelo naše vylepšené auto. Použili jsme i další ochranné metody. Zůstali jsme v garážích, dokud nám náš člověk v hotelu nedal signál, že je čistý vzduch. Jakmile jsme signál zahlédli, vystřelilo naše auto z podzemních garáží na ulici. Proklouzlo okamžitě mezerou mezi dvěma turistickými autobusy. Cizinci byli stále naší nejlepší pojistkou. Opustili jsme dálnici a připojili se ke konvoji růžových turistických aut. Pomalu, ale bezpečně jsme se probíjeli davy. Před vchodem na stadion nebylo skoro nic nového. Jen jeden stan z plexiskla a v něm tucet rozmrzle vypadajících mužů. Rozjařený dav stan obklopil a bombardoval prázdnými láhvemi od vína a oschlým chlebem.

"A co to znamená?" zeptal jsem se Jamese, který nám přišel naproti.

"Začínali jsme s prázdným stadiónem, protože tenhle gang policejních špiónů se usadil přímo před vchodem. Nelíbili se nám. Měli jsme pocit, že jejich přítomnost snižuje atraktivitu našeho podniku pro veřejnost. Tím pádem, jak si dokážete představit, nám snižovali návštěvnost. Pak jsme je ale s Bolivarem přemluvili, aby nám půjčili foťáky, vypnuli magnetofony a schovali se do stanu. Od té chvíle nám návštěvnost zvyšují, jsou téměř hlavní atrakcí."

"Neříkej mi, jak jste je přesvědčili - víš, že nesnáším násilí. Byl tohle jediný problém?"

"Jediný. Jsi připraven na grandiózní vystoupení, tati? Vlastně sire Harapo."

"Nikdy jsem nebyl připravenější. A vy, markýzi?"

"Taktéž. Tenhle mítink vejde do dějin. Kupředu!"

Hnuli jsme se. Pomalu jsme se posouvali uličkou, obklopeni jásajícími davy. Mával jsem rukama nad hlavou, smál se do objektivů turistů, líbal miminka - ale ne maminky. Věděl jsem, že mě Angelina hlídá orlím zrakem. Vystoupil jsem na

tribunu a čekal, až se aplaus utiší. Pak se ozvaly překrásně nahané fanfáry a markýz postoupil kupředu.

"Jsem markýz de la Rosa, jak jistě všichni víte. Je mi potěšením, stanout před vámi. Kandiduji na úřad viceprezidenta této planety pod vedením sira Hektora Harapy. Můj příbuzný žil v naprostém odloučení od okolního světa. Nyní opustil své tiché laboratoře a zahrady aby přišel na pomoc naší ztrápené zemi. Dovolte mi, abych vám bez dalších okolků představil budoucího prezidenta Paraiso-Aqui...sira Hektora!"

Přivítal mě řev, pískot, jekot, halekání. Mával jsem, dokud mě nebolely ruce. Pak jsem dal povel k dalším fanfárám a současně špičkou boty kopl do spínače, který do stadionu poslal rychlou vlnu ultrazvuku. Tenhle efekt byl neslyšitelný, ale u všech přítomných vyvolal chvilkovou depresi. Dav se okamžitě ztišil a já v nejednom oku zahlédl slzy. Musím ten ultrazvuk trochu ztlumit. Promluvil jsem do dojatého ticha.

"Dámy a pánové, mí drazí voliči i vítání hosté z jiných světů, mám pro vás velice radostnou zprávu." Vypnul jsem ultrazvuk a kopl do stimulantu. Dav se začal radostně usmívat ještě dříve, než slyšel radostné noviny. "Za pár týdnů budeme mít volby. Brzy budete mít možnost, dát mi svůj hlas. Vaše vůle mě učiní prezidentem. Někdo se možná zeptá, proč bych ho měl volit? Řeknu vám jeden velice důležitý důvod. Já nejsem Julio Zapilote, proto!"

Mé prohlášení vyvolalo nadšené reakce obecnosti. Využil jsem té příležitosti a nalil si sklenici vody z karafy přede mnou. Ve skutečnosti byl můj nápoj mnohem víc povzbuzující. Karafa obsahovala gin jen malounko zředěný vodou. To ovšem mí voliči vědět nemuseli. Několikrát jsem si pořádně přihnul a pak pokračoval.

"Volte mne a skončíte s korupcí na vysokých místech. Volte mne a já se postarám, aby černí vrazi do jednoho pracovali. Budou z nich skvělí instruktoři plavání na žralocích farmách. Volte mne a uvidíte, jak vypadá čestná vláda. Já slibuji hovězí v každém hrnci a víno v každém sklepe. Zaručím snížení všech daní na minimum, šestitýdenní placenou dovolenou, třicetihodinový pracovní týden a odchod do plně placeného důchodu v pětapadesáti, každému registrovanému členovi naší strany - dobrovolníci vám rozdají přihlášky. Každou neděli budou býti zápasy zdarma a ještě pár dalších věcí, které brzy vymyslím..."

Má poslední slova zanikla v bouři ovací, které nepotřebovaly žádnou podporu techniky. Kdyby se volby konaly v tomto okamžiku - a s neupravenými automaty - dostal bych sto procent hlasů. Posadil jsem se, stále jsem mával a občerstvoval se ze své sklenice.

"Neslibil jsi náhodou pár věcí, které nemůžeš nikdy splnit?" podivovala se Angelina. Přikývl jsem.

"Nikdo nevěří volebním slibům. Nejméně sami politikové, kteří slibují. Jediným cílem projevu a celého mítinku, je vyburcovat nadšení."

"V tom případě blahopřeju. Vyburcovat nadšení se skutečně podařilo."

"Dobře. Ještě pár slov a můžeme končit. Dnes večer nás čeká mnoho práce."

Práce nás opravdu čekala. Mítink skončil, my se probíjeli rozdváděnými davy k autům a pak se na dálnici vmísili do proudu aut. Zpáteční cesta byla uspokojivě klidná. Jakmile jsme byli zpátky v hotelu, následoval další krok. "Jste připraveni, chlapi?" zeptal jsem se a po velkých chomáčích se zbavoval vousů.

"Jsme!" ozvali se sborem.

"Tak hlaste, co jste zjistili." Už před chvílí jsem shodil společenské šaty a vklouzl do bojového oděvu. Bolivar mi přečetl své poznámky.

"Všechna média dostávají zprávy z ministerstva pro informace. Jejich lidé prohlížejí konečnou úpravu každých novin a dobře hlídají také vysílání. Zřídili zvláštní centrum. Žádná nechtěná informace do éteru nepronikne. Jen předem nahané a schválené zprávy jsou přes satelity vysílány rádiem a televizí."

"Kolik je tady satelitů?"

"Je jich osmnáct na geostacionární oběžné dráze. Pokrývají celou planetu. Jejich signály jsou přijímány soukromými anténami, nebo anténami pro kabelovou televizi."

"To jsou novinky, které jsem chtěl slyšet," radoval jsem se a zapínal si boty s měkkou podrážkou. "Na noviny teď prostě musíme zapomenout. Bylo by příliš složité sabotovat každý denník zvlášť. Rádio a televize jsou stejně nejsledovanější média. A nejzranitelnější. Teď budeme potřebovat plány vysílacího centra a diagram jejich technického vybavení."

Bolivar mi podal první, James druhý vyžádaný papír. To už na mě bylo příliš. Kašláním jsem se snažil zamaskovat vzlyk a doufal jsem, že si nevšimli lesklých očí staré Ocelové krysy. Byl jsem dojat. Jak inteligentní chlapi to byli a jak schopní a samostatní v otázkách zločinu!

"Porovnali jsme je," řekl Bolivar, projížděl plány a nakonec zabodl prst do určitého bodu.

"A našli jsme jejich slabé místo," dokončil James a i jeho prst trčel v diagramu. Sklonil jsem se a sledoval detaily které mi ukazovali.

"Tohle jsou mikrovlnné vysílače, které vysílání předávají satelitům."

"A tady jsou dva kanály, které vycházejí ze sekce programů, tady rádio - tady televize..."

"Oba pak procházejí obvodem, který je čistě náhodou přístupný vnějšími dveřmi do sklepení budovy..."

"Tady!" zvolal jsem a přiložil i svůj prst na plány. Všichni jsme se usmívali jako blázni. "Budeme potřebovat složitý přerušovač obvodů, musí být malý a těžko objevitelný. Zároveň musí být velmi výkonný, aby nám umožnil přerušit jejich signály a místo nich vysílat naše vlastní. Musí být taky neustále funkční, nevíme, kdy budeme muset vysílat. Kde tady takové zařízení seženeme?"

James z kapsy vytáhl jeden, Bolivar druhý přerušovač.

"Chlapi, jsem na vás hrdý," řekl jsem a myslel to vážně. Přerušovače byly opravdu maličké. Krabičky, které se snadno vešly do dlaně, s přepínačem a svazčkem tenkých drátků na jednom konci.

"Samostatné napájení," řekl Bolivar. "Atomové baterie. Vydrží celé roky. Tohle je vývod a ostatní jsou spojeny s vnitřními obvody. Nebudeme mít problémy. Když přerušovač přijme správný signál, vypne Zapiloteho vysílání a

nahradí ho naším. Budou stále přesvědčeni, že vysílají vlastní zprávy - ale místo toho budou vysílat naše."
"Výborně," souhlasil jsem. "Ale fungovat to bude jen jednou. Jakmile zjistí, že se jim někdo napíchl do vysílání, všechno vypnou. Vysílání neobnoví, dokud nenajdou naše přerušovače. Ale my budeme muset náš program zopakovat ještě minimálně jednou. Musíme se znovu ozvat v předvečer voleb a pak už nebude tak jednoduché dát tam přerušovače znovu."

Zatímco jsem hovořil, otevřel James jakousi bednu a z ní vytáhl dva rozměrné shluky elektronických součástek.

"Napadlo nás, že by bylo dobré s touhle možností počítat. Tak jsme dali dohromady ještě tyhle drahounky. Jsou to atrapy plné obvodů a součástek, které umístíme mnohem viditelněji. Mají jen jednu funkci. Když jsou jakýmkoli způsobem prohlíženy aktivuje se termitová roznětka, která je spálí na prach."

"Taková hezká falešná stopa je určitě svede. Teď půjdeme a rychle to tam nastrčíme, abychom mohli klidně spát."

"Tati, zvládli bychom to s Bolivarem sami. Musíš být unavený..."

"To jsem. Z politiky. Přece byste mi neupřeli tu trošku vzrušení, nebo ano?"

"Kdyby bylo po mém, tak ano," promluvila poprvé také Angelina. "Ale na to tě znám příliš dobře. Klidně běž se svými mladými delikventy a plaz se kanály nebo co to tak rád děláš. Ale nečekej, že kvůli tobě budu vzhůru."

Dal jsem ji pořádnou pusu za pochopení a pak jsme vyšli do noci. Sešli jsme po zadním schodišti a do nasedli do automobilu bez značky. Nikdo nás nesledoval. Zaparkovali jsme o jednu ulici od vysílacího centra a vnikli dovnitř.

Nevešli jsme hlavním vchodem, ani nám nikdo nestavěl slavoobrány, ale podařilo se nám neaktivovat ani jeden alarm.

Vyřadili jsme je z provozu a pak klidně vlezli dovnitř sklepním okýnkem. Chvilu nám trvalo najít správné dveře. Náš úkol opravdu nebyl těžký. Sklepy plné automatických přístrojů byly v této noční hodině naprosto liduprázdné. Na svém stanovišti podřimoval jediný dozorce, ale tomu jsme se snadno vyhnuli. Samotná práce byla pouhou hračkou. Atrapy jsme skryli jen částečně. Skutečné přerušovače jsme uložili pod svazek kabelů a zalili do podlahy. Dali jsme si záležet, aby nikde nezůstaly stopy naší práce.

"Perfektní," řekl jsem, oprášil si kolena a obdivoval výsledek našeho snažení. "Teď se vrátíme, dáme si drink a sprchu."

Pak si prohlédneme programy, které budeme vysílat."

Ven jsme se dostali stejně snadno jako dovnitř. Naše auto na nás čekalo a nikde ani živáčka.

Otevřel jsem dveře auta a světla se rozsvítila.

Seděl tam muž, velikou pistolí mi mířil na hlavu a usmíval se. Někdo nechutně povědomý.

"Tak ty jsi teď Hektor Harapo a ne obyčejný turista," oslovil mě přívětivě kapitán Oliviera. "Pokud si dobře vzpomínám, varoval jsem tě, když jsme se viděli naposledy. Neměl jsi se vracet. Teď budeš pykat a můžeš si za to sám."

KAPITOLA 22.

Zatím co hovořil, byla ulice kolem nás zaplavena září světlometů. Byla to past - a my se do ní chytili. Na vrcholcích budov kolem zářily reflektory a ze dveří se valily celé jednotky černých vrahů. Nezbyvalo, než se vzdát.

"Prosím, nestřílejte!" ječel jsem. "Vzdáváme se. Vzdějte se, mí muži, je to rozkaz. Douchan qounboula!"

Doufal jsem, že synové budou rozumět i rozkazu v tomto podivném jazyce. Měl jsem pravdu, pochopili mě. I když tak jako já, měli ruce nad hlavami, stále ještě překřížením zápěstí mohli aktivovat kouřové bomby - což jsem jim právě poručil. Poslední co jsem viděl, byl radostný pohled na mé chlapce mizející v hustých oblacích dýmu, který je začal zahalovat.

Uskočil jsem stranou a Oliviera vypálil. Kulka mě minula těsně. Cítil jsem, jak mi načechrala vlasy. Než stačil vystřelit znovu, hodil jsem do auta svou vlastní kouřovou bombu a ještě jsem mu přilepšil jednou uspávací.

Od okamžiku, kdy jsem otevřel dveře auta, uplynulo sotva deset sekund. Za tak kratičkou chvíli se věci drasticky změnil. Ulice byla plná oslepujícího kouře a nahlas vykřikovaných rozkazů. Ozývalo se pískání policejních píšťalek. Řev motorů se mísil s chraplavými výkřiky útočících mužů.

"Přidejte ještě kouř a smíchejte to s uspávacím plynem!" zavolal jsem v témže cizím jazyce. "Já se je autem pokusím rozdělit - pak oba zmizte!"

Kdyby se mi podařilo upoutat na sebe veškerou pozornost, mohli by mít chlapci šanci. Prodral jsem se do auta, odstrčil bezvládné Olivierovo tělo a nastartoval motor. Bleskově jsem zařadil, stočil kola směrem od chlapců a prudce dupl na plyn. Auto poskočilo kupředu, prudce nabíralo rychlost. Kouř řídil - pak zmizel a byl nahrazen oslepujícím světlem.

Přimhouřil jsem oči, abych vůbec něco viděl a zjistil, že se chystám převálcovat rotu vyděšených vojáků.

Strhl jsem volant. Při stále ještě maximální rychlosti jsem je minul o pouhé centimetry a čelně narazil do obrněného auta. Najednou se stala spousta věcí. Mnohem víc, než jsem stačil sledovat. Zjistil jsem, že jsem airbagem zatlačen zpět do sedačky. Můj nos dostal obrovskou ránu a krásně mi krvácel na košili. Mozek dostal stejnou pecku jako nos a já cítil, jak se mi motá hlava. Přemýšlení mi šlo dost ztuhla. Zbylo mi jen tolik inteligence, abych si uvědomil, že by vůbec neuškodila trocha dýmu a uspávacího plynu. Házel jsem z okna bomby, když se přímo přede mnou otevřely dveře obrněného auta. Reflexivně jsem jich pár hodil dovnitř.

Celou dobu jsem zadržoval dech. Dýchat jsem přestal v okamžiku, kdy mi potoky krve vyplavily z nosu filtry. Stačilo by jedno nadechnutí a spal bych stejně tvrdě, jako všichni policisté a vojáci kolem. Jeden rozdíl by tu ale byl. Oni se určitě probudí, já bych se probudil mrtvý.

Pálení zadržovaného dechu v plicích mi rychle odstranilo mlhy z mozku. Po kolenou jsem se vyplížil z auta. Postavil jsem se a svým zraněným nosem praštil do čehosi hodně tvrdého. Stálo mě mnoho sil, nevdechnout naplno uspávacím plynem zamořený vzduch. Cosi se vedle mě pohybovalo. Opatrně jsem se té věci dotkl a zjistil, že to jsou otevřené dveře obrněného auta. Dopravní prostředek! Zoufale mě bolelo celé tělo, ale nevšiml jsem si ho. Vyšplhal jsem do kabiny a odstrčil neviditelné tělo, které leželo ve dveřích. Pod nohama jsem cítil další spící těla. Ta jsem musel přelézt, bylo to nesmírně namáhavé.

Hlava se mi točila nedostatkem kyslíku. Dusil jsem se. Musel jsem se nadechnout, ale neodvažoval jsem se. Škrábal jsem se stále kupředu, až jsem hlavou praštil do tvrdého kovu. Nekonečně dlouho jsem ho ohmatával rukama. Konečně můj zubožený mozek zapracoval a já poznal dolní část sedačky. Sedačky řidiče! Mé tápající prsty našly řídící páku. Chvěla se - motor stále běžel!

Zařadil jsem. Obrněné vozidlo se zhouplo kupředu a začalo auto, ve kterém jsem přijel, trhat na kousíčky. Byl jsem zoufalý, všechno trvalo strašně dlouho. Dusil jsem se. Zaklel jsem, zatlačil a podařilo se mi najít zpátečku. Všechno se třásl, jako šilené a pak jsem konečně začal couvat. Musel jsem dýchat!

Konečně jsem znovu uviděl světlo. Vystrčil jsem hlavu z okénka a doufal, že uspávací plyn zůstal s kouřem vzadu. Snažil jsem se nadechnout jen trochu, ale nedokázal jsem to. Chtivě jsem nabral plné plíce vzduchu.

Nic zlého se nestalo. Vzduch byl nevýslovně lahodný. Byl jsem mimo plyn. Vzadu se všechno pěkně vyvíjelo. Vládl tam kouř a zmatek. Muži pokřikovali, vozidla se pohybovala všemi směry. Mé obrněné vozidlo bylo jedním z mnoha, všechna se stahovala ze zamořené oblasti. Pomaličku a vytrvale jsem couval z místa činu. Pak jsem strčil do omámeného řidiče, padl na podlahu s příjemným žuchnutím. Stále jsem ještě s nadšením vdechoval životodárný vzduch. Pak jsem vylezl na sedačku řidiče a převzal vládu nad vozidlem...

Mí synové byli tam vpředu, v tom kouři a zmatku. Určitě potřebovali každou dostupnou pomoc. Zastavil jsem obrněnce a zahleděl se na bludiště kontrolek před sebou. U jedné bylo napsáno forward turret, což znělo optimisticky. Aktivoval jsem tlačítko, zvedl kanóny na maximum, odklopil kryt a stiskl spoušť.

Ozval se mimořádně uspokojivý řev. Vozidlo poskakovalo, u nohou mi chřestily prázdné nábojnice. Viděl jsem, jak se jednotky vrhají do úkrytů. Perfektní! A teď vzrušující únik. Stále jsem couval a prudce sešlápl plyn.

Ve zpětném zrcátku jsem viděl ulici za sebou. Neuvěřitelnou rychlostí se řítila ke mně. Při couvání se mi dost těžko řídilo. Auto se opile kymácelo ze strany na stranu. Opřel jsem se o klakson, rozsvítil světla. Zkrátka předvedl jsem zajímavý odjezd. Na scéně se objevila rota vojáků. Vyděšeně se vrhali do úkrytů, když jsem burácel kolem. Nedivil jsem se. V zápětí jsem vjel na křižovatku. Prudce jsem stočil volant, dupl na brzdy a rozhodl se jet kupředu. Než jsem se stačil rozjet, objevily se přede mnou další tři obrněné vozy. Usmál jsem se zajímavým smykům a srážkám, které předvedly, když do nich vrazil další obrněnec. Ten se mě původně pokoušel pronásledovat. Než se stačili vzpamatovat, šlápl jsem na plyn a šťastně opustil chaos, který jsem způsobil.

Celou tu dobu jsem se trápil pro Jamese a Bolívara, kteří zůstali v temnotě za mnou. Budou v pořádku; musí být v pořádku. Z oblaků dýmu jsem nezaslechl žádnou střelbu. Chlapci byli při vědomí, nepřítel nikoli. Způsobil jsem rozruch, vyrobil nekonečný chaos a vytvořil jim mnoho příležitostí k úniku. Jsou chytrí a silní, určitě se z toho zmatku dostanou. Proč jsem byl tedy k smrti vystrašený a potil se hrůzou?

Cítil jsem jako otec a ne jako bezcitný mezihvězdný agent. Byli to mí synové a já je dostal do nebezpečí. Přelila se přez mne černá vlna viny a deprese; nedokázal jsem se ubránit. Pomalu jsem projížděl temnými a pustými ulicemi. Nakonec se mi podařilo vnutit uplakanému mozku kousek rozumného myšlení.

"Tak to by stačilo, diGrizi. Už bylo sebelitosti a sebeobviňování dost - přestaň!" Prikazoval jsem si nahlas, protože tak se vždycky lépe poslechnu. Raději, než slaboučký vnitřní hlásek, poslouchám oduševnělý a hlasitý vnější. Posadil jsem se vzpřímeně a pevně sevřel volant. "To už je lepší. Chlapcům stejně nepomůže, když budeš fňukat, kňučet a lézt zpátky do průseru. Tvým úkolem je dostat se do bezpečí. Znovu musíš začít pracovat. Nic jiného nemůžeš dělat. Teď koukej mazat."

Mazal jsem. Jel jsem nejkratší cestou do hotelu. Zastavil jsem v matně osvětlené ulici, jen pár bloků od cíle a zanechal tam své kradené vozidlo. Zamčené služební dveře mne po dotyku šperhákem ochotně pustily dovnitř. Štěstí mi přálo a servisní výtah mne odvezl až do našeho patra. Nikdo mě neviděl. Blížil jsem se ke dveřím. Otevřely se a v nich stála Angelina.

"Vypadáš strašně. Jsi zraněný?"

"Ne tak docela. Jen potlučený a unavený. A..."

Prostě jsem nevěděl, jak pokračovat dál. Ale můj výraz všechno prozradil.

"Chlapci. Co se s nimi stalo?"

"Já nevím. Jsem si jistý, že budou v pořádku. Rozdělili jsme se. Pusť mě dovnitř. Vylíčím ti, co se stalo."

Pověděl jsem jí všechno. Pomalu a přesně, mezi hlubokými doušky dobře uleželého ronů. Mluvil jsem, ona seděla a chladně naslouchala. Nehýbala se a nemluvila, dokud jsem neskončil. Pak přikývla.

"Záchvat viny, vid'? Kape z tebe jako pot."

"Jo! Je to moje vina, dostal jsem je do nebezpečí..."

"Sklapni," navrhla a pak se ke mně naklonila. Políbila mě na tvář. "Jsme všichni dospělí. Do akcí se pouštíme s otevřenýma očima. Nepřivedl jsi je do neštěstí. Dokonce jsi se postavil před nepřátelské kanóny, aby dostali šanci na útěk. Udělal jsi všechno, co se udělat dalo. Teď už můžeme jen čekat. S čekáním začneme hned, jak ti umyju ten přílišně rozbitý nos. S léčením jsem čekala dokud v sobě nebudeš mít dost ronů."

Čistila a obvazovala můj nos a já několikrát heknul, ale držel jsem hrdinně. Pak začalo čekání. Angelina, která pila pouze při slavnostních příležitostech, si nalila sklenici ronů a začala z ní ulizovat. Nemluvili jsme. Pokaždé, když se venku na ulici ozvala siréna, jsme nadskočili. Snažili jsme se nehledět nepřetržitě na hodiny. Vyprázdnil jsem svou sklenici a natáhl se pro láhev.

"Dáš si ještě...?"

Má slova byla přerušena bzučením telefonu. Angelina držela sluchátko dřív, než jsem se stačil pohnout a ještě stihla přepnout telefon tak, abych taky slyšel.

"Tady James," řekl vítaný hlas a mnou projela vlna úlevy "Bez problémů jsem se dostal ven. Půjčil jsem si uniformu od jednoho vojáka. Ale nemůžu se takhle vrátit do hotelu."

"Vyzvedneme tě," řekla Angelina. "Co je s Bolivarem?"

Odpověď nepřišla okamžitě. Napětí se vrátilo. Bylo desetkrát větší. James váhal jen okamžik, ale samotné zaváhání bylo odpovědí.

"Myslím, že ho mají. Viděl jsem, jak nějací policisté v plynových maskách rychle odjíždějí. Byli jediní. Jinak z toho zmatku neodjel nikdo. Zůstal jsem tam tak dlouho, jak se dalo. Pak se kouř začal rozptylovat a oni začali svolávat jednotky. Bolívar ještě nevolal, že ne?"

"Ne. To bych ti řekla."

"Já vím. Promiň..."

"Nemáš se zač omlouvat. Nemohl jsi udělat víc. Teď tě musíme dostat domů. Pak budeme čekat na zprávy o Bolívarovi. Neodvážíš se mu ublížit. Jsem si jista, že bude v pořádku."

Její hlas byl klidný, ovládnutý. Ale já jí hleděl do očí a slyšel, jak uvnitř křičí strachem.

KAPITOLA 23.

Zavřel jsem láhev s ronem a dal ji stranou. Teď jsem potřeboval čistou hlavu. Smažené fazole a sendvič se salámem jsem ale spláchl douškem vína. Fazole mají výborný vliv na mozek a víno je v tom podporuje. Angelina jela vyzvednout Jamese a já civěl na telefon. Pokoušel jsem se inteligentně uvažovat. Dnešní večer mi poskytl mnoho námětů k zamyšlení. V době, kdy se Angelina s Jamesem vrátili, jsem dospěl k vysoce logickým a mimořádně nepříjemným závěrům.

"Nikdo nevolal," oznámil jsem, sotva vešli.

"Jídlo, vidím jídlo," zájásal James. "Rád si kousek vezmu." James si nalil malou skleničku vína. Ve vztahu k alkoholu byla obě dvojčata střídma po matce a nikoli notoricky závislá jako otec. Byl jsem tomu rád.

"Vymyslel jsem nějaké plány," oznámil jsem. "Zaručí nám Bolívarův návrat." Angelina souhlasně přikývla.

"Tak dobře. Dostaneme se do centrální věznice, zastřelíme každého, koho uvidíme a Bolívara osvobodíme."

"Ne. Právě to od nás čekají. Někdo z nepřátelského týmu nám čte myšlenky. Dnes večer jsme vlezli do pasti. Byli jsme neopatrní. Zvykli jsme si být stále o krok před nimi - a mysleli si, že to tak bude pořád. Ale líbáanky jsou za námi. Teď je musíme přechytračit. Musíme udělat něco, co nečekají."

"A co to bude?" zeptala se Angelina.

"Udeříme tam, kde nás nejméně čekají. Zajmeme vězně, kterého určitě vymění za Bolívara."

"Koho?"

"Samotného Zapiloteho. Nikdo jiný by jim za obchod nestál."

James byl tak překvapený, že přestal jíst. Což znamenalo, že byl opravdu velmi překvapený. Angelina se ovládala daleko lépe.

"Nemohl bys mi vysvětlit zvrácenou logiku, díky které jsi dospěl k takovému závěru?" poprosila.

"Velice rád. Někdo na jejich straně používá mozek. Dost možná plukovník Oliviera. Byl to právě on, kdo na nás čekal v autě. Dokud nezjistíme jiná fakta, musíme předpokládat, že plukovník Oliviera je naším nepřítelem číslo jedna. Pečlivě sledoval všechny kroky operace a daří se mu vidět věci z našeho pohledu. Ví, že musíme svou kampaň mediálně zviditelnit, jinak hlasy nedostaneme. Z našeho prvního setkání s tiskem nevyšlo ani písmenko a pokus o jiný postup je tedy logický. Sice vůbec netušil co se chytáme udělat - ale velice přesně odhadl, kde udeříme. Ve vysílacím centru. Pak na nás nastražil past,

která fungovala - podařilo se mu zajmout Bolívara. Až dosud se nemýlil. Určitě si bude jistý, že se teď pokusíme osvobodit vězně. Bolívar rozhodně nebude v místním vězení. A můžeme se také vsadit, že z té budovy udělali jednu velikou past. Od ní se budeme držet dál. A změníme pravidla hry. Když budeme mít Zapiloteho, budou muset Bolívara propustit a skóre bude zase fifty-fifty."

"Zatím to chápu," řekla Angelina. "Ale vymyslel jsi už, jak dostaneš Zapiloteho?"

"Přemýšlel jsem o tom. Teď si půjdu na pár hodin zdřímnout, abych byl ráno čerstvý. Pak podniknu několik příprav, než si odskočím do hlavního města. Rád se podívám prezidentu generálovi Zapilotemu na zoubek."

"Ty jsi zešílel," prohlásila Angelina klidně. "Já tě tam nepustím." Nepatrně změnila polohu, v rukou se jí objevila pistole. Mířila na mě. "Ta rána do nosu ti musela poškodit i mozek. Běž se vyspat. Já s Jamesem vymyslím jiný plán, který nebude tak sebevražedný."

"Ty bys mě zastřelila, aby jsi mi zachránila život? A ani na chvíli bys o svém činu nezapochoybovala? Musím přiznat, že ženská logika mě stále ještě mate. Teď dej tu pistoli pryč a uklidni se. To co plánuji není sebevražda, ale mazaná operace, díky které se z jejich spárů dostane Bolívar živý a zdravý. Ještě nemám dořešené některé detaily ale po posilujícím spánku se vše vyjasní. Tím jsem si jistý."

Vyjasnilo se. Probudil jsem se a postup operace byl jasný. Měl jsem ho čitelně zepředu vytištěný v mozkových lalóciích.

Akce nemohla nevyjít! Dobrá nálada mi vydržela i ve sprše a při snídani. Cítil jsem se skvěle i při letu do Primorosa, dokonce i v okamžiku kdy už jsem kráčet po náměstí Svobody. Opustila mě, až když jsem prošel temnými branami Prezidia a byl zastaven stráží. Už bylo příliš pozdě na návrat a tak jsem pokračoval, nálada nenálada.

"Kde je vaše propustka?" zavrčel.

"Propustka? Já nepotřebuji žádnou propustku. Jsem zde, abych se setkal s prezidentem generálem na speciální rozkaz plukovníka Olivieri."

"Je mi líto. Plukovník mi nedal žádné rozkazy, když šel..."

"Oliviera je tady? Lepší to být nemůže. Zavolej mu!" Displej se rozjasnil a já uviděl Olivierův sadistický obličej. Než mohl dozorčí promluvit, odstrčil jsem ho a naklonil se blíž.

"Oliviero," zavrčel jsem. "Jsem tady u vchodu. Neříkej, že bys mě rád neviděl."

Udělal nádhernou grimasu; škoda, že jsem s sebou neměl kameru. Nepochybně očekával spoustu možných reakcí na události včerejší noci - ale tahle mezi ně zjevně nepatřila. Nakonec se mu podařilo zatáhnout oči zpět do hlavy, měl jsem strach, že mu vypadnou z důlků a pak zaječel do telefonu.

"Zadržte toho muže..."

Vypnul jsem spojení a posadil se na židli dozorčího. "Tak vidíš, jakou měl radost!" Zapálil jsem si cigaretu a sotva stačil vypustit první obláček dýmu, když se po schodišti přičítal Oliviero doprovázený četou vojáků.

"Včera v noci jsi mi zabil jednoho muže," řekl jsem a foukl jsem mu kouř do tváře. "Přišel jsem, abych zařídil jeho propuštění."

Jistě si snadno dokážete představit, že na takové chování nereagoval nijak laskavě. Vůbec jsem se nebránil, když mě jeho vojáci uchopili a odvěkli hluboko do sklepení budovy. Oliviero bedlivě sledoval bezpečnostní prohlídku. Pozoroval, jak mě svlékají, prohledávají, rentgenují, prohmatávají a nahlížíjí mi do míst, kam se slušní lidé člověku neřadí. Dokonce si pomohli projímadlem. Hledal v šílenství, s jakým jsem se mu odevzdal, nějaký systém - ale nedokázal na nic přijít. Pak celou prohlídku nechal pro jistotu ještě zopakovat. Nenašli nic.

Když prohlídka skončila, dostal jsem tenké papuče, papírový vězeňský župan a těžké řetězy na kotníky a zápěstí. Teprve pak mě odvěkli do výslechové místnosti a hodili na tvrdou židli. Oliviero se postavil nade mne a do dlaně si pleskal dost těžkým obuškem. "Kdo jsi?" zeptal se.

"Jsem generál James diGriz z Paramilitaristické organizace politického průzkumu. Můžeš mi říkat pane."

Obuškem mě pořádně praštil do holeně. Mělo by to strašlivě bolet. Ale já si rány ani nevšímám. Jednou z věcí, které prohlídka neodhalila, byl neocain, což je mimořádně účinná otupující droga. Byl jsem pořádně zdopovaný. Až přestane účinkovat, asi mi nebude do zpěvu, ale teď jsem nic necítil.

"Už nechci slyšet žádné lži a žádné další nepovedené žertíky. Kdo jsi? Řekni pravdu."

"Už jsem všechno řekl. Svě jméno a organizaci. Náplní práce příslušníků POPP je napravovat darebáky, podporovat politický vývoj na odlehlých planetách. Máme pomáhat čestným politikům, jako je Harapo. A dohlédnout na sesazení zločinců, jako je Zapolote."

Praštil mě znovu a znovu. Já jsem klidně seděl a pozoroval ho. "Máš z toho radost?" zeptal jsem se nakonec. "Jestli ano, tak musíš být dost nemocný."

Zvedl obušek ještě výše - a pak ho zahodil. K čemu to je, být násilník a sadista, když oběť si toho ani nevšimá? Souhlasně jsem přikývl.

"Když jsi přestal, můžeme si promluvit. Má organizace pomáhá Harapovi, o tom jsem se už zmínil. Včera v noci se ti podařilo chytit jednoho z mých spolupracovníků. Takhle by to nešlo. Chci, abys ho okamžitě pustil."

"Nikdy! Máme jeho a teď máme i tebe. Oba už jste v podstatě mrtví muži..."

"Ještě nějaké hrozby? Jsi opravdu hlupák." Postavil jsem se velice pomalu, ty řetězy byly opravdu těžké. "S tebou se nedá mluvit. Promluví si se Zapolotem."

"Zabiju tě!" pěnil, popadl obušek a zvedl ho opět nad hlavu.

"Jestli mě zabiješ, Zapolote tě na místě zastřelí. Má organizace bude v práci pokračovat i beze mě a on volby prohraje. Díky tvé hlouposti. Opravdu si to přeješ?"

Stál tam s obuškem nad hlavou. Chvil se a třásl touhou vymlátit ze mě duši. Zároveň věděl, že by za to sám mohl zaplatit životem. Nakonec obušek položil. Souhlasně jsem přikývl.

"To už je lepší. Teď půjdeme za prezidentem a já mu předložím kompromisní plán. Určitě se mu bude líbit."

"Jaký plán?"

"To zjistíš později. Jestli ti ovšem dovolí zúčastnit se rozhovoru. Zavolej mu."

Oliviero se nerozhodností trhal na kusy a já s potěšením sledoval, jak se trápí. Chtěl mě zabít nebo zmrzačit - ale neodvažoval se. Diktátor by mu hloupost nikdy neodpustil. Nakonec si to uvědomil a vyšel z místnosti. Usadil jsem se zpět na židli. Prohlížel jsem si modřiny, které se pomalu začaly objevovat na rozličných částech mého těla a pokoušel se nemyslet na bolesti, které budu cítit, až droga přestane působit. Na jedné straně hrudníku jsem objevil podezřelě měkké místo, kde zřejmě prasklo žebro. Tehdy jsem se rozhodl. Než odtud odejdu, plukovníkovi Olivieroovi se stane něco velice nepříjemného. Zatím co jsem přemítal o jeho osudu, vrátil se s četou vojáků.

Hrubě mě postavili na nohy. Vojáci kolem mne vytvořili neprodyšnou bariéru. Pak jsme prošli chodbou, vystoupili po dlouhém a únavném schodišti. Po několika dalších chodbách a předsíních jsme dorazili před veliké pozlacené dveře. Po obou stranách stály strážce se zbraněmi v pohotovosti. Blížili jsme se k nejsvětější svatyni. Dveře se rozlétly. Osobní strážci mne postrčili kupředu a neustále se drželi tak blízko, že jsem si musel stoupnout na špičky, abych se mohl rozhlédnout. Prezident generál Zapolote seděl na židli, vypadal jako velká ropucha a zkroutěným rukama se opíral o desku obrovitého stolu.

"Co mi řeknete o těchto osobě?" zeptal se Zapolote. Jeho žabí huba nijak nezkrásněla, byl stejně ošklivý jako posledně. Jestli ve mně poznal Harapu bez vousů, nedával to najevo.

"Jmenuje se generál James diGriz," ohlásil Oliviero. "Tvrdí, že zastupuje organizaci jménem POPP..."

"Dám tě zastřelit, jestli si děláš legraci!"

"Prosím ne, vaše excelence, neunáhlete se!" s radostí jsem sledoval, jak se plukovník třese a potí. "Něco pravdy na tom, co říká, bude. Tato Paramilitaristická organizace politického průzkumu, o které mluvil, opravdu existuje. Je bezpochyby meziplanetárním agentem. Poprvé se tady objevil před několika měsíci. Převlečený za turistu kontaktoval zrádčovskou organizaci v Puerto Azulu. Nechal jsem ho vyhostit dříve, než mohl způsobit větší komplikace. On se však ilegálně vrátil a zaujal vysoké postavení v Harapově organizaci, která nám dělá... menší starosti."

"Harapu zabiju. Tohle lotra taky. Pověste ho. Na jeho vlastních střevech!"

"Ano, pověsíme všechny zrádce, každého z nich na vlastních střevcích!" slintal Oliviera. "Budeme otevírat pupky..." "Zavři hubu, Oliviero, nebo půjdeš první." Oliviera rychle splnil rozkaz. Mám dojem, že si zničil zuby. Zapilote na mě nyní civěl a svými korálkovitými očima se do mě pokoušel propálit díry. "Tak ty pracuješ pro Harapu. Ty máš na svědomí všechny mé starosti. Ještě než tě zabiju, mi řekni, proč jsi sem přišel?"

"Abych s vámi udělal dohodu..."

"Se zrádci nevyjednávám. Odved'te ho a zastřelte."

Vojáci se přiblížili a chytili mě za pouta. Tuhle scénku jsem si představoval jinak. "Počkejte!" vyjekl jsem. "Nejdřív mě vyslechněte. Copak bych sem takhle neozbrojený přišel, aniž bych pro to měl nějaký pádný důvod? To by byla sebevražda. Přišel jsem, abych vám řekl..."

Neměl jsem ani nejmenší potuchy, co jsem mu přišel říct. Ale diktátor poslouchal. Co teď řeknu, musí být důležité. Co by ho asi mohlo zajímat? O co se zajímá paranoidní diktátor? Paranoia! "Přišel jsem, abych vám řekl, že ve svých řadách máte zrádce. Intrikuje proti vám, kuje pikle."

"Kdo?"

Jeho pozornost byla napjatá. Stál na nohou a nakláněl se přes stůl. "Mrmtrmbimble..." zamumlal jsem.

"Co?"

"Mám snad vyslovit jeho jméno nahlas? Před takovou spoustou lidí?"

"Mluv nahlas! Kdo to je? Odpověz!" pěnil a obcházel stůl.

"Řeknu vám to," souhlasil jsem. Pak jsem pokrčil kolena a napjal svaly "Někdo ve vaší těsné blízkosti usiluje o váš život..."

Dopověděl jsem a vymrštil se kupředu. Narazil jsem do stráží, které stály mezi námi a odhodil je na stranu. Zpomalen vahou řetězů jsem zvedl ruce. Nataženými rukama jsem stěží dosáhl na jeho tvář, Podařilo se, jedním nehtem jsem ho škrábl.

Pak se na mou hlavu a tělo sesypaly údery. Srazily mě na zem. Vojáci do mě začali kopat. Jen mlhavě jsem si uvědomoval, že je Oliviera zastavuje, sklání se nade mnou a zvedá mě na nohy. Vojáci mě pevně drželi; stěží jsem dýchal. Oliviera mi strčil chladnou hlaveň své pistole mezi oči.

"Mluv!" poručil. "Máš poslední šanci, pak ti vystřelím mozek. Kdo chce zabít prezidenta?"

"Já," vypravil jsem sípavě z potlučeného hrdla. "Já ho chci zabít a právě se mi to podařilo. Vidiš ten škrábanec na tváři? Vidiš kapky krve?"

Zapilote zvedl ruku, přešel si po tváři a pak zmateně pohlédl na červené skvrny na prstech.

"Dal jsi mě prohledat!" ječel jsem vítězoslavně. "Ale zbraň jsi nenašel. Nehet na tomhle prstu mám zastřižený do špičky. Je ostrý a napuštěný rychle působícím virem. Zapilote byl právě infikován. Za čtyři hodiny zemře. Už teď jsi mrtvý, dědku. Mrtvý!"

KAPITOLA 24.

Perfektně předvedený výstup na všechny přítomné mimořádně zapůsobil. Zvláště na samotného diktátora. Jeho pergamenová pleť ještě více zbělela. Odpočáel se k židli a držel se za tvář. Člověk by řekl, že když někdo žije přes dvě století, mohl by toho mít už dost. Neměl! Už si na život asi zvykl. Teď jsem mluvil rychle. Nechtěl jsem ztrácet čas, na mou hlavu stále mířila pistole.

"Zemřeš Zapilote - jestli včas nedostaneš protilátku. Odved' ode mě toho idiota s pistolí!"

Zapilote doklopýtal ke mně, popadl Oliviera za ucho a divoce škulbl. Není to příliš obvyklý způsob, jak muže odhodit stranou, ale fungoval. Plukovník zapištěl a upustil pistoli - našťastí nevystřelila - a přitiskl si ruku na zakrvácené ucho. Zapilote ho odstrčil ramenem a postavil se přede mě.

"Srazte ho na kolena!" poručil. Vojáci mě kopli do nohou a donutili pokleknout. Stál přede mnou, zíral na mě a oblažoval mě svým dechem, páchnoucím po česneku a zuřivosti. "Znáš tu protilátku?" funěl mi do obličeje voňavě.

"Jen já vím, jakou protilátku potřebuješ i kde ji najdeš. Když do tří hodin dostaneš injekci, budeš žít. Virus, který se šíří tvým krevním oběhem, je na této planetě neznámý. Doktoři ti nepomohou. Začínáš asi pociťovat první příznaky infekce. Máš horečku. Teplota se bude zvyšovat dlouho, ničím ji nezarazíš. Mozek se ti přehřeje a ty umřeš. Rozumíš mi dobře? Prsty se ti začínají chvět. Brzy budou paralyzovány a pak i celé tělo..."

Vyrazil ze sebe výkřik. Ryk starého muže. Třesoucí se rukou se dotkl obličeje a pozoroval chvějící se prsty, vlhké potem. Pak znovu zaječel a zapotácel se. Dva vojáci ho zachytili dříve, než mohl upadnout na zem a napůl ho odnesli na židli za přehnaně velkým stolem.

"Poručte svým mužům, aby mě pustili," vrátil jsem se ke zdvořilému vykání. "Ať mi sundají řetězy a odejdou z místnosti. Jen Oliviera zůstane tady, aby mohl vykonat rozkazy, které mu dáš."

Zapilote promluvil roztřeseným hlasem. Řetězy spadly, já se doplazil ke křeslu a těžce usedl. Oliviera vyjeveně stál a rukama si stále držel natržené ucho.

"Tady jsou tvé instrukce, Oliviero. Okamžitě půjdeš k telefonu a vydáš rozkaz k propuštění vězně. Dobře víš o kterého se jedná, zajali jste ho včera v noci. Vězeň bude v naprostém pořádku. Bude odveden do Harapova patra v hotelu Gran Parajero v Puerto Azulu. Jakmile bude na místě, dostane telefonní číslo této kanceláře. Když mi zavolá a já budu s telefonátem spokojen, můžeme se bavit o protilátce. Čím delší zdržení..."

"Udělej to!" řičel Zapilote. Oliviera zuřivě vytáčet číslo a diktátor se otočil ke mně. "Ta protilátka, kde je? Jsem v jednom ohni."

"Máš ještě nejméně tři hodiny života. Přesto ti může být dost špatně. Protilátka je poblíž. Bude doručena na základě telefonického vzkazu. Vzkaz nepošlu dříve, dokud nebudu sám v bezpečí."

"Kdo jsi?"

"Tvůj osud, dědulo. Tvé peklo. Síla, která tě srazí na kolena. Teď pošli pro mé šaty, abych později neplýtvat tvým životně důležitým časem. Podívej, Oliviera už domluvil. Poruč mu, ať to zařídí."

"Jakou mám záruku, že mi pak pošleš protilátku?"

"Žádnou. Ale stejně nemáš na vybranou, nebo jo? Teď vydej ty rozkazy."

Celá operace trvala téměř dvě hodiny. Dvě hodiny. Zapilote málem upadl do komatu, díky vysokým horečkám. Lékaři mu podávali léky na snížení teploty. Nedokázali však zastavit paralýzu končetin. Přestal už cítit i ovládat ruce a nohy. Slabě vyjel, když nakonec zazvonil telefon a já se sklonil, abych ho zvedl.

"Tady diGriz."

"Jsi v pořádku?" ptala se Angelina.

"Jsem. Co Bolivar?"

"Sedí tady vedle mě. Jí. Teď vodtamtud vypadni!"

"Už letím."

Praštil jsem sluchátkem a vyšel ze dveří. Ani jsem se neohlédl. Přesně podle mých instrukcí už na náměstí Svobody čekalo auto s řidičem a nastartovaným motorem. Jakmile jsem dosedl, vyrazilo k letišti. Tam stál můj proudový vrtulník, natankovaný, nastartovaný a připravený k letu. Vzlétl jsem, zakroužil nad městem a zamířil k severu, kde už na mě čekal těžce vyzbrojený, doprovodný vrtulník, za jehož kniplem seděl James. Zamával mi, když se svým strojem přilétl do formace a ve sluchátkách se ozval jeho hlas.

"Tys to dokázal, tati! Obloha je čistá - a když se něco objeví, sundáme to."

"Dobře. Zavolej Zapilotemu jméno a adresu doktora v Primorosu - pak vyrazíme k domovu. Byl to dlouhý den."

Dnes ráno jsem doktora navštívil cestou do Prezidia; připadalo mi to jako před několika stovkami let. Značnou částkou peněz jsem si zajistil jeho služby pro dnešek. Dostal plnou stříkačku protilátky a už jen čekal na někoho, kdo ho doveče k osobě, které dá injekci. Věděl jsem, že se mu dostane opravdu vřelého uvítání.

Na půl cesty k hradu de la Rosa s k nám připojil i zbytek naší malé, ale dobře ozbrojené, vzdušné flotily. Sbalili se a vyrazili, jakmile se Bolivar vrátil. Nikdo nechtěl zůstat v dosahu zotavivšího se Zapiloteho. Přistáli jsme společně. Vypnul jsem zapalování a pomalu vylezl z vrtulníku; příšerně mě bolela zlámaná žebra. Otočil jsem se a uviděl Bolivara. Na tváři měl modřiny a pod košili jsem zahlédl obvazy. Všiml si mého pohledu a usmál se.

"Nic hrozného mi není, tati. Jen mě trochu zkopali, když mě chytili. Zato ty vypadáš příšerně."

"A brzy se budu cítit ještě hůř, jestli nedostanu něco na tlášení bolesti. Ukaž mi nějakou lékárníčku!"

"Něco tady mám. Matka mi říkala o tvém plánu." Dával mi injekci a díval se jinam. "Opravdu to oceňuji, tati - já prostě nevím, jak bych to měl říct..."

"Tak nic neříkej. Ty bys to pro mě udělal taky. Teď mi ukaž nějaký silný drink a pohodlné křeslo a já budu vyprávět o návštěvě v jámě lvové. Opatrně, miláčku, má žebra!" zavolal jsem na Angelinu, která se řítla, aby mě pořádně sevřela v náručí. "Chvilí počkej s obětím, dokud je doktor nevytluží. Víc už by asi nevydržela. Víš, dneska to opravdu stálo za to!"

Také markýz se musel dovědět o mém přiletu, protože byl dalším, kdo se ke mně hnál s otevřenou náručí. James ho zastavil dřív, než se mu podařilo propíchnout mi plícní lalok zlomenou kostí.

"Neměli bychom ten večírek přesunout dovnitř?" navrhl jsem zdvořile.

"Šampaňské!" zvolal de Torres. Tímhle tempem mu brzy dojde. "To nejlepší z mých sklepů. O rozhodujících hodinách dnešního dne se bude hovořit ještě celá léta. Celé roky celé století!" Jeho nadšení jsem tak úplně nesdílel, ale z hlediska emocí chápal.

Usedli jsme do hlubokých křesel a pozvedli sklenky. Opravdu jsme pili nejlepší šampaňské z jeho sklepů. Byl jsem si tím jistý v okamžiku, kdy se ve mně rozlila radost a teplo. Popíjel jsem dál a než jsem stačil vyložit všechny podrobnosti mé návštěvy v Prezidiu, byla má sklenka doplněna podruhé. Vynechával jsem nechutné scény a snažil jsem se, aby vyprávění bylo více vzrušující než skutečnost, což je způsob, jak se mají vypravovat dobré příběhy.

"...po telefonátu jsem prostě odešel a nasedl do auta. Pak jsem vzlétl a zbytek už znáte. Skončili jsme tady."

"Neuvěřitelné!" zalapal de Torres po dechu. "Jak mimořádná odvaha. Vydat se do doupěte takových hrdlořezů."

"Vy byste pro svého syna udělal totéž, nebo snad ne?" zeptal jsem se.

Přikývl. "Jistě. Ale já to neudělal a vy ano. A jak statečné bylo nést smrt na špičce nehtu. Není to nebezpečné, cestovat po planetách a nést s sebou smrtelný virus...?"

Zarazil se a nejspíše se rozhlédl kolem sebe. Nedivil jsem se mu, museli jsme působit jako šílenci, když celá naše rodina propukla v hurónský smích. Angelina se k němu naklonila a pohladila ho po ruce.

"Nesmějeme se vám, markýzi, ale Zapilotemu. Jim by nikdy nikoho nezabil. V životě by se nepustil do podobného podniku, kdyby hrozila možnost, že někdo zemře a to dokonce i v případě takového zvířete, jako je Zapilote."

Markýz zmateně zamrkal. "Tomu nerozumím."

"Žádný smrtící virus neexistuje. Nehet byl napuštěn pyretogenem a nervovým anestetikem. Díky tomu prvnímu měl Zapilote vysoké horečky a anestetikum ochromilo jeho končetiny. Obě tyto látky přestanou účinkovat během čtyř hodin. Proto ta lhůta."

"Ale ten doktor - injekce?"

"Jen sterilní voda. Chápete celou tu krásu? Byl to jen bluf! Můj manžel je nejen největší hrdina na světě, ale také největší podvodník a herec současně!"

Sklonil jsem hlavu a zardíval se falešnou skromností. Ale Angelina měla pravdu a já ji musel přijmout jako muž. Měl jsem za sebou velmi dlouhý a vyčerpávající den a tak trocha lichotek nemohla uškodit.

Strávil jsem poněkud bolestivé odpoledne. Musel jsem nechat odeznít účinky neokainu, než se doktor mohl podívat na mé modřiny a pohmožděniny. A zlomená žebra. Tři má žebra měl na svědomí plukovník Oliviera a já seděl, klel a nemyslel si o něm nic dobrého. Naopak! Vymýšlel jsem, co mu udělám ošklivého, když mi lékař do dřeně žeber píchal kostní regenerátor. Pak je zafixoval ve správné poloze a já měl pocit, že není o moc jemnější než Oliviera. Když konečně skončil, poslala mě malá injekce neokainu a velký panák ronů do říše snů a na dávno zasloužený odpočinek. Angelina mě příští ráno nechala spát dlouho a nahlédla dovnitř teprve, když jsem si z kávovaru u postele naléval už druhý šálek kávy.

"Tak jak se dnes cítíme?" zeptala se povzbudivě.

"Nevím sice, jak se cítíme my, ale já se cítím, jako by mě protáhli mandlem."

"Ubohý drahoušku," usmívala se, hladila mě po rozčuchaných vlasech a lehce mě políbila na čelo. "Chlapci připravili překvapení, které by tě mohlo potěšit."

Dveře se otevřely ještě než domluvila. Dovnitř vešel James s televizorem a za ním Bolívar s videopřehrávačem.

Okamžitě jsem se nedůvěřivě zamračil.

"Nesnáším bednu," protestoval jsem. "Zejména nenávidím přihlouplé bláboly v ranních zprávách." Angelina mě tišila poplácáním po tváři.

"No tak, no tak nezlob. To nebudou ranní zprávy. Už dávno není ráno ale poledne, což je na této i jiných planetách doba k obědu. Po obědě tradičně následuje odpolední vysílání, které sledují téměř všichni, protože právě odpočívají a užívají si siesty s prsty propletenými nad přečpanými žaludky."

"Mé prsty svírají hladovějící žaludek. A zprávy nenávidím."

"Už sem jde služka se snídaní o devíti chodech," podotkl Bolívar a ustoupil na stranu, aby mohl projet naložený servírovací stůl.

"A vysílat se nebudou normální zprávy. Můžeme si být jisti, že jsme byli pod dohledem. Ta past ve vysílacím centru to potvrzuje. Naše atrapy byly dozajista odhaleny. James však včera prověřil zkušební obvody. Skutečné přerušovače jsou stále ještě na místě. Trvalo nám celou noc, než jsme připravili tenhle pásek - ale teď máme jistotu, že dnešní zprávy se ti budou opravdu líbit."

"Budou, určitě budou," radoval jsem se s plnými ústy. "A beru zpět všechny předchozí námitky. Mohlo mě to napadnout. Angelino, lásko, posad se vedle mě, dej si něco k pití, budeme se dívat spolu."

V okamžiku, kdy jsem dojídal snídaní, končil dopolední program. Dávali romantickou operu. Příšernou věc, v jaké si mohou libovat jen mentálně postižení. Plně obsazenou tlustými lidmi, kteří si navzájem vyzpěvují do obličejů a neobratně se bodají zasunovacími meči. Načež následuje srdceryvné vytí nad smrtelným ložem. Hrůza! Naštěstí skončili právě v okamžiku, kdy jsem se chystal něco na televizi hodit. Pak následovala série odpudivých reklam. Pouze ta na ron byla snesitelná, plná zamlžených sklenic a cinkajících ledových kostek. Nakonec se i ta nejstrašnější reklama dostane ke svému mokravému konci. Radostné fanfáry oznámily začátek zpráv a inteligentně vypadající dívka vyplula z pozadí.

"Dobré odpoledne, dámy a pánové. Vítáme vás u odpoledních zpráv, které vám přinášíme každý den touto dobou. Z hlavního města jsme dostali zprávu, že prezident generál Zapilote se už cítí daleko lépe po mírné otravě jídlem, ke které došlo včera. Drahý prezidente, my všichni tady ve studiu, tak jako jistě i vy u svých příjimačů, se připojujeme k přání brzkého uzdravení..."

V tom okamžiku James stiskl tlačítko na radio přístroji, který měl u sebe. Obraz se na chvíli zachvěl a pak byla dívka ve studiu nahrazena mou fotografií. Mé vousy byly skutečně monumentální. Markýz stál po mém boku, oba jsme zuřivě mávali a přivětivě cenili chrup. Ženský hlas stále komentoval - ale už to nebyla dívka ze studia. Poznal jsem Angelinin hlas a stiskl jí ruku.

"Proč se však zdržovat popisem simulovaných nemocí malého sprostého diktátora? Raději vám představím šlechtěného muže, který bude naším příštím prezidentem. Nemluví o nikom jiném, než o siru Hektoru Harapovi, kterého zde vidíte na obrázku s budoucím viceprezidentem markýzem de la Rosa. Tito pohlední a nezkorumpovaní muži mají za sebou první volební mítink v Puerto Azulu. I přes pokusy Zapilotovy tajné policie celou akci zlikvidovat, byl mítink velice úspěšný. Nejdříve se snažili..."

Byla to peprná produkce a já si vychutnával každou sekundu. Celý pořad měl ukázat vládu v nejhorším možném světle a nás naopak. Byli jsme hotovými vzory dokonalosti. Andělé by se od nás mohli učit. Pak zprávy skončily a já nadšeně zatleskal.

"Výborně! Všem vám gratuluji. Dal bych tisíc kreditů, kdybych mohl vidět výraz na diktátorově bradavičnaté tváři v této chvíli! První část kampaně máme za sebou a teď musíme přemýšlet o konečných fázích. Do voleb zbývají tři měsíce a my musíme každický z těch dnů věnovat kontaktu s lidmi."

"Aniž bychom se nechali zastřelit, nebo roztrhat granátem," dodala Angelina rozhodně.

"S tím musím souhlasit. Naše zprávy však budou muset využívat média. Uvítám každý nápad, jak je dostat do vysílání. Je velice pravděpodobné, že náš malý přerušovač právě v tomto okamžiku intenzivně hledají. Až ho najdou, tak našeho miláčka zlikvidují. Jakmile zjistí, jak jsme to udělali, klesnou naše šance na instalaci dalšího podobného zařízení na nulu. My ale musíme mít nadále přístup k médiím, jinak to můžeme zabalit rovnou. Nějaké návrhy?"

"Odpověď je prostá," ozvala se Angelina. "Musíme vysílací obvod přerušit v nejvíce zranitelném místě, které je však zároveň také nejhůře přístupné. Pokud dobře chápeš, co tím myslím?"

"Nechápu," připustil jsem zarmouceně. "Asi jsem včera dostal příliš mnoho ran do hlavy."

"Máti má pravdu!" zaradoval se James; ten včera nebyl bit a tedy pro něj nebylo těžké předstihnout mě i Bolívara, který také zmateně mrkal. "Dáme přerušovače přímo do satelitů!"

Ano, odpověď byla strašlivě primitivní, mohlo mě to napadnout; nenápadně jsem trucoval v koutě a James nadšeně

drmolil dál.

"Další úsilí tedy musíme zaměřit na získání podrobných informací o satelitech."

"To už jsem udělala," prohlásila Angelina rozzářeně. "Existuje společnost Radiodifundir SA, která sídlí na kosmodromu v Puerto Azulu. Ta pro vládu zajišťuje obsluhu komunikačních a meteorologických družic. Je to maličká firma. Tak malá, že celou práci vykonávají na jediné prastaré raketě, která byla upravená pro práci na satelitech."

Všichni jsme zareagovali úsměvem a rozzářeně jsme na sebe pohlédli. Mysleli jsme podobně a dostali stejný nápad najednou. Já jen vyjádřil myšlenku, kterou jsme měli všichni na rtech.

"Není to náhodou jediná loď na planetě, která může obstarávat práci na satelitech?"

"To není náhoda. Je jediná! Jestli bude loď Populacho mimo provoz, potrvá pár měsíců než se jiná loď najde, dopraví sem na planetu a upraví pro tak speciální práci."

Radostně jsem si mnul ruce. "Další krok je tedy naprosto jasný. Musíme zkonstruovat přesměrovávací jednotky které budou uzpůsobeny pro práci na oběžné dráze. Musí mít vlastní napájení a musí začít pracovat po přijetí kódovaného signálu. Tak budeme moci nerušeně každý den informovat posluchače a diváky o nových událostech. Musíme získat loď Populacho a instalovat naše zařízení. Poté musí být loď prohlášena za "neschopnou" provozu a nějakou dobu v tomto stavu setrvat. Alespoň do voleb. Má tenhle plán nějakou chybu?"

"Nemá," řekla Angelina. "Ale ráda bych k němu něco dodala. Voleb se účastníme jménem demokracie a tak se podle toho musíme začít chovat. Dnešní vystoupení se už nesmí opakovat. Nesmíme přerušit jejich program a nahradit ho naším. Demokracie znamená svobodu projevu. Musíme jim dovolit vysílat a pak pustíme naše zprávy. Veřejnost musí mít možnost volby. Lidé si musí udělat vlastní názor."

"Je to moudré?" zeptal jsem se. "Můžeme jim věřit?"

"Ano, je to moudré, můj drahý choti, i když si to nemyslíš. Tvé osobní politické přesvědčení je někde mezi fašizmem a anarchií. Z těch dvou dávám přednost anarchii. Ale kdybych si mohla vybírat, byla by to demokracie. Hlasujeme?"

Chlapci zvedli ruce a já se zamračil.

"Většina souhlasí. Nyní naplánujeme geniální zločin pro větší a rychlejší rozvoj demokracie."

"Tak kdo je tady fašista a anarchista?" zavrčel jsem.

"My ne," usmála se Angelina sladce při odpovědi. "Jsme jen realisté. Naše duše září čistotou a srdce láskou. Výsledky našich činů budou pro dobro všech."

"Tak to vysvětlí majitelům Populacho," vrčel jsem dál. "Až zjistí, že jejich loď je na dně dýmajícího kráteru."

Angelina byla neotřesitelná. "Majitelé dostanou náhradu od pojišťovny a koupí si novou a lepší loď. Sám to vždycky říkáš."

Na to jsem nedokázal odpovědět. Alespoň jsem se divošsky zahryznul do toustu. Ale usmíval jsem se už při žvýkání.

"Jste skvělá posádka a musím s vámi souhlasit. Nyní, mí drazí, mimořádně čestní, svobodě oddaní demokraté, neohrožení zastánci zákona, pořádku a lidských práv, začněme plánovat náš zločin. Musíme ukrást raketu."

KAPITOLA 26.

"Jak to tam vypadá?" zeptal jsem se a vyklonil se z okna auta. Div jsem si neukroutil hlavu, jak jsem se snažil zahlédnout Bolívara, který seděl na střeše nade mnou se silným dalekohledem v ruce.

"Právě zavírají nákladní vrata, brzy budou startovat. Počkej - ano - jeden člen posádky právě vylezl a odpojil vnější zdroj. Od teď jedou na vnitřní pohon. Pozemní obsluha odjíždí pryč."

"Perfektní. Nasedni si a jdeme pracovat."

Dopadl na chodník a skočil na přední sedadlo. Auto vyrazilo kupředu, jakmile se zavřely dveře. Já seděl v zadu a obdivoval Angelinu. Její nádherný profil byl dobře osvětlený, jakmile jsme opustili temnotu hangáru a vyrazili do jasných světél kosmodromu přímo zářila.

"Zbožňuji tě! Jako sestřička se mi strašně líbíš. Už ti schází jen bílé dŮtky."

"Opravdu se ti líbím?" zeptala se a ignorovala trapný a oplzlý vtípek. "Není ta sukně příliš krátká?"

"Velice krátká - a velice pěkná," pochválil jsem a poplácal ji po bílé křivce stehýnka mezi sukní a kolenem. "Chceme přece odvést pozornost. Na této planetě není nic více vzrušujícího. Jsi skvělá."

"A ty se chceš opravdu hyzdit touhle příšernou uniformou a zakrouceným knírem?"

Zkroutil jsem konce svých tykadel a zachřestil řadami metálů. "Autoritu každý respektuje. A čím autoritativněji vypadáš, tím větší máš respekt. Jste připraveni? Jdeme na to. Operace Medico začíná."

Vyskákali jsme z auta u ústí terminálu. Já šel první a osvětloval cestu září, která se linula z mé vysoké čepice a blýskavé uniformy. Za mnou šla sestra Angelina a průvod uzavírali naši chlapci. Byli také v bílém a za sebou vlekli veliký bílý kufr. Jeden člen posádky hlídal v přetlakové komoře lodi. Zůstal stát a chvíli na nás zaraženě civěl. Čekal, co se bude dít. Pak převzal iniciativu a zahradil nám cestu.

"Nemůžete jít dál. Za několik minut startujeme."

Prohlédl jsem si ho od hlavy k patě a v obličeji jsem měl znechucený výraz. Díval jsem se na něj jako na něco, co se právě vyplazilo zpod plochého kamene. Když se mu tváří mihly obavy, vytáhl jsem úřední listinu a otevřel mu ji před nosem. Byla napsána velikými černými a červenými písmeny a zapečetěna krásnou zlatou pečeti. Můj hlas byl navýsost sebejistý.

"Vidíte tohle? Je to dokument o karanténě vydaný ministerstvem zdravotnictví. Máme hlášený stav pohotovosti a vy mě okamžitě zavedete ke kapitánovi. To je rozkaz - jdeme."

Šel. Bylo to snadné. Jakmile se Jamesovi a Bolívarovi ztratil z očí, uzavřeli za námi přetlakovou komoru. Kapitán šokované vzhlédl, když jsme vstoupili do kabiny.

"Co tady děláte?! Okamžitě vypadněte..."

"Jste kapitán Ciego de Avila? Mám s sebou zprávu ministerstva zdravotnictví o karanténě. Než tato loď odlétne, musíte být podrobně vyšetřeni."

"Co mi ti tukani z Primorosa chtějí zase udělat!" protestoval. "Přemýšlejí někdy? Za necelých třicet minut budu mít okno pro start."

"Odlétnete včas, to vám garantuji. O to nám jde stejně jako vám." Jak pravdivé! "Pokoušíme se lokalizovat vzácný virus, který k nám byl zavlečen z cizí planety Perrotonitis..."

"O tom jsem nikdy neslyšel."

"Vidíte, je vzácný. Postižený nejdříve dostane horečku a pak začne slintat a vrčet jako pes. Máme podezření, že jeden z členů vaší posádky byl nakažen."

"Který?!"

"Támhleten," řekl jsem a ukázal na kosmonauta, který nás sem dovedl. Zakňučel a plazil se pryč. "Sestro, podívejte se mu do krku."

Neochotně otevřel ústa a Angelina mu stiskla jazyk dřevěnou špachtlí. "Jeho sliznice jsou velice podrážděné," řekla.

"Já nejsem nemocný!" zavyl muž a v koutcích se mu začala hromadit pěna. Otfel si ji horkými rukama. "Ne nemocný..." zavřel a pak dvakrát zaštkal.

"Má to!" křikl jsem. "Za chvíli bude vrtět ocasem! Chyťte ho, pánové a já začnu s léčbou!"

Ňafal a štkal. Bolivar mu visel na jedné ruce, James na druhé a to ho zpomalilo alespoň natolik, abych mu mohl dát injekci. Injekce ho nejen uzemnila, ale také neutralizovala rychlý virus, přijatý sliznicí jazyku - který tam dopravila Angelina dřevěnou špachtlí.

"Právě včas," prohlásil jsem, hleděl na bezvládné tělo a schovával stříkačku. "Až nabude vědomí, bude v pořádku."

Nyní, kapitáne, zavolejte sem i zbytek posádky, abychom jej mohli prohlédnout. Když to uděláte rychle, odstartujete včas."

Udělal to rychle. Za pár minut jsme u velké části posádky zpozorovali příznaky vzácné choroby a pak jejich bezvládná těla poskládali na podlahu. Nebylo náhodou, že zdravá byla jen obsluha motoru a řízení. Kývl jsem na souhlas a pak na kapitána namířil velikou pistolí.

"Teď přebírám velení na lodi. Ať žije revoluce!"

"To nemůžete udělat - vy jste zešílel!"

"Ne, my nejsme šílení, jen strašlivě zákeří. Jsme členové revoluční strany Černé páteční odpoledne a zabijeme vás, abychom vás osvobodili. Ničeho se nebojíme. Poletíte s touto lodí jako obyčejně, nebo budeme muset vraždit členy vaší posádky jednoho po druhém, dokud nezačnete spolupracovat?"

"Jste všichni magoři! Zavolám policii..."

Natáhl se k rádiu, ale já byl rychlejší. Popadl jsem ho za ruce a otočil ho.

"Zabijte prvního!" zvolal jsem.

"Svobodu a nezávislost!" vykřikl Bolivar a z kazajky vytáhl veliký řeznický nůž. Přiskočil k jednomu z těl ležících na podlaze a klekl mu na hrud'

Pak se nad ním sklonil a jediným zlověstným tahem ostrého nože prořízl mužovo hrdlo. Ozvalo se bublavé zachroptění a z ošklivé rány vystříkla krev. Bylo to velice realistická scéna.

"Ufete tu krev!" zaječel jsem a otočil se ke kapitánovi. Podívaná zapůsobila i na mě - a to jsem věděl o krvi naplněném váčku v barvě kůže na mužově krku i o noži, který při použití sám chroptí z malého reproduktoru. Jistě si dokážete představit, jaký účinek měla scénka na kapitána. Zapotácel se a z jeho kosmickými větry ošlehané tváře se vytratila krev. Dosáhl jsem svého.

Pak už nebyly žádné problémy. Kapitán i posádka spolupracovali podle svého nejlepšího svědomí. S řízením letového provozu jsme dohodli čas startu a zvedli se na oběžnou dráhu. Když jsme manévrovali k prvnímu ze satelitů, otevřeli chlapci naši bedýnku a prověřili jeden z přerušovačů. Já si prohlížel plán elektroinstalace satelitu a ukázal jim nejvhodnější místo, kam přerušovač připojit. Kontakty byly barevně označeny, s nimi potíže nebudou.

"Půjdu se převléknout," oznámil jsem.

"Nech jít jednoho z chlapců," požádala Angelina. "Tvá žebra ještě nejsou úplně zdravá."

"Jsou natolik v pořádku, aby vydržela jednoduchou práci. Všichni si ještě pěkně zamakáme, než přerušovače zamontujeme do každého satelitu. První chci umístit sám. Lépe si poradím při komplikacích."

"Chceš slávu - a užít si kosmickou procházku."

"Nezbývá mi, než souhlasit. Život by byl nudný bez trošky vzrušení."

Byla to opravdu legrace. Pode mnou tiše plul modrý glóbus Paraiso-Aqui, čistý, zářivý a jasný. Chvíli jsem ho obdivoval a pak odfrčel ke komunikačnímu satelitu, přikrčil se pod jedním z vystrčených solárních článků a pak se plazil vzhůru k nebohému elektronickému centru. Za okamžik jsem našel správný kryt a odklopil tlustou izolační vrstvu.

Pečlivě zkonstruovaná karta vklouzla do štěrbin a několik doteků plazmovou pájkou zajistilo pevné spojení kontaktů.

"Připraven na zkušební zapojení," ohlásil jsem do rádia.

"Dobře, testujeme." Nic jsem neviděl. Veškeré části instalace byly v pevném skupenství a ani Ocelová krysa nemůže vidět elektrony, jak plují obvody. "Pracuje dobře. Zapíná a vypíná, přesně jak potřebujeme."

Pak to šlo pořád dokola. Instalace přerušovačů nebyla složitá, oběžná dráha ano. Palubní počítač blikal námahou a vyplivoval čísla, podle kterých jsme počítali naši orbitální pozici. Výsledky pak byly předávány ovladačům trysek. Celou tu namáhavou a zdoluhavou práci jsme dělali skoro čtyři dny. Na konci jsme všichni padali únavou.

"Pod očima máš tmavé kruhy," konstatovala Angelina a přistrčila mi flašku ronů. "Ale nezoufej, docela pěkně ti ladí s očima."

"Už jsme skoro hotovi. Odpočívát budeme na zámku."

Jedli jsme sice před chvílí, ale malý doušek ronů vůbec nemusel uškodit. Mohl jedině pomoci! Měli jsme za sebou vyčerpávající práci. Kromě instalování přerušovačů jsme hlídali posádku. Chlapci vypadali stejně unaveně jako já. Jen Angelina nevykazovala žádné známky vyčerpání. Má drahá měla recept na věčné mládí a svěžest! Ron chutnal skvěle. "Zajímalo by mě, jak pokračuje volební kampaň?" rozumovala.

"Pomalů. Určitě se neděje nic převratného. Markýz drží naši pevnost, každý den vydává noviny a nikdo o nich neví. Což se změní jakmile se vrátíme a zapojíme do provozu náš systém."

"Nelíbí se mi, že jsme odříznuti od světa a nemáme dlouho žádné zprávy. Ztrácíme přehled." Nalila si malou skleničku ronů a zamyšleně upíjela.

"Neměli jsme na vybranou. Kdyby naši protivníci věděli, co tady provádíme, sestřelili by loď z oblohy. Nikdy je nenapadne, že se vůbec něco děje, když budeme vysílat jen běžná hlášení a po zbytek času necháme rádio vypnuté. Čeho se bojíš? Volby budou stejně až za měsíc. V den voleb budeme mít na své straně devadesát procent voličů a diktátora porazíme na hlavu."

"Máš pravdu. Asi jsem příliš unavená, ale napadají mě podivné věci. Určitě budu v pořádku. Doufám!" Zamračila se na mě. "Teď se nesměj, Jimmy diGrizi, nebo ti zlomím obě ruce. Ale mám divný pocit, že něco není v pořádku."

Pozorně si mě prohlížela, ale já se nesmál, nešklebil, ani jinak nedal najevo své pobavení. Vlastně jsem se vůbec nebavil. Zavrtěl jsem hlavou a odpověď hledal na dně sklenice ronů.

"Nesmál jsem se a ty se taky nesměj," zamumlal jsem nešťastně. "Já jsem taky neklidný a nevím proč. Mám divné předtuchy. Prostě nám chybí dostatek čerstvých informací. Přesto mě nenapadá, co by se v této fázi mohlo stát?"

"To se dozvíme za pár hodin," řekla velice střízlivě. "Vrať se do kajuty a pošli Jamese, ať se jde najíst." Ještě nedořekla a dovnitř nadšeně vtrhl Bolívar s kosmickou přilbou v podpaží.

"Hotovo!" oznámil. "Poslední přerušovač je na místě. Teď už může Zapilote říkat co chce, celý svět bude poslouchat nás. Vyhrabej plnovous, tati, a vytřepej z něj moly za chvíli tě čekají světla reflektorů a dychtivé kamery!"

"To jsou nejlepší zprávy, které jsem slyšel od chvíle, co jste se narodili. Letíme domů!"

Kapitánovi, který si stále ještě myslel, že jsme banda bláznivých zabijáků, se viditelně ulevilo, když jsme ho požádali, aby zadal souřadnice na přistání. Jeho radost netrvala dlouho. Skončila ve chvíli, kdy jsem vytáhl uspávací kapsli. Z pohledu, který jsem zachytil, když jsem mu ji pod nosem pukal, soudím, že čekal smrt. Nedočkal se. Všichni se nadýchali uspávacího plynu. Hlídat je při přistávacím manévru, by bylo nad naše sílu. Poslali jsme předem markýzovi kódovanou zprávu. Doufali jsme, že nás očekává. Dál už záleželo jen na mém pilotním umění, abych nás nezabil. Z manévru, který jsem měl v úmyslu, by ječeli hrůzou i zkušební piloti. "Z těžkých přistání si dělám legraci," mumlal jsem a do počítače naťukal nové koordináty.

Po oběžné dráze jsme se z temné noci přenesli do zlatavého rána. Tenoučkou vatou mraků jsme se lehce snášeli k zemi pod námi. Nečekal nás žádný kosmodrom.

"Doufám, že splnili tvé rozkazy. Jestli nás nečeká díra, čeká nás hrob." sýčkovala Angelina a dokázala vypadat atraktivně i když mžourala ven.

"Bude tam. Na de Torrese se můžeme spolehnout."

Měl jsem pravdu. Poblíž hradu v zemi zívala obrovitá jáma. Pomocí rádiového navádění jsme se dostali přímo nad ni. Pár set metrů nad zemí jsem navádění vypočil a poslední fázi přistání si vychutnal sám. Trysky žhnuly motory řvaly a já se soustředil na radary a dolní průzory. Loď jsem posadil přímo do jamky. Dosedli jsme s malinkým zahoupáním a já vypnul motory.

"A je to," oznámil jsem "Až se nad díru přesune atrapa stodoly, nebude už této lodi více. Až do voleb, ámen. Posádka sice nebude svobodná, ale naše pohostinnost se jí určitě bude zamlouvat."

Tak vznešeně jsem hovořil, zatímco jsme stoupali k východu. Stisknutím knoflíku se otevřel a dovnitř se vedrala záplava slunečního svitu. Jeřáb už k nám přisouval schůdky, abychom mohli důstojně vystoupit. Louka, po které jsme přešli k markýzovi, nám připadala nádherně zelená a voňavá. Očekával nás. Nevítal nás nijak radostně. Poctivou tvář měl strhanou a v očích nejtemnější obavy.

"Je to strašné," naříkal. "Nemáme šanci. Naše naděje zmizely."

Vyměnili jsme si s Angelinou jediný pohled. Copak se naše předtuchy musí vždycky vyplnit?

"Co se tady ke všem čertům stalo?" zeptal jsem se.

"Vy nic nevíte, byli jste mimo dosah. Celá práce je zkažená, zničená. Snažili jsme se zbytečně."

"Nechtěl byste mi říci proč?" procedil jsem mezi zuby.

"Volby. Zapilote vyhlásil stav ohrožení a změnil datum. Volby budou zítra ráno. Za tak krátkou dobu už nic nestihneme. Zapilote vyhrál. Bude znovu zvolen."

KAPITOLA 27.

Když zadržujete dech, připadá vám dlouhá i minuta. Když se pokoušíte zvítězit ve volbách, neznamená jeden den vůbec nic. Nám zbýval jediný den, víc času jsme neměli.

Je těžké přiznat porážku. Já jsem nikdy poražen nebyl! A na stará kolena si na porážku nehodlám zvykat. Mohu zemřít, ale prohrát Ocelová krysa nemůžu!

"Ještě není nic ztraceno!" oznámil jsem hlasitě. "Takhle s námi žádný prašivý podvodník zametat nebude."

Jistota, která zněla v hlase i ve slovech, všechny překvapila. Teprve po chvíli váhání Bolívara napadlo položit mi důležitou otázku. "A jak ho chceš zastavit?"

Jak? Neměl jsem nejmenší tušení.

"To se uvidí zítra. Na vyřízení prohnatého Jima diGrize by byl zapotřebí daleko větší formát, než je Zapilote."

Otočil jsem se a odhodlaně odkráčel pryč. Dříve, než mi stačili položit další nepříjemné otázky. Co tedy budu dělat?

Tato životně důležitá otázka hnízila v mém velkém mozku, občas přelétla do malého mozku a jednou se objevila dokonce v mezimozku, aniž bych se dočkal odpovědi. Vrátil jsem se do našich pokojů. Dopřál jsem si voňavou koupel a drhl se tak dlouho, až jsem se leskl čistotou jako dobře vycíděný hrnec. Každý pór mého těla byl nadšený, ale problém jsem nevyřešil. Pak jsem se oholil, vyčistil si zuby, dal si facku zleva i zprava, abych se odlepil od zdi, ale odpověď stále nepřicházela. Nakonec jsem zkusil vydatnou snídani. Chutnala mi, ale řešení nepřinesla. Spláchl jsem ji několika šálky silné voňavé černé kávy. Po nich následovaly nespočetné šálky kávy ochucené archivním ronem. Výsledek se však nedostavil.

"Přízeň si to, Jime." promluvil jsem sám k sobě nahlas a vyčítavě, když jsem tak seděl na balkóně a civěl do krajiny, "Prohrál jsi volby."

Ulevilo se mi. Vyčistil jsem ovzduší. Kdo se dokáže z boje včas stáhnout, žije dál, aby mohl znovu bojovat. Spočítej šrámy a vypadni. Vylízej si rány a pak se vrať. Prostě neexistoval způsob, jak si zajistit vítězství v celoplanetárních volbách za jediný den. Připadalo mi, že je úplně jedno, kolik lidí bude volit Harapu. Jejich hlasy skončí na pákách švindlujících volebních automatů. Tak jako tak se z nich stanou hlasy pro Zapiloteho.

Jakmile jsem dospěl k nevyhnutelnému závěru, začala se o mou pozornost hlásit vzdálená myšlenka, jakési matné tušení. Ale proč? Co bylo důležitého na tak špatné zprávě? Pobíhal jsem po místnosti, zapálil si cigaretu, poškrábal se ve vlasech, nalil si panáka ronu, podrbal se na bradě a vůbec dělal všechny věci, které pomáhají přemýšlení. Jedna z nich zabírat musí. Najednou mi svítilo. Samou radostí jsem vyskočil do vzduchu a v letu se pokusil srazit podpatky. Jde to ovšem velmi těžce, když je člověk bosý. Popadl jsem telefon a vytákal de Torresovo osobní číslo. Chvilí trvalo, než byl hovor spojen. Když se na obrazovce konečně objevil, pohyboval se pravidelně nahoru a dolů na pozadí modré oblohy.

"Copak je?" zeptal se. Kromě jeho hlasu jsem slyšel také rytmický dusot. Teprve v tu chvíli mi došlo, že si vyjel na koni. Kamera s mikrofonom byla umístěna v hrušce sedla a houpala se s ním...

"Mám jen takovou malou otázku, dovoluji-li. Na této planetě by alespoň teoreticky mělo být demokratické zřízení, mám pravdu?"

Hopsal dál a přikývl. "Teoreticky je ten správný výraz. Máme ústavu, která slibuje všechno, přestože se nám nedostává ničeho. Naši jedinou jistotou je nejistota. Kdokoli může být podplacen, korupce bují na každém kroku. Avšak papírově, to ano, papírově mátné demokracii..."

"No, mě taky zajímá jen ten papír. Kde seženu kopii vaší ústavy?"

"V mé knihovně. Mám ji v elektronické verzi, ale na stojanu mezi okny je i v kůži vázaná kniha. Proč se ptáte?"

"Všechno se brzy dozvíte. Děkuji."

Hodil jsem na sebe nějaké šaty a běžel do knihovny. Kolem vysokých oken na balkón jsem se proplížil po špičkách. Tam si právě Angelina s chlapci vychutnávala dopolední kávu a já jim nechtěl nic vysvětlovat. Ještě nebyl ten pravý čas.

Ústavu jsem našel přesně na místě, které mi markýz popsal. Otevřel jsem ji a zasténal. Měl jsem před sebou devět set stránek kvalitního tisku. Zase jsem si na sebe upletl bič.

Nemělo cenu probírat se tou hrůzou stránku po stránce a dělat si poznámky na kousek papíru. Proč bych štěkal, když mám psa? Nastartoval jsem počítač a našel si cédéčko s ústavou. Pak jsem si napsal krátký vyhledávací program a šel si nalít pítí. Počítač se zatím probíral mořem dat a hledal zlaté nugety.

Nebylo to snadné. Ústava byla strašný blábol. Nesouvislý text byl napsán pŕluctem stylů. Ani jedna formulace nebyla jednoznačná. Zato se v ní našlo mnoho nic neříkajících a periodicky se opakujících pasáží. Za chvíli jsem pochopil proč. Zapilote ústavu nenapsal, jen ji poskládal z útržků jiných dokumentů. To byla dobrá i špatná zpráva zároveň. Špatná byla proto, že jsem musel vlastnoručně projít téměř každou stránku a dobrá tím, že jsem měl k dispozici tak široký výběr materiálů. Něco v té snůšce právnických žvástů najít musím.

Než se mi to podařilo, byly stíny na podlaze o poznání delší. Druhý odstavec v šestém paragrafu v příloze dodatku doplněného vydání byl tím zlatým nugetem, který jsem hledal. Ještě jednou jsem ho rychle prošel a přitom jsem cítil, jak se mi tělem rozlévá příjemné teplo. Pak jsem si ho přečetl potřetí a začal jsem tancovat. Písmenka na monitoru také.

"Heureka!" zajásal jsem. "Heureka!" řval jsem znovu, když jsem to slovo opakoval do mikrofону počítače a pak ho donutil jásat taky. Pak jsme donekonečna opěvovali naše vítězství v mnoha různých tónech a melodiích. Za chvíli byl vzduch naplněn sborem "Heurek!" Ve dveřích se objevila Angelina a podezřívavě zdvihla obočí.

"Hned jsem si říkala, že tenhle šílený sbor budeš mít na svědomí ty. Můžu hádat? Souvisí to nějak s naším malým problémem?"

"S velkým problémem, zlato!" zajásal jsem, popadl ji za ruku a obtancoval s ní místnost. "Velikánským problémem, který se zdál být neřešitelným. Ale to si nechej pro sebe. Ať si všichni raději myslí, že já nikdy ani nezaváhám. Jsem neporazitelný. Našel jsem řešení tak prosté, že se ani neodvažují říci ho nahlas. Jenom ti ho pošeptám, aby se o něm nedoslechli naši protivníci a včas neučinili protiopatření. Mohlo by se jim podařit odvrátit katastrofu, kdyby tušili, co na ně chystám. Ale oni nic neví! Dnes večer budeme znovu vysílat a vydráždíme Zapiloteho natolik, že to zítra s těmi svými křivárnami přežene. Jdeme - do nahrávacího studia!"

V srdci nejsem sadista, ale představa, že dnes zkazíme večer miliónům televizních diváků, mě nijak netrápila. Pro své oznámení jsem potřeboval vysílací špičku. Program, který jsem hodlal přerušit, mohl být snadno opakován, ale nedokázal jsem si představit proč? Byl to strašný seriál o bláznivé rodině zvrácených chutí i nápadů. Provozovali zřejmě místní pobočku bláznince, kde mohli lidé nechat své šílené příbuzné, když jeli na dovolenou. Seriál se jmenoval *Není láska skvělá věc?* a moderátor tvrdil, že ho sleduje sto osm procent divácké obce. Schizofrenici se zjevně počítali dvakrát.

Nahrávání jsme dokončili právě včas. Chlapci byli připraveni a otestovali naše přerušovače na družicích. Všechno

fungovalo bez potíží. Náš signál bude nejprve vyslán ke geostacionárnímu satelitu vysoko nad námi. Všechny normální programy budou přerušeny. Satelity si mezi sebou budou předávat jenom naše signály a ty pak odešlou k nedočkavým divákům na celé planetě. Ti si dnes večer užijí vzrůšo!
"Zbývají tři minuty," ohlásil James a zasunul velikou kazetu do přehrávače. "Nemáš strach, že ztratíš obecnost, tati? Nevypnou televize, až uvidí politickou propagandu místo úžasného seriálu?"
"Nevypnou, kam se hrabe seriál na náš program. Něco takového ještě neviděli! Budou sedět jako přilepeni k sedačkám. Dívej se a uvidíš."

Naše maličká rodinná scénka se odehrávala ve všech domácnostech na celé planetě. Otec zapíná televizi a pak si sedá do nejlepšího křesla s plným šálkem, sklenicí, nebo talířem. Matka po jeho boku dělá drobné domácí práce, třeba štrikuje ponožky, nebo vede domácí účetnictví. Děti sedí kolem nich. Služebnictvo v zahradních domcích se mačká kolem starých přístrojů. Nastává hodina rodinné idylly. Celý svět netrpělivě čeká na oblíbený seriál. Právě začíná. A je okamžitě nemilosrdně přerušen. Ještě se ani nezjevil v celé své cukerinové nádheře a už obraz zamrkal, zaprskal a zmizel. Celá planeta zklamaně vydechla. V zápětí byl seriál nahrazen Angelinou svírající mikrofon. Měla na sobě uniformu státních moderátorek a pozadím byla dokonalá kopie diktátorova vysílacího studia.
"Mám pro vás strašlivé zprávy," řekla hlasem plným hrůzy. "Došlo k atentátu. Nikoli na hnusného Zapiloteho, ten je příliš dobře chráněn. Atentát na něj je téměř vyloučen. Prezidentský kandidát sir Hektor Harapo, vám nyní řekne, co se stalo. Po jeho krátké řeči bude pokračovat obvyklý program. Sire Harapo." Objevil se můj zarostlý obličej. Pěst mi trčela bojovně vzhůru, připravena tlouct do stolu přede mnou.

"Atentát!" zabušil jsem. "Víte, kdo je obětí? Já vám to povím. Umírá svoboda. Vaše svoboda volby zaručená posvátnou ústavou. Svoboda výběru nejlepšího prezidentského kandidáta. Tato svoboda se stala obětí atentátu. Kdo je vinen, ptáte se? Kdo spáchal tak odporný zločin, kdo pošlapal ústavu a vaše svatá práva? Ten odporný červ Zapilote vyžral dužinu naší vznešené republiky. On je vinen. O mém oponentovi jsem během volební kampaně hovořil vždy slušně. Už nemohu. Pro kreaturu takového druhu nemůže mít zásadový člověk slušná slova. Zapilote je šedá krysa s dlouhými vousy a smradlavým dechem. Svou odpornou tlamou ohryzává pilíře naší hrdinné republiky. Vysmívá se našim zákonům. Pokusil se zabránit mi v kandidatuře. Tajně a nezákonně posunul datum uzávěrky přihlášek - ale já ho převezl. Tímto vítězstvím se nechlubím. Nebylo nijak obtížné obelstít člověka s IQ mentálně retardovaného švába. První pokus se nepodařil a tak Zapilote podvádí znovu. Dnes tedy dokonce změnil i den voleb. Nechce, abych se stihl setkat s vámi, mí dobří a odpovědní voliči. Bojí se, že vám povím o jeho zločinech. Má strach z porovnání svých provinění a mých schopností. Ale ani tento hanebný úskok mu nevyjde!"

Zastavil jsem se, abych se nadechl. Na pozadí se ozýval pečlivě naaranžovaný a dobře namixovaný radostný šum rozvášněných davů. Zvedl jsem ruku a opět bylo ticho.

"Vy, šlechtění voliči, dostanete zítra svou šanci. Běžte a volte! Volte Harapu a de Torrese. Každý hlas pro nás, je hlasem pro svobodu. Každý váš hlas bude znamenat další hysterický záchvat nenáviděného diktátora, další bublinku pěny na jeho zdegenerovaných rtech. Diktátor bude svržen. Nemůže zvítězit! Harapo bude zvolen jednohlasně! Překonejte všechny volební rekordy a smet'te diktátora, toho hnusného červa, jednou provždy na smetiště dějin! Děkuji vám."

Prohlášení končilo vojenskou hudbou a třepetáním praporů.

"Mám takový pocit, jako bys toho chlápka neměl rád, tati?" zauvažoval Bolivar.

"Tohle ho docela rozzlobí. Jestli vyjdou jeho plány, tak nedostaneš ani jediný hlas," dodal James.

Vstal jsem, přešel k rozházeným zbytkům doktorské uniformy a odepnul z ní nejodbornější metál. James se postavil do pozoru a já mu vyznamenání teatrálně připnul na prsa. Pak jsme všichni zsalutovali.

"Právě jsi obdržel vyznamenání za jasnozřivost, synu. Dostal jsi se přímo k jádru problému."

"Ó, díky, budu ten metál neustále nosit. Dokonce i ve sprše si ho budu lepit náplastí na nahou hrud'. Ale nechtěl bys mi raději vysvětlit, jak chceš zvítězit strašlivou porážkou?"

"Ne, nic vysvětlovat nebudu. Obávám se, že to musí zůstat tajemstvím mezi mnou a mou milovanou manželkou. Všichni se musíme snažit, aby to vypadalo, že se snažíme za každou cenu zvítězit. Musíme vyhrát aspoň místní volby a postarat se, aby se Zapilote nemohl pomstít těm, kteří nás budou volit."

"A jak to chceš udělat?" zeptal se Bolivar.

"Zítra uvidíš."

KAPITOLA 28.

Hned ráno jsme se šli podívat, jak pokračuje náš plán. Markýz sám dohlížel na vykládání kamionů.

"Dobré jitro, Hektore. Stany jsou zde, jak jste chtěl. Dělníci je právě staví, jsou velice zvědaví - a já také - proč právě teď potřebujeme karneval? Na oslavu voleb? Myslíte si, že zvítězíme?"

"Za pár hodin vám všechno vysvětlím, drahý markýzi. Teď se však neodvažuji ani vám pošeptat podrobnosti. Co kdyby nás někdo zaslechl? Nepřítel nesmí nic tušit. Ale můžete říci svým mužům, aby si práci zjednodušili a nestavěli uvnitř tribuny."

"Jen prázdné stany?"

"Právě tak."

Netvářil se příliš inteligentně, když jsem ho opouštěl. Podobný výraz jsem na jeho tváři s přibývajícimi hodinami vídal stále častěji. Všichni na hradě byli dobře vychovaní a tak mi nikdo neřekl do očí, že jsem se zbláznil. Mysleli si to všichni. Měli pravdu. Byl jsem šílený, šílený jako krysa zahnaná do kouta! Tichounce a krátce jsem se zahihňal a pokračoval s přípravami.

Dozrál čas oficiálních činů. Já i markýz jsme museli samozřejmě slavnostně odvolit. Volební místnost našeho okrsku

byla v malém městě Tortosa, pár kilometrů od markýzova sídla. Vydali jsme se tam v nablýskaných limuzínách, na kterých se třepaly volební vlaječky. Náš příjezd byl načasován na devátou hodinu ranní, kdy se otevíraly volební místnosti. Na náměstí jsme vjeli přesně s úderem deváté. Přes náměstí se už táhla fronta nedočkavých voličů.

"Dobrá účast," ocenil ji de Torres.

"Konkurence má taky dobrou účast," podotkl jsem a ukázal prstem.

Před vchodem do radnice se tísnil značný počet Zapiloteho nohsledů. Mávali nenápaditými vlajkami své strany, jmenovali se Šťastná káňata a jejich barvy kolísaly mezi brčálově zelenými a blátivě hnědými. Zároveň postupovali podél fronty voličů a každému na klopou připichovali stejně nudně vybarvený odznáček.

"Jsme tady," oznámil jsem hlasitě, když se za mnou seřadili mí následovníci. Rodriguez, má věrná gorila, stál těsně vedle mě stejně jako James s Bolivarem. Všichni tři byli neozbrojení - ale smrtelně nebezpeční. Kývl jsem na Angelinu, která nesla kameru a kompletní miniaturní nahrávací studio. "Jdeme. Zapni kameru. Akce."

Pochodovými kroky jsme přešli náměstí, abychom se setkali s místním starostou. Byl neochvějně věrný Zapilotemu, tvářil se jak hyena a kecal se šéfem policie.

Nervozitou se drbali po celém těle. Nebyl na ně hezký pohled.

"Tady se porušuje zákon!" oznámil jsem přísně, namířil na ně obviňující ukazovák a na kameru se ukazoval z nejlepšího úhlu. "Ústava zakazuje agitaci jakékoli strany v blízkosti volební místnosti. Okamžitě ty muže vyhoďte!"

"Tady jsem starostou já!" pištěl místní starosta, "a nikdo mi tady nebude rozkazovat. Veliteli, ať se spakují a vypadnou."

Velitel policie udělal chybu. Snažil se sáhnout pro pistoli. Rodriguez udělal krok jeho směrem. Ruka mu se zasvěštěním prolétla vzduchem. Šéf policie byl náhle v bezvědomí a mírumilovně ležel na zemi. Šťastná káňata se nešťastně slétla kolem a začala na sebe vzrušeně pokvokávat. Šel jsem k nim v doprovodu Rodrigueze a dvojčat, ale oni na mě nečekali. Rozprchli se a zmizeli.

"Zahodte ty nechutné odznáčky," přikázal jsem davu. "Pane starosto, otevřete volební síň. První budu volit já."

Jakmile zmizel nejistým krokem ve dveřích radnice, ozval se aplaus čekajících voličů a všichni najednou strhávali Zapiloteho odznaky. Odhozené odznáčky dopadaly s tichým chřestěním na kočičí hlavy nerovné dlažby. Příjemný zvuk připomínal padající listy. Mí agitátoři pečlivě dodržovali vzdálenost. Na druhé straně náměstí začali rozdávat naše vlastní odznáčky s hrdým symbolem naší strany. Byl jím trestající teriér. Na každém odznaku byl malý hnědobílý pes, který v zubech držel mrtvou krysu. Ve zmíněné kryse by jen málokdo nerozeznal Zapiloteho. Všichni chtěli takový odznak. Dokonce i voliči, kteří už stáli u radnice, opustili svá místa ve frontě a běželi si pro něj. Pak se vítězně vrátili zpět.

"A nyní," oznámil jsem čekajícím voličům - a kameramanovi, "začínají volby!"

Ozvala se bouře nadšeného pokřiku a zaslechli jsme i výkřiky, jako "Harapo je jednička!" a "Trestající teriér útočí!" a pak jsme s de Torresem vešli dovnitř. Naše dokonalá ochranka nás následovala.

Mé jméno bylo nalezeno ve volebních seznamech a já se s velkou slávou podepsal na označeném místě. Pak jsem sledován všemi přítomnými, vešel za volební přepážku. Slavnostně jsem stáhl plentu a uvedl do chodu volební automat. Jelikož se konaly prezidentské volby, byly na automatu pouze dvě páky. Pro každou stranu jedna. Natáhl jsem ruku a stlačil páku své strany. Mechanismus zavrčel, panel se rozsvítil oznámením HLAS ZAPSÁN a opona za mnou se otevřela. Vyšel jsem ven a udělal místo pro markýze.

"Jak celý ten systém pracuje?" zeptal jsem se úředníka, který seděl u volebního registru. Rozhlédl se bázlivě kolem, jestli někdo náhodou nevidí, že se mnou mluví, ale strach mu nedovolil neodpovědět.

"Je to elektronické," řekl nakonec. "Váš hlas je uložen do paměti počítače. Když jsou volby u konce, centrální počítač se automaticky spojí se všemi místními sčítači hlasů a jejich výsledky uloží do centrální paměti. Pak jsou sečteny všechny hlasy a je oznámen výsledek."

"Jak je zaručeno, že centrální počítač nebude podvádět? Že nebyl naprogramován tak, aby nechal vyhrát jednu stranu?"

"Nemožné!" zachroptěl a tvářil se vyděšeně. "To by nebylo legální. Vyhrává muž, který dostal více hlasů."

"No, právě se na něho díváte!" podal jsem mu ruku a zapumpoval jeho neochotnou pravici. "Dnes svítá den, kdy nové koště vymete zpráchnivělé hnízdo diktátorství. Nenecháme déle nečistou ruku škrtit zdravý tep naší země. Zvítězíme!"

Povzbuzen tímto mistrovským dílem smíšených metafor jsem s de Torresem vyšel ven. Vstříc výkřikům nadšených voličů. Nasedli jsme do aut a vrátili se do hradu.

"To je všechno," oznámil jsem. "Teď nebudeme dělat nic, dokud volby v šest hodin neskončí. Doufám, že kuchař připravil něco zvlášť dobrého."

"Nebude žádná agitace?" zeptal se Bolivar.

"Ani získávání dalších voličů?" přidal se k němu James. "Jestli něco neuděláme, Zapilote nás na hlavu porazí."

"Jak zajímavé," přemítal jsem nahlas a na rtech mi pohrával tajemný úsměv. "Opravdu doufám, že bude k obědu ryba. Skvěle se hodí k bílému vínu."

Oběd byl opravdu úžasný a já musím přiznat, že po líkérch jsem si na chvíli zdříml. Politika dokáže být únavná. Slunce se sklánělo nad horizont, když jsem otevřel oči - a spatřil atraktivní obrysy Angelininy postavy, skláněla se nade mnou.

"Jsi jako sen!" zašeptal jsem zjihle. "Kolik je hodin?"

"Musíš vstávat. Chlapcům jsem už všechno vysvětlila. Měli z toho plánu obrovskou radost a už vyrazili s konvojem. Právě teď volby končí."

"Úžasně," řekl jsem a začal se protahovat. "Půjdeme si poslechnout výsledky voleb."

Připojili jsme se k markýzovi, který už netrpělivě očekával zprávy o předběžných výsledcích voleb. Dlouhými kroky měřil místnost a hrozil televizi zaťatou pěstí.

"Přesvědčivé vítězství, to si dovolí předpovídat. Ten zločinec terorizuje voliče. Oni se bojí volit podle svého svědomí."

"Odpověď je ještě prostší. Veškerá jeho agitace je pouhou parádou. Ten, kdo ovládá centrální počítač, si může s konečnými výsledky dělat co chce. Proto by bylo ztrátou času zabývat se nějakou rozsáhlejší kampaní."

"Pak jsme tedy prohráli."

"Možná vyhrájeme. To všechno záleží na tom, jak hodně jsme včera Zapiloteho dohřáli. Podívejte - tohle by mohly být ty zprávy, na které čekáme!"

Komentátor s ulízaným účesem mával na kameru rukou plnou papírů a současně se snažil vyburcovat nadšení.

"Je to úžasné, naprosto úžasné. Náš prezident generál Zapilote vyhrává s obrovskou početní převahou. Generál miluje svůj lid a lid mu takto dal najevo své sympatie. Občané vyjádřili jasně víru v našeho prezidenta. Různá verbež se neúspěšně pokoušela podřývat autoritu, kterou si tento veliký muž dlouho budoval. Počkejte - jen okamžik - ano, právě jsem dostal konečné výsledky. Výsledky, které jsme všichni dlouho a netrpělivě očekávali."

Hlasatel se masně usmál, zvedl vítězný kus papíru, pak ho položil a četl.

"Právě dorazily výsledky z Tortosy. Město Tortosa sousedí se sídlem degenerovaného feudála de Torrese, který používá titul markýz de la Rosa. Tento zločinec byl obviněn z vlastizrady a nactiutrhaní. Jeho jméno však přesto zůstalo v rejstříku volebních automatů. Kandidoval na funkci viceprezidenta po boku duševně nemocného ubožáka Hektora Harapy. Ten zoufalec ve své pomatené mysli doufá, že bude zvolen prezidentem. My žijeme v demokracii, dámy a pánové, kde i ti nejnižší mohou kandidovat na nejvyšší pozice. Ale tito dva jsou opravdu směšní. Vlastně - dovoďte mi, abych vám to dokázal! Čísla nelžou."

Znovu zamával papírem a já utrousil "Tak ukaž, ty kreténe." Musel mě slyšet.

"Mohu vám to ukázat. V Tortose, kde tito zločinci volili a kde vyhrožovali násilím, ve městě, kde změnili šťastný den voleb v noční můru, v místě, které považovali za své vlastní teritorium - jsou výsledky přímo skvělé. Je to... prezident generál Zapilote... pět tisíc třista dvanáct. Pro zrádce Harapu a de Torrese hlasovalo..."

Natahoval okamžik ticha a pak zařval do mikrofonu.

Dva! "Volili sami sebe - nevolil je ani jediný další člověk. Tomu říkám věrnost. Početní převaha je obrovská, o vítězství není pochyb. Náš drahý prezident bude s přesvědčivou převahou znovu zvolen..."

"Ta svině!" zařval de Torres a rozkopál televizi na kousíčky. "Viděli jsme je volit. Viděli jsme koho volí! Lži, pouhé lži!"

"Ale jistě," přitakal jsem klidně. "Přesně tohle jsem potřeboval." Ťukl jsem na vysílačku pod loktem a z ní se ozval Bolívarův hlas.

"Tady je všechno v pořádku."

"Vyjeďte. Výsledky jsou lepší, než jsme čekali."

Markýz botou zdevastoval pár posledních větších kousků televize a pohlédl na mě, jako bych zešílel.

"Brzy se ohlásíme celému světu. Jakmile se vrátí konvoj..."

"Konvoj?"

"Vysvětlím vám to. Zasloužíte si, slyšet to první. Teď máme Zapiloteho přesně tam, kde jsme ho chtěli mít. Ve své nenasytnosti nám dokonale nahrál!"

KAPITOLA 29.

Markýz měl svaté právo dovědět se o naší velké lsti dříve než zbytek světa. Právě s mladickou svižností po celém pokoji rozkopával zbytky televize, když jsem mu podal patřičné papíry.

"Odpověď na naše problémy je přímo v ústavě," řekl jsem. "Přečtěte si to."

Trpělivě četl slovo za slovem. Při čtení se jeho zamračený obličej stále více rozjasňoval. Markýz se začínal usmívat a nakonec propukl v hurónský smích. Zahodil výtisk a objal mě stylem matky medvědice, cítil jsem, jak ve mně praskají kosti.

"Jste génus, skutečný génus!" pokřikoval. Nechtěl jsem se s ním zbytečně přit. Jen jsem se svíjel, abych se mu vykroutil z objetí a zachránil alespoň několik žeber. Podařilo se mi to až potom, co mě vroucně políbil na obě tváře. Zvyky jiných civilizací prostě nikdy nepochopím. Malé drama mě natolik vyvedlo z míry, že Angelinin hlas z rádia byl pro mě vítaným vysvobozením.

"Konvoj už je na markýzově výsostném území a v dosahu obranných systémů," oznámila. "Pásky budeš mít za pár minut."

"Skvělé! Hodíme na sebe s markýzem ty nejlepší uniformy. Hned po odvysílání nahrávek předvedeme poslední vystoupení."

Všichni jsme se shromáždili před velikým TV projektorem v knihovně. Satelitní přerušovač byl připraven začít pracovat po stisknutí jediného tlačítka - a to tlačítko jsem držel v ruce. Kamery začaly bzučet. Stál jsem před vázanou verzí planetární ústavy a mé prsty významně spočívaly na otevřené stránce. Oficiální vysílání bylo plné nechutně nadšených scén. Zapiloteho patolízali slavili orgie plné sebeuspokojení. Zvuk jsme ztlumili. Samotný pohled na jejich nadšené šílení byl dostatečně odporný.

"Můžeš to klidně vypnout," poradila mi Angelina.

"Za chvíli, miláčku. Já už to taky dlouho nevydržím. Čekám jen až bude mluvit samotný diktátor. Na tak nadšené oslavě svých šťastných káňat nemůže chybět. Právě jeho chci přerušit. Počkej - to by mohlo být ono! Zesilte, prosím, někdo zvuk."

Hlasatel se svíjel v orgasmu blaženosti, snaživě blekotal a ukazoval někam mimo záběr. "...ano, věřím, že je to možné. Celý sál jásá nadšením, když nám tato božská osobnost, která pro nás v minulosti tolik vytrpěla, prokazuje velikou čest

a opět se stává hlavou našeho státu. Teď kráčí kupředu. Všem se podlamují kolena, slabé ženy omdlévají, silní muži mají v očích slzy. Jediným gestem žádá o ticho. Nabíty sál v okamžiku utichá. Ozývá se jen napjaté oddechování jeho přívrženců a občasné tiché zaúpění další ženy upadající do bezvědomí. Dámy a pánové, občané Paraiso-Aqui, je mi neskonálním potěšením, představit vám prezidenta generála Julia Zapiloteho!"

Obří obrazovka se zaplnila hnusnou tváří mého milovaného diktátora. Byla hnusnější než obvykle, protože byla větší. Než vyprskl první uslintaná slova, pokusil se Zapilote usmát. Už jsem viděl pasti na krysy, které vypadaly mnohem dekorativněji.

"Jiný výsledek jsem od vás, mí drazí věrní voliči, nečekal. Volby jsou za námi a vy jste splnili svou povinnost. Zvolili jste správně. O zločinci Hektoru Harapovi jsme вчера slyšeli naposledy."

Stiskl jsem tlačítko a obraz diktátora byl okamžitě nahrazen mým.

"Naposledy? Ty prolhaný slizký darebáku, boj ještě neskončil! Ty doufáš, že voliče tohoto krásného světa můžeš tak hloupě podvádět? Myslíš, že jejich posvátné hlasy necháš smazat zmanipulovaným centrálním počítačem a protizákonně je nahradíš vlastními výsledky? Tvé lži neobstojí. Odsoudil jsi se vlastními činy a spravedlnosti bude učiněno zadost! Ve své chamtivosti jsi spáchal trestný čin. Zločinec nemůže sedět v prezidentském křesle. Celý svět nás nyní sleduje. My tě zavedeme do města Tortosa. Všimni si hodin na věži radnice. Záznam byl natočen dnes, pár minut po ukončení voleb..."

Pomalu jsem zmizel z obrazovky, abych byl nahrazen záběrem na náměstí v Tortose.

"Volby jsou ukončeny a obyvatelé Tortosy se shromáždili, aby se dověděli výsledky. Starosta, věrný přívrženec generála Zapiloteho, se před pár minutami pokusil vyklouznout z budovy radnice. Doufal, že ho nikdo nevidí. Pokusil se odtáhnout pryč i velitele policie. Ten je stále v bezvědomí, ale starosta umírá touhou vám něco říci." Starosta rozhodně nevypadal šťastně, když se postavil před kameru, ale Rodríguezova zamračená přítomnost zajišťovala, že bude spolupracovat.

"Řekněte nám, prosím, pane starosto, proběhly volby podle platných regulí a byly všechny hlasy zaznamenány sčítacím automatem?"

"Ano, všechno proběhlo v naprostém pořádku." Starosta vyděšeně sledoval, jak se náměstí kolem něho začíná zaplňovat lidmi.

"Řekl byste nám, prosím vás, jako právoplatný starosta Tortosy jsou lidé, kteří se kolem nás shromažďují, občany vašeho krásného města?"

"Ano, řekl bych, že většina z nich ano, ale jistě to nevím..."

"Vy si nejste jistý? A jak dlouho už jste tady starostou?"

"Dvaadvacet let."

"Pak byste ty lidi měl znát aspoň od vidění."

"Všechny je znát nemůžu."

"Nemůžete? Tak nám ukažte nějaké cizince!"

"No, já tady nevidím žádné, o kterých bych si byl jist."

"My potřebujeme jistotu. A, už tady máme velitele policie. Ten nám určitě pomůže. Řekněte, prosím, divákům, jak dlouho žijete v Tortose?"

"No... celý život." velitel vrčel nanejvýš neochotně, ale i na něj působila Rodríguezova blízkost.

"Dobrá. A vidíte tady nějaké cizince?"

Rozhlédl se kolem sebe a ještě neochotněji přiznal, že nikoli.

"Výborně," řekl James. "Za okamžik budeme svědky velkého okamžiku - oznámení výsledku voleb. Na náklady radnice bude pro tento účel použit městský rozhlas, aby každý přítomný dobře slyšel."

Když starosta s velitelem policie slyšeli výsledky voleb, jako by se uvnitř šatů sevrkli. Při oznámení poměru hlasů v Tortose se začali panicky ošívát, ale Rodríguez udělal krok vpřed a oni se zase uklidnili. Za nimi se ozval protestní řev dobrých voličů z Tortosy.

"Slyšeli jste dobře?" zeptal se Jamesův hlas. "Není snad něco v nepořádku? Jen dva hlasy pro sira Hektora Harapu - a všechny ostatní hlasy pro Zapiloteho. Tak se na to podíváme." Ozvalo se cvaknutí vypínače a Jamesův hlas nyní burácel z ampliónů po celém náměstí. "Obyvatelé Tortosy, mluvte k vám zástupce sira Hektora. Sir Hektor dostal jistě více hlasů, než kolik mu nechali Zapiloteho podvodníci. On to ví a přísahá, že tento jejich podvod přísně potrestá. Rozhlédněte se kolem sebe. Vidíte někoho, kdo dnes nevolil Harapu? Nevidíte? A kde jsou tedy vaše hlasy, kam se poděly ty stovky a tisíce hlasů pro sira Hektora. Prozradím vám to! Jsou v centrálním počítači v Primorosu. Počítač je speciálně upraven, aby Zapilote mohl s volebními výsledky dělat, co si zamane. Ale tentokrát ti podvody neprojdou, diktátore. Národ se nenechá tak lehce oklamat."

James dramaticky zvýšil hlas, pak se nadechl a pokračoval. "Dnes stojí proti tobě výkvět novodobé aristokracie. Sir Hektor Harapo a markýz de la Rosa. A ještě někdo se konečně odvážil postavit se ti. Někdo, koho dobře znáš a kdo dlouho mlčel! Voliči! Ano, vy jste tou silou. Nyní jste dali nezvratný důkaz o prohnalosti politického systému, ve kterém je možné falšovat volební výsledky. S vaší pomocí vyrazí sir Harapo znovu do boje. Na základě dokladů, které jsme získali v tomto volebním okrsku, obžaluje Zapiloteho ze spáchání těžkého protiústavního zločinu. Bude požadovat urychlené vypsání předčasných voleb. Loučím se s vámi a těším se nashledanou, brzy se sejdem k novým, tentokrát spravedlivým a nezmanipulovaným volbám."

V davu to bublalo a vřelo už od okamžiku, kdy zazněla slova o falšování volebních výsledků, ale lidé byli příliš zvědaví na pokračování a neodvážili se Jamese přerušit. Jakmile skončil, ozval se pískot a neuvěřitelně hlasitě skandování "Smrt Zapilotemu, smrt černým vrahům, smrt starostovi", Celé masy lidí se tlačily na improvizovanou tribunu, aby

mohly začít s lynčováním obou provinilců. Starosta i velitel policie nyní hleděli na Rodrigueze s láskou a schovávali se za jeho zády v naději, že je zachrání. V tom okamžiku záběry končily.

KAPITOLA 30.

"Stop," řekla Angelina a všichni přítomní začali nadšeně pokřikovat.

"Dokázal jsi to," prohlásila a políbila mě na tvář nad čarou porostu. "A ještě jsi zachránil všechny voliče z Tortosy."

"To si piš. Teď se ukládají k spánku venku ve stanech. Jsou v bezpečí před represemi Zapiloteho zvířat. Zůstanou tady dva týdny, dokud nebudou vyhlášeny nové volby a za tu malou dovolenou dostanou pěkně zapláceno. Ten nápad se jim velice líbil."

"Zapilote nás bude ignorovat," prorokoval de Torres ponuře. "Požadavku na vyhlášení dalších voleb si ani nevšimne. On si to může dovolit."

"Nemůže nás ignorovat," nesouhlasil jsem. "To by zruinovalo celoplanetární hospodářství. Bez neustálého přísunu meziplanetární měny se celá jeho nekompetentní a zkorumpovaná administrativa za týden zhroutí. Veškeré detaily o volbách jsem rozeslal na všechny planety, které nás zásobují turisty. Ty teď budou výsledek voleb velice bedlivě sledovat."

"Pak jsme vyhráli!" vykřikl de Torres a zaujal vítězný postoj.

"Ještě ne," krotl jsem jeho nadšení. "Znovu budeme muset vybojovat volební bitvy. Ale tentokrát budeme připraveni. Proti každému špinavému triku, který na nás zkouší, já znám tři lepší. Bude to boj na každém kroku, ale teď máme čas na přípravu."

Byly to rušné dva týdny. Oficiální volební urny byly vyrobeny pod nejpřísnějším dohledem a zapečetěny v dobře strážných skladech. Ale pro nás bylo jen drobným problémem, jednu si vypůjčit. V zápětí jsme založili vlastní továrnu na toto úzkoprofilové zboží. Totéž jsme udělali s volebními lístky a v krátké době jsme jich natiskli stejně jako statní tiskárny. Nevěděl jsem, jaké špinavé triky na nás budou zkoušet a tak jsme museli být připraveni na všechno.

Nezaháleli jsme ani po stránce organizační. Jorge, jako bývalý turistický průvodce, dostal na starosti agitační kampaň a se svou létající brigádou navštěvoval všechny volební okrsky. Místní dobrovolníci vytvořili tajné komise a byli vybaveni krátkovlnnými vysílačkami, abychom s nimi mohli být v neustálém kontaktu. Naše tiskárny celou planetu zavalily propagačními letáčky a brožurkami. Pravidelně jsme každý večer dvakrát informovali naše voliče prostřednictvím rádia a televize. Vždycky jsme počkali až skončí zprávy oficiální vlády - a hned po nich jsme odvysílali naše. Přísně jsme se drželi faktů a snažili jsme se být co nejvíce objektivní. To stačilo - byl to závan čerstvého vzduchu v zatuchlé místnosti, paprsek světla v temnotách. Věděli jsme, že se vládní technici se ze všech sil snaží rušit naše signály. Neměli nejmenší šanci. Snažili se marně. Planeta si konečně užívala svobody informací. Jestli se nám hlasování podaří udržet v mezích relativní poctivosti, měl to Zapilote spočítáno.

Nebyli jsme jediní, kdo to věděl. Tři dny před volbami se na našem radaru objevila vládní limuzína. Byla zastavena strážemi, které mne okamžitě zavolaly.

"Nezlobte se, sire Hektore, ale lidé v autě chtějí mluvit jen s vámi."

"Jak jsme na tom s bezpečností?"

"Detektory odhalily jen osobní zbraně. Žádné bomby, žádné kulomety, žádné zařízení. Vzadu sedí jediný pasažér a vpředu řidič a tělesný strážce."

"Zní to docela dobře. Kdo je tím pasažérem?"

"To nevíme. Okna jsou zatemněná."

"Tak je pusťte dál. Myslím si, že by s nimi nebudou problémy."

Nebyly. Auto zastavilo mezi stromy v bezpečné vzdálenosti od hradu. Rodriguez s Bolivarem si vzali četu vojáků a dva muže, kteří seděli na předních sedadlech, odzbrojili a odbavili během několika sekund. Pak jsem se objevil já a prohlížel si významně tmavá okna. Byl jsem naprosto klidný, asi díky svým mimořádným bojovým kvalitám. Přenosný generátor silového pole, které mě chránilo, na mé vystupování určitě neměl vliv.

"Můžete vystoupit," řekl jsem.

Dveře se pomalu otevřely, nejdříve vykoukla Zapiloteho hlava, pak vylezl v celé své kráse.

"Jaké nečekané potěšení," zaradoval jsem se.

"Nech těch blábolů, Harapo. Jsem tady pracovně."

Otočil se a z auta vytáhl kovovou krabici. Když se otočil zpět, mířil jsem mu pistolí mezi oči.

"Schovej to, idiote," zavrčel. "Nepřišel sem tě zabít." Zmáčkl knoflík a krabice začala hlasitě hučet. "Tohle je generátor bílého hluku. Zatemňuje veškeré videozáznamy a vyvolává speciální chvění vzduchu, které znemožňuje fotografování a odezírání slov ze rtů. Nechci, aby existoval nějaký záznam z tohoto rozhovoru."

"Nic nenamítám." Pokrčil jsem rameny a schoval pistolí. "Co chcete?"

"Uděláme obchod. Jsi jediný člověk za celých sto sedmdesát let, který se mi odvážil postavit. Toho si vážím. Už mě to celkem nudilo."

"Ti lidé, které jste dal umučit, se asi nudili mnohem méně."

"Tyhle žvásty si nechej pro voliče. Teď jsme tady sami. Tobě na osudu té chátry nezáleží víc než mně..."

"Podle čeho tak soudíte?" Rozhovor začínal být zajímavý.

"Protože jsi politik. Jediná věc, která zajímá politiky je být zvolen. Ty stojíš proti mně a daří se ti. Je na čase, abychom se spojili a udělali dohodu. Chápej, já tady nebudu věčně..."

"To je ta nejlepší zpráva, kterou jsem zatím slyšel!"

Ignoroval mě a pokračoval.

"Za chvíli mi nebudou stačit hormony ani omlazovací kůry, brzy budu muset jít do důchodu. Přemýšlel jsem, kdo bude

mým nástupcem. Ty jsi ta správná osoba. Jak se ti má nabídka líbí?"

Rozkašlal se a začal po kapsách hledat jakési pilulky. Byla to skvělá nabídka. Vlastně až neuvěřitelná. Podařilo se mu dát dohromady fungující politickou mašinerii a ovládnout celou planetu. A teď mi nabízel podíl - s vyhlídkami na místo neomezeného vládce v blízké budoucnosti. Byla to skutečně skvělá nabídka.

"A co za to?"

"Nebud' blbej. Musíš prohrát tyhle volby. Stáhneš se. A po volbách zformuješ opozici. Každý si myslí, že ty jsi ta nejskvělejší věc od chvíle, kdy vynalezli sex. Všichni ukecaní liberálové stojí za tebou. Ty je sjednotíš a postaráš se, aby nenadělali mnoho škody. Samozřejmě, že nám dáš vědět, kteří z nich jsou opravdoví revolucionáři, abychom se o ně mohli náležitě postarat. Takový systém vydrží tisíce let. To je slušná nabídka, nemyslíš?"

"Je to nádherná nabídka, ale slušná není. Dá mi spoustu práce, než vám vysvětlím proč. Víte, já věřím ve volební systém jeden muž - jeden hlas..."

"Ha, ha, ha!"

"Zákony platící pro všechny stejně..."

"Prosím tě!"

"Svobodu slova, nezávislé soudy, odpovídající daně..."

"Ty jsi cvok, Harapo? Co to tady meleš?"

"Říkal jsem, že to nepochopíte. Tak vám to řeknu jinak. Já chci vládu a chci ji hned. Chci všechny prachy, všechnu moc a všechny ženský. A zabiju každého, kdo mi vlez do cesty. Chápete?"

Zapilote vzdychal, kýval hlavou a dojatě popotahoval. "Jsem už starý a když slyším takovou řeč, je mi smutno.

Připomíná mi mé mládí. Taky jsem byl takový. Chci tě ve své partě, Harapo. Řekni, že do toho půjdeš se mnou!"

"Jo, ale nejdřív tě zabiju."

"Opravdu skvělé. Udělal bych totéž." Otočil se a pomalu vlezl do auta. Než zavřel dveře, podíval se na mě, povzdychl si a zavřel hlavou. "Nemůžu ti přát mnoho štěstí. Ale věř mi, tohle setkání pro mne bylo velkým zážitkem. Až odejdu, bude v mé práci pokračovat někdo, kdo mi rozumí, kdo myslí jako já."

Dveře se zavřely a já dal signál k návratu zbylých dvou mužů. Všichni nastoupili a odjeli.

"Co to mělo znamenat?" zeptal se Bolivar.

"Nabídl mi celý svět. Partnerství hned a celý svět až země."

"Ty jsi souhlasil?"

"Drahý synu! Možná jsem darebák, ale zločinec nejsem. Pro takové, jako je Zapilote, ve vesmíru není místo. Jsou to domýšliví darebáci, kteří mají pro lidstvo jen pohrdání. Já jsem nikdy nikomu nevzal život, nikoho jsem nepřipravil o svobodu. Já vlastně neokrádám lidi. Kradu jen firmám a společnostem, těm nateklým, bezcitným stvořením, která drží naše peníze."

"To jsi řekl pěkně tati."

"Jdeme zpátky na hrad. Chci si umýt ruce a nalít si skleničku. Ze společnosti, která právě odjela, se mi zvedá žaludek."

KAPITOLA 31.

V den voleb jsem byl na nohou už od rozbřesku. Hluboce jsem vdechoval lahodný ranní vzduch a sledoval, jak sluníčko pomalu vylézá nad horizont.

"Nejsi nemocný? Víš, kolik je hodin?" zamumlala Angelina nespokojeně. Před chvílí otevřela jedno oko, aby se podívala na budík, a to, co tam viděla, se jí vůbec nelíbilo.

"Není čas na lenošení! Dnes se bude psát historie - a já budu jedním z autorů."

"Nedokážu snést tvoje ego tak brzy po ránu." Angelina vzdychla a přetáhla si duchnu přes hlavu. "Jdi pryč," přikázala. S veselým pobrukováním jsem skákal po schodech. Markýz se právě chystal posnídat v patii, přidal jsem se k němu.

"Dnes se bude psát historie," podotkl.

"Právě jsem si to také říkal." Pozvedli jsme šálky s kávou a připili si na vítězství. Brzy dorazili i James s Bolivarem. Když se s úderem deváté začaly otevírat volební místnosti, byli jsme v kontaktu se všemi polními týmy.

Během tří minut jsme obdrželi nejméně tucet volání o pomoc. Naši polní pozorovatelé to neměli lehké. Byli napadáni slovně i pěstmi, dva byli zastřeleni a čtyři odhalili falešné volební listiny. Nic jiného jsme nečekali. Moc jsme udělat nemohli, naše síly byly nepočtené a málo rozšířené. Byli jsme rozhodnutí soustředit všechny síly na velká města. Naši nejvýznamnější zbraní byli zahraniční novináři. Když se po okolních planetách rozkřikla zpráva o podplacených úřednících a zfalšovaných výsledcích, zvedla se vlna zájmu. Své reportéry poslalo sice jen několik významných galaktických společností, ale dorazila spousta jiných, méně zhýčkaných novinářů. Byli na volné noze a nástrahy planetární byrokracie zvládli celkem snadno. Celkem přijeli čtyřicet tři zástupci tisku...

"Zabírá to," radoval se Bolivar, když ukončil hovor a vypnul rádio. "Volal desátý okrsek Primoroso. Chytili jsme je, jak se snaží ukrást volební urnu. Jeden z novinářů má celou akci na filmu, budou se tam muset opakovat volby. Máme štěstí, že přijelo tolik novinářů."

"Štěstí, milý synu, nemusí být dílem náhody." Odvrátil jsem pokorně oči. "Je zde třiačtyřicet novinářů, protože víc jsem jich telefonicky najmout nedokázal. Dostali zaplacenou cestovnou a teď si užívají dovolenou - a cokoli si vydělají navíc za materiály, které zde získají, jde na jejich účet."

"To jsem měl vědět," vzdych Bolivar uznale. "Existuje-li způsob, jak něco udělat podfukem, můj tatínek o něm určitě ví!"

Poplácal jsem ho po rameni a odvrátil se. Byl jsem příliš plný emocí, abych dokázal promluvit. Taková pochvala je cennější než perly.

Krátce po poledni začínalo jít opravdu do tuhého. Páchali jsme podvody na všech stranách a stěžejí jsme se dokázali

bránit těm, které byly páčány na nás. Některá menší města jsme ztratili, protože tam Zapiloteho přívrženci prostě vtrhli se zbraněmi, zavraždili volební místnosti a urny nahradili podvrženými. Tomu jsme nemohli zabránit. Vsadili jsme na velké aglomerace a tam jsme se drželi docela dobře. S trochou štěstí to budou docela čestné volby a konečný výsledek bude vyjadřovat hlas lidu.

Přicházely první předběžné výsledky a markýz začínal být v depresi. Napjatě si lámal klouby na prstech, pobíhal po místnosti a hněvivě vrtěl hlavou.

"Takhle je nikdy nedostaneme! My se vůbec nesnažíme! Naši lidé prostě jen sedí doma a čumí do zdi. Nezvednou se, dokud nebude příliš pozdě. Nikdy nevyhrajeme, pokud naši lidé nedají sami první ránu a to pořádnou. Proč prostě nezastřelíme všechny Zapiloteho přívržence?"

"Můj drahý markýzi, my umíme vyhrát bez krveprolití. Jinak by nešlo o demokratické volby. Neděláme přece revoluci."

"Tahle vaše demokracie se mi přestává líbit. Je s ní příliš mnoho práce. Daleko snadnější je nařídít sedlákům, co mají dělat. Jim se to taky víc líbí. Všichni víme, že budete lepším prezidentem, než je ten odporný Zapilote. Tak vás prostě uděláme prezidentem a je jedno jak."

Hluboce jsem si povzdychl. Gonzales de Torres, markýz de la Rosa měl politické názory, které prostě odpovídaly jeho jménu. Nikdy nepochopí princip demokracie. Ale spolupracoval jsem s ním rád, i když jsem musel spoléhat na jeho čest a laskavost.

"To vám vysvětlím později. Teď musíme připravit automatické plniče uren."

"Co?"

"Přístroje, které zajistí libovolný výsledek v kterémkoli vybraném okrsku."

"To dokážeme? A když to můžeme udělat - proč to neuděláme ve všech okrscích a neušetříme si spoustu času a námahy?"

"Musíme zachovat alespoň zdání čestných voleb. Když náš nový svět vznikne podvodem, bude pak podvodný i dál. Když budeme podvádět jen trochu, dokážeme to voličům zatajit. Chceme přece, aby demokracii věřili - a demokracie po volbách fungovat bude. My si zatím jen zapisujeme každou urnu, která byla nelegálně naplněna, sebrána před koncem voleb, nebo jinak ošizená. A s urnami samotnými neděláme nic."

"Pak ale prohráváme."

"Vyhráváme. To je v každém z okrsku zajištěno. My se nebudeme zabývat samotnými urnami - ale informacemi o nich."

"Teď nechápu," řekl a nalil si panáka ronu. "Říká se, že to pomáhá myšlení."

"Tak pomozte také mému, děkuji. Je to opravdu velice jednoduché. Na každou telefonní linku vedoucí z vybraných volebních okrsků, instalujeme patřičné zařízení."

Ukázal jsem mu malou kovovou krabičku, ze které vedlo pár drátků. Podezřívavě si ji prohlížel. "Zázrak elektroniky a miniaturizace čipu. S tímhle můžeme kontrolovat všechny hovory na zvoleném telefonním čísle. Volby budou ukončeny a bude se telefonovat. Úředník přečte výsledky voleb. V tom okamžiku bude hovor přerušen a přesměrován do velkého počítače na naší lince.

Počítač obraz úředníka a zvuk jeho hlasu rozebere na kousky a přestaví je. Dotyčný nahlásí takové výsledky, jaké budeme chtít - a pak to všechno pošle na správnou linku. Celý proces bude trvat jen okamžik."

"Jak bude dlouhý ten okamžik? Oni ten podvod odhalí."

"Necelé čtyři milisekundy, čtyři tisíciny sekundy. Déle to trvat nebude. Máte dobrý počítač."

"To bychom měli udělat se všemi výsledky."

"To by bylo nemorální. To, co děláme teď, je morální, ale ne legální. Je to zlatá střední cesta, na které je založena celá má existence. O ní si budeme povídat někdy později, až budeme mít více času. Teď mi nalejte ještě kapku ronů - stačí, děkuji. Dáme se do práce."

Výsledky voleb se vyhlášovaly v Primorosu v gigantickém sálu místní opery, který byl postaven pro tuto příležitost. Každé čtyři roky byla opera zaplavena Zapiloteho přívrženci, kteří divoce aplaudovali zfalšovaným volbám a těšili se z dalšího vítězství. Tentokrát vyjdou na pódium dva kandidáti a výsledky, jak jsem doufal, budou značně odlišné. Pilně jsme s markýzem pracovali a odlet odkládali na poslední chvíli, až nás Angelina s markýzou násilím odvedly do čekajícího vrtulníku.

"Nepřeháníš trochu?" divila se Angelina a hrála si s řadami zlatých metálů, které cinkaly na mé uniformě.

"Ani v nejmenším. Lidé mají rádi parádu. A taky jsou rádi, když prezident vypadá důstojně. Letíme!"

Vozbrojené formaci jsme odlétli do města a na letišti přesedli do pancéřovaných a vyzbrojených aut. Zapilote by si určitě ještě rád zařezničil a k tomu jsme mu nechtěli dát příležitost. Jakmile vstoupíme do opery, budeme v bezpečí, protože tam byly, po vzájemné dohodě, zbraně zakázány. Zapilote se měl zrovna tak rád jako já.

Byl už na jevišti, zavrčel a odplivl si, když jsem mu vesele zamával.

"Není mu do zpěvu? Doufám, že k tomu má dobré důvody."

Byla to velká společenská událost a dav vřel vzrušením. Šampaňské teklo proudem, ale oči všech se stále vracely k obrovské obrazovce, na které byly zobrazovány průběžné výsledky. Teď tam provokativně svítily dvě nuly. Nálada připomínala začátek fotbalového utkání.

Pak zazvonil zvonec, lidé ztichli a předseda volební komise usedl k mikrofonu.

"Volby byly ukončeny. Nyní začne sčítání výsledků," řekl a všichni začali jásat. "Tady je naše první hlášení a to z Cucaracha. Jste tam Cucaracho?"

Obrazovka pod sčítací tabulí se rozjasnila a objevila se obrovitá tvář.

"Zde jsou výsledky z města Cucaracha," řekl muž a očima přelétl na papír, který držel v ruce. "Pro prezidenta Zapiloteho, šestnáct hlasů. Pro Sira Harapu...devět set osmdesát pět. Ať žije Harapo!" Jakmile vykřikl, vystrašeně se kolem sebe rozhlédl a zmizel z obrazovky. Markýz se ke mně naklonil a do ucha mi pošeptal.

"Skvělé. Vůbec nebylo poznat, že to byl počítač a ne skutečný muž."

"Je to ještě lepší - protože tohle byl skutečný muž. Čestné volby. Doufejme, že takhle dopadnou všechny."

Samozřejmě nedopadly. Zapiloteho nadháněči se taky snažili, takže značný počet okrsků dopadl stejným nepoměrem - jen v opačném pořadí. Kousek po kousku čísla stoupala - a nervozita také. Rozdíl byl velice těsný. Kdekoli se podařilo zajistit čestné volby, sežrali "teriři" "káňata", ale často hra dopadla opačně. Občas jsme byli o tlapku vpředu, ale oni za chvíli vedli o celý zobák. Bitva stále nebyla rozhodnuta.

"Je to velice napínavé," šeptal mi de Torres. "Tyhle volby mě vzrušují víc než býčí zápasy. Ale mám žízeň".

"Náhodou jsem našel v náprsní kapse lahvičku devadesátiletého ronu. Nechtěl byste se vyjádřit k jeho kvalitě?"

Bez velkého přemlouvání začal ron ochutnávat a hodnotit. Já markýzovo hodnocení důkladně ověřoval. Už zbývaly jen čtyři okrsky.

"Jsou některé z nich naše?" ptal se šeptem de Torres.

"Já nevím!" sténal jsem. "Ztratil jsem přehled."

Nejdříve vedl Zapilote, pak se na chvíli karta obrátila. Bohužel opravdu jen na chvíli. Po předposledním hlášení vedl Zapilote o pětasedmdesát hlasů.

"Měl jsi prostě výsledky zfalšovat všechny," podotkla Angelina s andělským úsměvem v krásné tváři. "Nebo jsi Zapiloteho měl prostě oddělat."

"Demokracie, miláčku. Jeden člověk, jeden hlas, teorii znáš. Výsledek není jistý, dokud není spočítaný poslední hlas..."

"Je to tady, dámy a pánové, přichází poslední hlášení!"

Obrazovka nad námi se rozsvítila a my si téměř vykroutili krky, abychom na ni dobře viděli. Objevil se muž s hustým knírem a tragickým pohledem.

"Je mi potěšením, přinést vám poslední hlášení z přímořského městečka Solysombra, zahradní oázy klidu na krásném jižním pobřeží..." Obecenstvo sténalo a já skřípal zuby. "...poslední součet je...ještě okamžik strpení, mám to tady napsané."

"Toho chlapa dejte okamžitě zastřelit!" křičel Zapilote a markýz s diktátorem poprvé v životě souhlasil.

"Ano, tady to mám. Je mi potěšením vám oznámit, že krásná Solysombra dala osm set devatenáct hlasů našemu milovanému prezidentu generálovi Zapilotemu."

"Takže má náskok osm set devadesát čtyři hlasy," šeptala Angelina věčně. "Ještě ho stihneš otrávit."

"...a druhý kandidát...ač nerad, musím přiznat, že se mu podařilo sehnat - můj bože!" Vytřeštil oči, rozhlédl se kolem sebe a začal se potit. "Musím vám oznámit, že má...osm set devadesát šest hlasů."

Dav začal divoce hlučet. Čísla blikala na tabuli. Zapilote mi hrozil pěstí a Angelina mi ječela do ucha.

"Vyhrál jsi o dva hlasy!"

"Pravda se ukázala!"

Vstal jsem a mával obecenstvu. Jásal jsem s rukama nad hlavou. Sklonil jsem se a políbil Angelinu, potřásl si rukama s markýzem, udělal několik posměšných gest směrem k Zapilotemu, který pěnil vztekem a pak vykročil k mikrofonu.

Musel jsem minutu stát se zdviženou rukou, než se bouře nadšení v publiku utišila. Objektivy všech kamer mířily na mě. Uši celé galaxie netrpělivě čekaly na má první slova. Konečně jsem mohl promluvit.

"Děkuji vám, přátelé, děkuji. Jsem skromný muž..." v tu chvíli začala Angelina hlasitě tleskat a spustila tím další lavinu potlesku. Kynul jsem na všechny strany, usmíval se a čekal, až bude zase ticho.

"Jak už jsem říkal, jsem skromný muž a pozornost světa mne neláká. Ale lid promluvil a já jeho hlas poslechnu. Slibuji vám..."

Výstřel jsem neslyšel, ale náraz kulky mě odhodil dozadu. Brada mi spadla na prsa a já uviděl, jak se má uniforma zbarvuje do ruda.

Padal jsem. Do bezvědomí...

Doslov

Možná v nejzapadlejším koutě této planety je někdo, kdo mne nezná. Jmenuji se Ricard Gonzales de Torres y Alvarez, markýz de la Rosa. Byl jsem požádán oficiálními historiky Paraiso-Aqui, abych zaznamenal události onoho černého dne. Přestože nejsem žádný spisovatel a tuto činnost dokonce považuji za odpudivou a nehodnou zralého muže, souhlasil jsem, jelikož jsem zjevně nejvhodnější osobou pro tento úkol. Muži z rodiny de Torres se nikdy nevyhýbali žádné povinnosti, ať byla jakkoli těžká. Začnu tedy na začátku, kde by měly začínat všechny příběhy.

Seděl jsem hned za tím skvělým mužem, který byl ztělesněním všech ctností, šlechtitným sirem Hektorem Harapou, rytířem z Beeday, džentlmenem, vědcem a milujícím otcem. Žádná chvála pro něj není přehnaná. Ale to již odbočuji.

Seděl jsem hned za ním a on stál a promlouval k obecenstvu, ke světu - k celé galaxii - v tom okamžiku našeho největšího štěstí. Ten odporný zloduch Zapilote byl poražen v čestných a demokratických volbách. Hektor se stal prezidentem a já byl zvolen viceprezidentem. Celá naše planeta se měla stát lepším místem pro život.

Pak se ozval výstřel. Přišel odněkud z výšky. Myslím, že z nějaké vysoké rampy, kterou používali osvětlovači. Viděl jsem, jak se tělo toho vzácného muže zachvělo nárazem zákeřné kulky. Pak padalo. V okamžiku jsem byl po jeho boku a v jeho očích jsem ještě zahlédl jiskru života. Ale světlo začalo slábnout. Sklonil jsem se nad ním a stiskl mu ruku. Stěží jsem ucítil slabounký stisk, kterým mi odpovídal.

"Můj příteli..." zašeptal. Pak zakašlal a rty se mu zbarvily do ruda krví. "Můj drahý příteli...odcházím. Nyní je na tobě...abys pokračoval...v našem díle. Buď silný. Slib mi...že vybuduješ svět, který jsme oba chtěli..."

"Slibuji, slibuji," přísahal jsem a hlas mi dojetím přeskakoval. Oči mého drahého přítele byly už navždy zavřely, ale můj slib musel slyšet, neboť jeho ruka ještě naposledy sevřela mou. Pak ochable klesla.

V tu chvíli mě odstrčila jeho věrná žena. Zvedla nehybné tělo silou, která mě u tak křehké a krásné dámy překvapila.

"To není pravda!" plakala a v těch okamžicích bolesti mé srdce krvácelo s ní. "To není pravda - nemůže být mrtvý - zavolejte doktora, zavolejte ambulanci! Musíme ho zachránit!"

Tělo rychle odnesli a já je nezastavil. Ta krásná a statečná paní brzy sama zjistí strašlivou pravdu. Klesl jsem na nejbližší prázdnou židli, zoufale sklopil zrak a poprvé si všiml několika kapek krve na své ruce. Pomalu a opatrně jsem z náprsní kapsy vytáhl kapesník, přiložil ho na rudé krůpěje a nechal je vsáknout. Pak jsem látku opět pečlivě složil, abych ty kapky vznešené krve zachoval navždy.

Podánilo se mi to. Kapesník dnes leží přede mnou. Skleněný zvon naplněný inertním plynem uchová látku i krev navěky. Tato vzácná schránka leží hned vedle korunovačních klenotů, které byly znovu nalezeny v Zapiloteho soukromých komnatách.

Zbytek příběhu už znáte sami. Tisíce z vás byly na pohřbu sira Hektora. Nikdy na něj nezapomeneme. Jeho prostý hrob je každodenně navštěvován stovkami spoluobčanů.

Znáte i osud jeho nepřátel. Mnoho bylo napsáno o chvíli, kdy dav povstal a začal skandovat. "Smrt despotovi" volal a chtěl se vrhnout na nenáviděného diktátora a holýma rukama ho roztrhat na kusy.

Prezidenta generála se zmocnil strach z jejich hněvu a tváří v tvář smrti se projevil jako zbabělec.

Přesně v tomto okamžiku se vrátila Harapova vznešená manželka, postavila se před tu roztrženou stvůru a zvedla ruku, aby utišila dav. Pak k nim promluvila.

"Slyšte mě, lidé Paraiso-Aqui, slyšte. Můj drahý manžel je mrtev. Zemřel, aby vám mohl dát nový svět a vy už ho nesmíte ztratit. Buďte poslušní zákonů. Zapilote je vrah a darebák, sudťe ho za jeho zločiny, ale nezabíjejte ho bez soudu. Můj manžel nevěřil ve vraždu - nespáchejte ji tedy v jeho jménu. Děkuji vám."

Byl jsem pohnut a dojat, oči jsem měl plné slz. V celém tom obrovském sálu nezůstalo jediné oko suché. Dokonce i Zapilote plakal. Úlevou.

Vdova po siru Hektorovi opustila Paraiso-Aqui hned druhého dne, neboť zde jí všechno připomínalo zavražděného manžela. Viděl jsem, jak nastupovala do vesmírného korábu. Jen jednou se otočila, aby se podívala na zemi, která ji vzala manžela. Pokynula mi na pozdrav, rozplakala se a šla dál. Za ní nastoupili její dva stateční synové James a Bolivar. Odešla a nechala tady celý svůj majetek. Vzala si jen pár osobních věcí, které za ní nesl sluha. Pak se vrata zavřela a já ji od té doby nespátřil.

Zbytek už je známá historie. Nijak jsem si nepřál, stát se prezidentem, nemohl jsem však odmítnout přání umírajícího hrdiny. Pracoval jsem podle svého nejlepšího svědomí a většina občanů naší krásné země se shodla na tom, že jsem vám sloužil dobře. Já sám jsem spokojen. Darebáci, kteří vysávali naši planetu, už tady nejsou. Byli souzeni civilním soudem a shledáni vinnými. Naši žádosti meziplanetární právo vyhovělo a odsouzení byli přemístěni na vězeňskou planetu Calabozo. Šel tam každý zkorumpovaný soudce a policista. Jsou tam všichni černí vrazi, kteří po dvě století sužovali tuto planetu. Všichni museli odejít. Naše společnost se očistila. A lidská krev nebyla zbytečně prolitá. Naši odsouzení žijí, ze zpráv jsem se dozvěděl, že na Calabozu nejsou žádné věznice ani dozorcí. Planeta není civilizovaná a panuje na ní drsné klima. Vězni si musí pěstovat vlastní potraviny a starat se o sebe až do konce života. Svůj osud mají ve vlastních rukách. Nemůžou mu uniknout. Není mi jich líto, byli potrestáni méně, než si zasloužili.

Tady končí můj příběh. Byl jsem vaším prezidentem a jsem na to hrdý. Dnes máme daleko lepší svět, než jsme si předtím vůbec dovedli představit. Za to musíme poděkovat JEMU. Navždy bude žít v našich vzpomínkách. Děkuje ti, drahý příteli. Sbohem.

Ještě jeden doslov

Je opravdu těžké zabít Ocelovou kysu, ale můžete ji snadno unavit. Nevím, jaké suvenýry naložila Angelina do našich zavazadel, hádal bych zlaté pruty ale vím, že mi za chvíli vytrhnou ruce z ramen. Potácel jsem se za Angelinou a chlapci vzhůru po rampě. Až když se zavřela přetlaková komora, odvážil jsem se postavit kufr na zem a pokusil se narovnat si záda.

"Jamesi," zaúpěl jsem, "Bolivare. Nepomohli byste mi s těmi taškami do kabin?"

Protáhl jsem se a má páteř překrásně zapraskala. Byla to úleva. Pak jsem uviděl dva pasažéry, jak se k nám blíží a popadl ty odporné tašky znovu. Byl jsem rychlejší než Bolivar, který se už po nich natahoval.

"Ne, mladý pán, to ne vaše práce nosit taška. Ne na tahle loď. Starý Jim to odnést. Tudy madam, vy být laskaví, jít za mnou, já ukázat vám cesta do vaše kabiny." Klopýtal jsem dál a má rodina mě následovala. Dveře kabiny se za námi zavřely a já konečně pustil na podlahu ty odporné kufr. Sténal jsem úlevou.

"Ubohý drahousku," politovala mě Angelina, pohládila mi ruku a odvedla mě ke křesílku. "Posad' se a odpočiň si, než najdu něco, co by tě mohlo krapet rozveselit."

Strhl jsem šedivý knír i obočí a odhodil šedivou paruku. Angelina se sklonila nad kufr. Odklopila víko a já spatřil nádhernou řadu temných lahví. Byly dobře uloženy a zajištěny proti otřesům. Angelina jednu vytáhla a prohlížela si její zaprášenou vinětu.

"Stoletý ron. Hektolitry. Říkala jsem si, že tenhle suvenýr z Paraiso-Aqui se ti bude líbit. Dovol mi, abych ti nalila skleničku. Musíš posoudit, jestli se mu cestou nic nestalo."

"Světlo mého života!" vydechl jsem pln upřímného obdivu. "Jsi na mě příliš laskavá." Ron mi hedvábně protékal hrdlem a já si připadal jako v ráji. Nadšeně jsem přikyvoval a Angelina se na mě laskavě usmála.

"To je to nejmenší, co jsem pro tebe mohla udělat, když jsi se nechal tak hezky zastřelit."

"Šlo to dobře. Podařil se ti skvělý zásah, Jamesi. Trefil jsi přímo váček s krví a ten se nádherně rozstříkl. Ale musel jsi použít tak příšernou nábojnicí? Náboj narazil do vesty tak silně, že jsem málem udělal salto nazad."

"Promiň, ale musel. Zněřil jsem si vzdálenost a bylo to dvě stě devět metrů. Abych na takovou vzdálenost trefil přesně, potřeboval jsem takovou sílu. Na medaile se ovšem mířilo skvěle."

"Dopadlo to výborně a to se počítá." Popíjel jsem a vychutnával skvělý nápoj. "Neměl jsi po mé vraždě potíže?" Mluvil jsem se synem poprvé od chvíle, kdy mě zastřelil.

"Všechno šlo hladce. Bolivar vyběhl po schodech okamžitě po výstřelu. Pušku jsem nechal stát a přidal se k němu. Pak jsme vedli pátrací skupinu. Nebyly žádné problémy. Naopak, tvůj zvláštní přítel Oliviera hledal s námi. Podařilo se nám ho vlákat do slepé chodby."

"Drahý poručík Oliviera!" zvolal jsem. "Vyřídili jste mu mé nejpřímější pozdravení?"

"Vyřídili. Naprogramovali jsme dokonce roboty na vězeňské planetě, aby mu připravili zvláštní přivítání."

"Výborně. Když jsem se jako turista procházel hotelem, sledoval jsem televizi. Všechno vypadalo úplně přirozeně.

Dokonce i pohřeb. Byl velice realistický. Skoro bych vám uvěřil, že v tom hrobu opravdu skončilo mé tělo."

Angelina najednou zvažněla. "Máme pro tebe i špatné zprávy. Adolfo byl zabit. Byl naším nejlepším člověkem v Primorosu. Falešný hráč, který pomáhal při zfalšování výsledků z mnoha okrsků. Zastřelili ho černí vrazi. Přivezli ho do nemocnice ve stejné chvíli jako tebe. Zemřel za pár minut. Nemohli jsme najít jeho přátele, tak jsme toho využili. Adolfo je pohřbený ve tvém hrobě."

"Chudák Adolfo. Karty moc dobře nehrál. Ať odpočívá v pokoji." Povzdychl jsem si a tiše připil na jeho věčnou památku. "A dobré zprávy?"

Dvojčata rozhodně nebyla nijak nadšená, když mi oznamovala. "Jorge a Flavia se vzali. Celé roky už byli zasnoubení, ale přísahali, že se nevezmou dříve, dokud jejich země nebude svobodná."

"Jak romantické. Je mi líto chlapi. Ale v galaxii jsou i jiná děvčata. Teď mi, prosím, řekněte, co je se skutečným sirem Hektorem."

"Řídili jsme se tvými instrukcemi," řekl Bolivar. "Napumpovali jsme ho Zapolotého drahými omlazovacími hormony, oholili jsme mu vousy a trochu jsme mu vylepšili obličej. Vypadá o třicet let mladší a může se klidně vydávat za tvého syna. Teď už asi opět pracuje na svém výzkumu - pokračuje tam, kde skončil jeho otec. Stále ještě nechápe, co se s ním dělo, ale jeho laskavé služebnictvo se o něj dobře stará."

"No, podle mě to byla celkem pohodová operace. Všechno dopadlo dobře. Zlí hoši dostali výprask. Důvěryhodný markýz teď řídí celou tu legraci a na Paraiso-Aqui bude brzy klid a prosperita. Maličká epizoda v boji proti nespravedlnosti a nudě. Můžeme na ni být právem hrdí."

"Na to se napijeme," přikývla Angelina a odborně bouchla zátkou šampaňského. "Ještě poslední sklenku, než se půjdeme najíst."

"Já budu muset omezit ron," přijal jsem s díky napěněnou skleničku. "Jinak by mi dlouho nevydržel."

Pozvedli jsme číše a vypili je do dna. Je velice příjemné žít v tomhle vesmíru a zvláště s tak skvělou rodinou. Pak se šampaňské srazilo s uleželým ronem a já ucítil v hlavě mírné hřmění, které bylo okamžitě následováno protuberancemi žaludečních štáv. Angelina měla pravdu, bylo na čase jít se nakrmit.

Samozřejmě až dopijeme tuhle flašku.

Poslední doslov - tentokrát autorův

Mnoho čtenářů z různých zemí mi poslalo dopisy, ve kterých se ptají, jestli opravdu existuje esperanto. Jim diGriz jím hovoří plynule, stejně jako většina lidí, se kterými se setkává na svých zločinných výpravách. Esperantu se tedy v budoucnosti daří dobře, ale existuje i v současnosti?

Existuje. Je to živý jazyk, kterým hovoří milióny lidí po celém světě. Snadno se zvládá - a je legrace ho používat. V esperantu vychází spousta knih, časopisů a dokonce i denní tisk.

Máte-li zájem o bližší informace, informace přímo od Ocelové krysy - a také ode mne - napište si o ně na následující adresu:

Esperanto
P.O.Box 1129
El Cerito CA 94530

Změní to váš život!
Harry Harrison